

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2019–2020

Posiedzenia od 25 do 28 listopada 2019 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 203 z 28.5.2021.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

2021/C 232/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie praw dziecka z okazji 30. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka (2019/2876(RSP))	2
---------------	--	---

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

2021/C 232/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie poszanowania swobód w Algierii (2019/2927(RSP))	12
2021/C 232/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie Kuby – sprawa José Daniela Ferrera (2019/2929(RSP))	17
2021/C 232/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie Haiti (2019/2928(RSP))	21
2021/C 232/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie sytuacji w Boliwii (2019/2896(RSP))	25
2021/C 232/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie alarmującej sytuacji klimatycznej i środowiskowej (2019/2930(RSP))	28

2021/C 232/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu 2019 (COP25) w Madrycie (Hiszpania) (2019/2712(RSP))	30
2021/C 232/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie przystąpienia UE do konwencji stambulskiej i innych środków przeciwdziałania przemocy ze względu na płeć (2019/2855(RSP))	48
2021/C 232/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wszczętych niedawno przez Federację Rosyjską postępowań przeciwko litewskim sędziom, prokuratorom i śledczym prowadzącym dochodzenie w sprawie tragicznych wydarzeń, do których doszło w Wilnie 13 stycznia 1991 r. (2019/2938(RSP))	54
2021/C 232/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie środków zaradczych dotyczących wpływu decyzji WTO w sprawie sporu z Airbusem na europejskie rolnictwo (2019/2895(RSP))	58
2021/C 232/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie kryzysu w Organie Apelacyjnym WTO (2019/2918(RSP))	62
2021/C 232/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie toczących się negocjacji na temat nowej umowy o partnerstwie między Unią Europejską a grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (2019/2832(RSP))	64

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Środa, 27 listopada 2019 r.

2021/C 232/13	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wyboru Komisji (2019/2109(INS))	68
---------------	--	----

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

2021/C 232/14	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy, w imieniu Unii, w formie wymiany listów między Unią Europejską a Ukrainą zmieniającej preferencje handlowe w odniesieniu do mięsa drobiowego i przetworów z mięsa drobiowego przewidziane w Układzie o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony (10720/2019 – C9-0105/2019 – 2019/0132(NLE))	70
2021/C 232/15	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i dyrektywę 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego w odniesieniu do działań obronnych w ramach Unii (COM(2019)0192 – C9-0003/2019 – 2019/0096(CNS))	71
2021/C 232/16	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie powołania Joëlle Elvinger na członka Trybunału Obrachunkowego (C9-0122/2019 – 2019/0815(NLE))	73

2021/C 232/17	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie powołania François-Rogera Cazali na członka Trybunału Obrachunkowego (C9-0121/2019 – 2019/0814(NLE))	74
2021/C 232/18	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie powołania Alexa Brenninkmeijera na członka Trybunału Obrachunkowego (C9-0126/2019 – 2019/0813(NLE))	75
2021/C 232/19	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie powołania Nikolaosa Milionisa na członka Trybunału Obrachunkowego (C9-0125/2019 – 2019/0812(NLE))	76
2021/C 232/20	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie powołania Klausu-Heinera Lehnego na członka Trybunału Obrachunkowego (C9-0124/2019 – 2019/0811(NLE))	77

Środa, 27 listopada 2019 r.

2021/C 232/21	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Grecji (COM(2019)0496 – C9-0144/2019 – 2019/2137(BUD))	78
2021/C 232/22	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności na sfinansowanie natychmiastowych środków budżetowych służących do rozwiązywania bieżących problemów wynikających z migracji, napływu uchodźców i zagrożeń bezpieczeństwa (COM(2019)0251 – C9-0007/2019 – 2019/2026(BUD))	80
2021/C 232/23	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu zapewnienia środków na wypłatę zaliczek w budżecie ogólnym Unii na 2020 r. (COM(2019)0252 – C9-0008/2019 – 2019/2027(BUD))	83
2021/C 232/24	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020, zatwierdzonego przez komitet pojednawczy w ramach procedury budżetowej (14283/2019 – C9-0186/2019 – 2019/2028(BUD))	85

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

2021/C 232/25	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską w sprawie przydzielenia Stanom Zjednoczonym udziału w kontyngencji taryfowym na wołowinę wysokiej jakości, o którym mowa w zmienionym protokole ustaleń dotyczącym przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ceł nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej (2014) (10681/2019 – C9-0107/2019 – 2019/0142(NLE))	110
2021/C 232/26	Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską w sprawie przydzielenia Stanom Zjednoczonym udziału w kontyngencji taryfowym na wołowinę wysokiej jakości, o którym mowa w zmienionym protokole ustaleń dotyczącym przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ceł nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej (2014) (10681/2019 – C9-0107/2019 – 2019/0142M(NLE))	111

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2019–2020

Posiedzenia od 25 do 28 listopada 2019 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 203 z 28.5.2021.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P9_TA(2019)0066

Prawa dziecka w związku z 30. rocznicą uchwalenia Konwencji o prawach dziecka

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie praw dziecka z okazji 30. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka (2019/2876(RSP))

(2021/C 232/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r.,
- uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC),
- uwzględniając art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującą decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym ⁽²⁾,
- uwzględniając Europejski filar praw socjalnych, w szczególności jego zasadę 11 dotyczącą opieki nad dziećmi i wsparcia dla dzieci,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 maja 2018 r. w sprawie ochrony migrujących dzieci ⁽³⁾ oraz komunikat Komisji z dnia 12 kwietnia 2017 r. w sprawie ochrony migrujących dzieci (COM(2017)0211),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2019 r. w sprawie praw osób interseksualnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komentarz ogólny nr 10 Komitetu Praw Dziecka z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie praw dzieci wobec wymiaru sprawiedliwości ds. nieletnich,
- uwzględniając komentarz ogólny nr 13 Komitetu Praw Dziecka z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie prawa dziecka do wolności od wszelkich form przemocy,

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0201.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0128.

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

- uwzględniając komentarz ogólny nr 14 Komitetu Praw Dziecka z dnia 29 maja 2013 r. w sprawie prawa dziecka do uznawania jego dobra za sprawę nadrzędną,
 - uwzględniając art. 37 Konwencji ONZ o prawach dziecka, komentarz ogólny nr 6 Komitetu Praw Dziecka ONZ z dnia 1 września 2005 r. oraz sprawozdanie Komitetu Praw Dziecka ONZ z dnia 28 września 2012 r. zatytułowane „Report of the 2012 Day of General Discussion on the Rights of All Children in the Context of International Migration” [Sprawozdanie z Dnia powszechnej dyskusji na temat praw wszystkich dzieci w kontekście międzynarodowej migracji 2012 r.] ,
 - uwzględniając sprawozdanie UNICEF-u zatytułowane „The State of the World’s Children 2019” [Sytuacja dzieci na świecie 2019],
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że art. 1 Konwencji ONZ o prawach dziecka stanowi, że „w rozumieniu niniejszej konwencji »dziecko« oznacza każdą istotę ludzką w wieku poniżej osiemnastu lat, chyba że zgodnie z prawem odnoszącym się do dziecka uzyska ono wcześniej pełnoletność”;
- B. mając na uwadze, że w Europie żyje 100 mln dzieci i że stanowią one ponad 20 % ludności UE, a w krajach rozwijających się dzieci poniżej 18 roku życia stanowią ponad 40 % ludności;
- C. mając na uwadze, że promowanie praw dziecka jest wyraźnym celem polityki UE, zapisanym w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z którą wymaga się, by we wszystkich działaniach unijnych uwzględnić przede wszystkim najlepszy interes dziecka;
- D. mając na uwadze, że Konwencja o prawach dziecka, którą ratyfikowały wszystkie państwa członkowskie UE, jest najpowszechniej ratyfikowanym międzynarodowym traktatem o prawach człowieka i ustanawia jasne zobowiązania prawne dla państw w zakresie promowania, ochrony i przestrzegania praw każdego dziecka w ich jurysdykcjach; mając na uwadze, że Parlament Europejski będzie w dniu 20 listopada gospodarzem konferencji wysokiego szczebla z okazji 30. rocznicy powstania Konwencji o prawach dziecka; mając na uwadze, że przewodniczący Parlamentu Europejskiego obiecał, że Parlament Europejski będzie obchodził Światowy Dzień Dziecka co roku w dniu 20 listopada, organizując wydarzenie z udziałem dzieci;
- E. mając na uwadze, że nadal w wielu częściach świata – w tym w państwach członkowskich UE – łamane są prawa dziecka w rezultacie aktów przemocy, znęcania się, wykorzystywania, a także w związku z ubóstwem, wykluczeniem społecznym i dyskryminacją ze względu na religię, niepełnosprawność, płeć, tożsamość seksualną, wiek, pochodzenie etniczne, status imigranta czy rezydenta;
- F. mając na uwadze, że w art. 12 Konwencji o prawach dziecka i w art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zapisano poszanowanie prawa dziecka do bycia wysłuchanym i do tego, by jego opinie w sprawach, które go dotyczą, były uwzględniane stosownie do jego wieku i dojrzałości;
- G. mając na uwadze, że art. 5 Konwencji o prawach dziecka stanowi, że „Państwa-Strony będą szanowały odpowiedzialność, prawo i obowiązek rodziców lub, w odpowiednich przypadkach, członków dalszej rodziny lub środowiska, zgodnie z miejscowymi obyczajami, opiekunów prawnych lub innych osób prawnie odpowiedzialnych za dziecko, do zapewnienia mu, w sposób odpowiadający rozwojowi jego zdolności, możliwości ukierunkowania go i udzielenia mu rad przy korzystaniu przez nie z praw przyznanych mu w niniejszej konwencji”;
- H. mając na uwadze, że kwestie ogólnościatowe, takie jak zmiana klimatu, nowe technologie i cyfryzacja, stwarzają nowe zagrożenia dla dzieci, a jednocześnie oferują nowe możliwości nauki i łączenia się;
- I. mając na uwadze, że UE zobowiązała się do realizacji celu zrównoważonego rozwoju nr 17, zarówno w ramach jej polityki wewnętrznej, jak i zewnętrznej, w tym celu zrównoważonego rozwoju nr 16.2, którym jest „wyeliminowanie nadużyć, wykorzystywania i handlu ludźmi oraz wszelkich formy przemocy i tortur wobec dzieci”;
- J. mając na uwadze, że prawie 25 milionów dzieci poniżej 18 roku życia jest zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym w UE; mając na uwadze, że ubóstwo pozbawia dzieci możliwości kształcenia, korzystania z opieki, dostępu do opieki zdrowotnej, odpowiedniej żywności i warunków mieszkaniowych, wsparcia rodzinnego, a nawet ochrony przed przemocą, i może mieć bardzo długotrwałe skutki; mając na uwadze, że Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej podkreśliła, że zwalczanie ubóstwa dzieci jest również kwestią praw podstawowych i zobowiązań prawnych^(?);

(?) Sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej pt. „Zwalczanie ubóstwa wśród dzieci: kwestia praw podstawowych”, <https://fra.europa.eu/en/publication/2018/child-poverty>

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

- K. mając na uwadze, że w zmienionym Europejskim konsensusie w sprawie rozwoju opisano dzieci i młodzież jako motor rozwoju i zmian, a także jako zasadniczy element przyczyniający się do realizacji agendy 2030, m.in. dzięki ich zdolności do wprowadzania innowacji; mając na uwadze, że w konsensusie stwierdzono również, że UE i jej państwa członkowskie wzmocnią prawa młodych ludzi i umocnią ich pozycję w prowadzeniu spraw publicznych przez wspieranie ich udziału w lokalnej gospodarce, lokalnym społeczeństwie i procesach decyzyjnych;
- L. mając na uwadze, że inwestycje w przyszłość dzieci, znaczenie ochrony dzieci w ramach kompleksowej strategii na rzecz praw dziecka oraz ustanowienie gwarancji dla dzieci jako narzędzia zwalczania ubóstwa i zapewnienia dzieciom dostępu do podstawowych usług są wyszczególnione jako główne priorytety w pismach określających zadania wiceprzewodniczącej ds. demokracji i demografii Dubravki Šuicy oraz kandydata na komisarza ds. zatrudnienia Nicolasa SCHMITA;
- M. mając na uwadze, że dzieci są grupą szczególnie narażoną, która w dużym stopniu odczuwa negatywne skutki zmiany klimatu i jest jedną z pierwszych ofiar jej negatywnych skutków, takich jak susze, powodzie i huragany, kryzysy żywnościowe i zanieczyszczenia; mając na uwadze, że ponad jedna czwarta zgonów dzieci w wieku poniżej pięciu lat jest bezpośrednio lub pośrednio związana z zagrożeniami dla środowiska ⁽⁶⁾;
- N. mając na uwadze, że dzieci stanowią prawie co czwartą ofiarę handlu ludźmi zarejestrowaną w UE, w tym w swoich własnych państwach członkowskich; mając na uwadze, że celem są przede wszystkim dziewczęta i są one przedmiotem handlu w celach seksualnych ⁽⁷⁾;
- O. mając na uwadze, że niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych i ich wykorzystywanie seksualne w sieci są poważnym naruszeniem podstawowych praw dziecka, ponieważ prowadzą do ogromnej traumy oraz długotrwałych szkodliwych konsekwencji, które mogą utrzymywać się u dzieci będących ofiarami przez długie lata również w dorosłości, i stanowią rozwijające się zjawiska; mając na uwadze, że nowe formy przestępstw, takie jak rozpowszechnianie treści pornograficznych umotywowane zemstą czy szantaż przy użyciu treści pornograficznych, stają się coraz powszechniejsze w internecie i że muszą być eliminowane przez państwa członkowskie za pomocą konkretnych środków; mając na uwadze, że według najnowszych danych liczba materiałów prezentujących seksualne wykorzystywanie dzieci w sieci wzrosła drastycznie i w niespotykanym dotąd tempie, i wynika z coraz powszechniejszego korzystania z internetu – doniesienia mówią o ponad 45 milionach zdjęć i filmów wideo oznaczonych jako seksualne wykorzystywanie dzieci ⁽⁸⁾;
- P. mając na uwadze, że zawsze musi być zagwarantowane prawo dziecka do nauki;

Uwagi ogólne

1. jest zdania, że prawa dziecka powinny być centralnym elementem polityki UE oraz że 30. rocznica przyjęcia Konwencji o prawach dziecka jest niepowtarzalną okazją do zapewnienia pełnego wdrożenia tych praw w polityce i w praktyce oraz do podjęcia dodatkowych środków, aby zagwarantować poszanowanie praw każdego dziecka w każdym miejscu, zwłaszcza dzieci w najtrudniejszej sytuacji, bez pozostawiania żadnego samemu sobie;
2. wzywa nowo wybraną przewodniczącą Komisji do podjęcia konkretnych działań w celu zwiększenia widoczności działań UE na rzecz praw dziecka, na przykład poprzez powołanie osoby publicznej wysokiej rangi na przedstawiciela UE ds. praw dziecka; proponuje, aby przedstawiciel ten odpowiadał wyraźnie i wyłącznie za dzieci, służył za punkt odniesienia dla wszystkich spraw i obszarów polityki UE związanych z dziećmi oraz gwarantował spójne i skoordynowane podejście do ochrony praw dziecka we wszystkich wewnętrznych i zewnętrznych strategiach politycznych i działaniach UE; wzywa do utworzenia unijnego centrum ochrony dzieci, które zapewniłoby skuteczne i skoordynowane podejście oraz umożliwiłoby skuteczną i skoordynowaną reakcję na niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych i wszelkie formy przemocy wobec dzieci;
3. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o dopilnowanie, by zasada najlepszego interesu dziecka była zawsze w pełni przestrzegana we wszystkich przepisach prawnych, we wszystkich decyzjach podejmowanych przez przedstawicieli rządów na wszystkich szczeblach i we wszystkich decyzjach sądowych, a także zachęca państwa członkowskie do dzielenia się najlepszymi praktykami w celu zapewnienia lepszego stosowania zasady najlepszego interesu dziecka w całej UE;

⁽⁶⁾ Sprawozdanie WHO pt. „Air pollution and child health, prescribing clear air” [Zanieczyszczenie powietrza a zdrowie dzieci, recepta na czyste powietrze], 2018, https://www.who.int/ceh/publications/Advance-copy-Oct24_18150_Air-Pollution-and-Child-Health-merged-compressed.pdf?ua=1

⁽⁷⁾ https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-we-do/policies/european-agenda-security/20181204_data-collection-study.pdf

⁽⁸⁾ <https://web.archive.org/web/20190928174029/https://storage.googleapis.com/pub-tools-public-publication-data/pdf/b6555a1018a750f39028005bfd9f35eae4b947.pdf>

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

4. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie nowej Komisji do przedstawienia nowej, kompleksowej strategii dotyczącej praw dziecka; przypomina o zobowiązaniu UE do ochrony praw dziecka, zapisanym w art. 3 ust. 3 TFUE, art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zmienionym Europejskim konsensusie w sprawie rozwoju; wzywa Komisję do przedstawienia strategii na rzecz wspierania i ochrony dzieci w każdym miejscu, bez wyjątku, w tym konkretnego budżetu i oznaczenia „dziecko” w ramach przydziału środków budżetowych Komisji, co umożliwiłoby pomiar i monitorowanie inwestycji UE dotyczących dzieci oraz zapewniło rozliczalność;
5. wzywa Komisję, by zbadała, w jaki sposób UE jako organ może przystąpić do Konwencji o prawach dziecka;
6. przypomina, że cele zrównoważonego rozwoju ONZ są ważne dla stania na straży praw dziecka; wzywa Komisję, aby zaproponowała ambitne i kompleksowe ramy w zakresie praw dziecka dla UE i jej państw członkowskich, które umożliwiłyby im osiągnięcie celu zrównoważonego rozwoju nr 17, w szczególności poprzez realizację celów zrównoważonego rozwoju, które są najbardziej związane z dziećmi, oraz poprzez wykorzystanie wskaźników dotyczących celów zrównoważonego rozwoju, które są bezpośrednio powiązane z prawami dziecka;
7. przypomina, że zmiana klimatu i zagrożenia środowiskowe spowodowane działalnością człowieka, w tym zanieczyszczenie powietrza, substancje zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego i pestycydy, mają szkodliwy wpływ na dzieci; wzywa UE i państwa członkowskie do zintensyfikowania działań na rzecz zapewnienia dzieciom zdrowego środowiska i przeciwdziałania negatywnym skutkom zmian klimatu, zwłaszcza poprzez zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, zgodnie z porozumieniem paryskim;
8. zauważa, że nierówności ze względu na płeć mają ogromny wpływ na jakość życia dzieci; mając na uwadze, że pomimo znacznych postępów, płeć wciąż jest jedną z głównych przyczyn nierówności, wykluczenia i przemocy na całym świecie i ma głęboki wpływ na dzieci;
9. podkreśla, że dzieci są konsumentami podatnymi na zagrożenia i w związku z tym wzywa państwa członkowskie, aby chroniły dzieci przed agresywnymi, wprowadzającymi w błąd i nieinwazyjnymi reklamami i profilowaniem dzieci do celów handlowych oraz zapewniły, by handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania plików wideo znajdujących się pod ich jurysdykcją nie zachęcały do zachowania szkodliwego dla zdrowia lub bezpieczeństwa dzieci, w szczególności w odniesieniu do artykułów żywnościowych i napojów o dużej zawartości soli, cukrów lub tłuszczów lub w inny sposób niezgodnych z krajowymi lub międzynarodowymi wytycznymi żywieniowymi;
10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wyeliminowanie pracy dzieci jest jednym z priorytetów nowej Komisji; wzywa nową Komisję do stosowania podejścia zerowej tolerancji wobec pracy dzieci; wzywa do przyjęcia środków zobowiązujących przemysł do wyeliminowania pracy dzieci; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zapewnienia, aby towary, które są przewożone na ich terytorium, nie były produkowane z wykorzystaniem pracy przymusowej lub dzieci;

Polityka wewnętrzna

Położenie kresu wszelkiej przemocy wobec dzieci

11. potępia wszelkie formy przemocy wobec dzieci, w tym nadużycia fizyczne, seksualne i werbalne, przemoc w internecie i poza nim, przymusowe małżeństwa, pracę dzieci, prostytucję, handel ludźmi, handel organami, tortury, inne okrutne, nieludzkie lub poniżające traktowanie lub kary, zabójstwa honorowe, okaleczanie żeńskich narządów płciowych, rekrutowanie, werbowanie i wykorzystywanie dzieci jako żołnierzy i żywe tarcze, depriwację, zaniedbywanie i nieprawidłowe odżywianie, a także przemoc psychiczną i wszelkie formy nękania; uważa, że tradycji, kultury, religii lub przekonań, polityki i żadnych innych poglądów nie wolno nigdy wykorzystywać do usprawiedliwiania przemocy wobec dzieci; przypomina ważną rolę, jaką społeczności i organizacje społeczeństwa obywatelskiego mogą odgrywać w eliminowaniu wszelkich form przemocy wobec dzieci;
12. wzywa państwa członkowskie, aby opracowały ustawodawstwo zakazujące kar cielesnych wobec dzieci i uznające je za karalne lub, jeżeli przepisy takie już istnieją, by zapewniły ich skuteczne wdrażanie;
13. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wypracowały strategię krajową i wdrożyły całościowe podejście z udziałem wielu zainteresowanych stron w celu wyeliminowania przemocy seksualnej i wykorzystywania dzieci, zarówno w internecie, jak i poza nim; podkreśla, że zasadnicze znaczenie ma współpraca z przemysłem i wzywa przedsiębiorstwa z sektora ICT oraz platformy internetowe, aby przyjęły na siebie część odpowiedzialności w walce z niegodziwym traktowaniem dzieci w celach seksualnych i wykorzystywaniem ich w internecie; podkreśla znaczenie, jakie ma prowadzenie przez państwa członkowskie krajowych kampanii uświadamiających informujących dzieci – w sposób dla nich-przyjazny – o ryzyku i zagrożeniach związanych z internetem, co stanowi uzupełnienie kampanii skierowanych do rodziców;

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

14. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady z 8 października 2019 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych i wzywa obecną i nadchodzącą prezydentkę Rady do wzmożenia wysiłków w celu dopilnowania, aby państwa członkowskie podejmowały konkretne działania na rzecz skuteczniejszej pomocy ofiarom i wypracowały skuteczne środki prewencyjne, dochodzeniowe i śledcze dla zagwarantowania, że sprawcy zostaną postawieni przed sądem;

15. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia dyrektywy 2011/93/UE i rezolucji Parlamentu w sprawie wdrożenia dyrektywy 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej⁽⁹⁾; wzywa państwa członkowskie, które są stronami Konwencji Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych (konwencja z Lanzarote), aby wdrożyły zalecenia Komitetu Lanzarote (komitet stron konwencji z Lanzarote);

16. przyznaje, że organy ścigania borykają się z bezprecedensowym wzrostem liczby doniesień o materiałach prezentujących seksualne wykorzystywanie dziecka i stoją w obliczu ogromnych wyzwań, jeśli chodzi o zarządzanie obciążeniem pracą, gdyż koncentrują się na obrazach przedstawiających najmłodsze, najbardziej bezbronne ofiary; podkreśla potrzebę zwiększenia inwestycji – zwłaszcza ze strony przemysłu i sektora prywatnego – w badania naukowe i rozwój oraz nowe technologie służące wykrywaniu materiałów prezentujących seksualne wykorzystywanie dziecka w internecie i przyspieszeniu procedur ich usuwania i likwidacji;

17. wzywa państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy między organami ścigania a organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, w tym sieciami numerów interwencyjnych, które zwalczają niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych i seksualne wykorzystywanie dzieci; wzywa Komisję, aby wspierała organizacje walczące z niegodziwym traktowaniem dzieci w celach seksualnych i wykorzystywaniem seksualnym dzieci, takie jak światowy sojusz WePROTECT;

18. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby podjęły konkretne kroki mające na celu wyeliminowanie wykorzystywania seksualnego dzieci poprzez inwestowanie w środki profilaktyczne, tworzenie szczegółowych strategii wymierzonych w potencjalnych sprawców oraz udzielanie skuteczniejszego wsparcia ofiarom;

19. wzywa Komisję, aby dokonała aktualizacji opracowanej w 2012 r. strategii na rzecz lepszego internetu dla dzieci⁽¹⁰⁾;

Inwestowanie w dzieci

20. wzywa UE i państwa członkowskie, aby inwestowały w usługi publiczne dla dzieci, w tym w opiekę, edukację i ochronę zdrowia, a w szczególności w rozbudowę publicznej sieci żłobków, przedszkoli i usług użyteczności publicznej oferujących zajęcia rekreacyjne dla dzieci;

21. wzywa państwa członkowskie, aby ustanowiły przepisy ustawowe chroniące lub wzmacniające prawa macierzyńskie i ojcowskie w celu zapewnienia zdrowego i stabilnego otoczenia dla dzieci, zwłaszcza w pierwszych miesiącach życia; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby zapewniły pełne wdrożenie dyrektywy w sprawie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym, gdyż osiągnięcie lepszej, sprawiedliwszej równowagi między życiem zawodowym a prywatnym będzie miało pozytywny wpływ na dobro dzieci; przypomina, że dzieci mają prawo do przebywania ze swoimi rodzicami oraz że potrzebują one wystarczająco długiego czasu spędzanego razem i wystarczających dochodów, aby żyć w poczuciu bezpieczeństwa i szczęścia;

22. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby zwiększyły wysiłki na rzecz położenia kresu ubóstwu wśród dzieci dzięki przyjęciu dalszego zalecenia Rady w sprawie inwestowania w dzieci z myślą o aktualizacji i udoskonaleniu ram politycznych, dzięki czemu wysiłki państw członkowskich będą ukierunkowane na zapewnienie, że dzieci dorastają w dostatnich społeczeństwach sprzyjających włączeniu społecznemu, w których nikt nie jest pomijany, oraz dzięki wyznaczeniu celów w unijnym programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 dążących do zmniejszenia o połowę ubóstwa dzieci; przypomina o potrzebie sprawniejszego gromadzenia danych zdezagregowanych, aby pomóc w monitorowaniu i ocenie postępów na rzecz położenia kresu ubóstwu i wykluczeniu społecznemu dzieci;

23. wzywa państwa członkowskie, aby odpowiednimi zasobami wspierały ustanowienie europejskiej gwarancji dla dzieci w celu wspierania krajowych reform politycznych z myślą o przyczynieniu się do zapewnienia dzieciom równego dostępu do bezpłatnej opieki zdrowotnej, bezpłatnej edukacji, bezpłatnej opieki, godziwych warunków mieszkaniowych i odpowiedniego żywienia, co pomoże w wyeliminowaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego dzieci; przypomina o znaczeniu przyjęcia praw i dobrostanu dzieci jako parametrów zaleceń dla poszczególnych krajów w ramach europejskiego semestru i zgodnie z Europejskim filarem praw socjalnych;

⁽⁹⁾ Dz.U. C 369 z 11.10.2018, s. 96.

⁽¹⁰⁾ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX:52012DC0196>

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

24. wzywa UE i państwa członkowskie, aby inwestowały w dzieci i nastolatków oraz by zapewniały im umiejętności i wiedzę potrzebne na rynku pracy, dzięki czemu będą oni mogli korzystać z przysługującego im prawa do prawidłowego rozwoju i pełnego wykorzystania swojego potencjału jako inicjatorzy zmian społecznych;
25. zachęca państwa członkowskie, aby w ramach systemów krajowych inwestowały w środki zapobiegawcze mające na celu opanowanie rosnącego zjawiska zaburzeń zdrowia psychicznego u dzieci ⁽¹⁾ oraz by zagwarantowały, że szkoły są wystarczająco finansowane, aby zapewnić doradztwo, a nauczyciele odpowiednio przeszkoleni;
26. apeluje do państw członkowskich i Komisji, aby priorytetowo traktowały kwestie dotyczące dzieci przy programowaniu i wdrażaniu strategii regionalnych i strategii w zakresie spójności, takich jak europejska strategia w sprawie niepełnosprawności, unijne ramy dotyczące krajowych strategii integracji Romów oraz unijna polityka równości i niedyskryminacji;

Edukacja

27. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania każdemu dziecku prawa do edukacji;
28. podkreśla znaczenie całościowego podejścia do edukacji, które ma na celu umożliwienie dzieciom korzystania z nauki szkolnej jako punktu oparcia dla rozwoju emocjonalnego i społecznego i którego celem jest również rozwój psychiczny, społeczny i emocjonalny; podkreśla znaczenie kreatywności, sztuki i kultury w edukacji;
29. zachęca państwa członkowskie, aby ustanowiły środki na rzecz walki z wczesnym kończeniem nauki i zapobiegania temu zjawisku oraz by zapewniły sprawiedliwy pod względem płci dostęp do wysokiej jakości edukacji od wczesnego dzieciństwa do okresu dojrzewania, także w przypadku dzieci z niepełnosprawnościami, dzieci zmarginalizowanych i mieszkających na obszarach dotkniętych kryzysami humanitarnymi lub innymi sytuacjami nadzwyczajnymi;
30. podkreśla, że sprzyjanie integracji i innowacyjność powinny być nadrzędnymi zasadami edukacji i szkolenia w erze cyfrowej; jest zdania, że technologie cyfrowe nie powinny pogłębiać istniejących nierówności, lecz że powinno się je wykorzystywać do likwidowania przepaści cyfrowej między uczniami z różnych środowisk społeczno-ekonomicznych i regionów UE; podkreśla, że podejście zorientowane na integrację społeczną musi wykorzystywać pełny potencjał zasobów, jakie zapewniają nowe technologie cyfrowe, w tym zindywidualizowaną edukację i partnerstwa między placówkami edukacyjnymi, dzięki czemu może umożliwiać dostęp do wysokiej jakości kształcenia i szkolenia osobom z grup znajdujących się w trudnej sytuacji i osobom o mniejszych szansach, także przez wspieranie integracji migrantów i uchodźców oraz mniejszości;
31. wzywa państwa członkowskie, aby zagwarantowały prawo do edukacji integracyjnej i zapewniły dostęp do wyczerpujących i dostosowanych do wieku informacji o płci i seksualności, a także dostęp do opieki zdrowotnej w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz do edukacji o relacjach międzyludzkich dla młodych ludzi w szkołach, zwłaszcza w świetle kroków podejmowanych przez niektóre kraje, które zakazują szkołom zajmowania się orientacją seksualną i tożsamością płciową;

Przyjazny dzieciom wymiar sprawiedliwości /dostęp dzieci do wymiaru sprawiedliwości

32. wzywa państwa członkowskie, aby szybko i skutecznie przetransponowały i w pełni wdrożyły dyrektywę (UE) 2016/800 w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym ⁽²⁾;
33. wzywa państwa członkowskie, aby wdrożyły wytyczne Rady Europy w sprawie wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dzieciom ⁽³⁾; podkreśla, że dobro dziecka powinno być zawsze sprawą nadrzędną w decyzjach dotyczących dzieci, które mają kontakt z wymiarem sprawiedliwości, oraz że zawsze należy zagwarantować prawo dziecka do bycia wysłuchanym zgodnie z art. 12 Konwencji o prawach dziecka; przypomina, że należy wprowadzić szczegółowe zabezpieczenia dla dzieci, które mają kontakt z wymiarem sprawiedliwości, w tym w sprawach rodzinnych takich jak rozwód lub adopcja, a także w sprawach administracyjnych;

⁽¹⁾ WHO szacuje, że w 2016 r. 62 000 nastolatków zmarło na skutek samookaleczenia, które stanowi obecnie trzecią główną przyczyną śmierci nastolatków w wieku 18–19 lat.

⁽²⁾ Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ <https://rm.coe.int/16804b2cf3>

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

Migrujące dzieci

34. przypomina, że dobro dziecka powinno być sprawą nadrzędną we wszystkich decyzjach dotyczących dzieci i migracji;

35. wzywa państwa członkowskie, aby w pełni wdrożyły pakiet wspólnego europejskiego systemu azylowego dla poprawy sytuacji wszystkich migrujących dzieci, a w szczególności dzieci bez opieki w UE; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zajęły się obecną budzącą niepokój sytuacją dzieci w unijnych hotspotach dla migrantów; wzywa UE i państwa członkowskie, aby zintensyfikowały działania mające na celu położenie kresu zatrzymywaniu dzieci w związku z migracją w całej UE, zgodnie z Deklaracją nowojorską w sprawie uchodźców i migrantów⁽¹⁴⁾, a także by opracowały lokalne alternatywy dla zatrzymania i priorytetowo traktowały integrację, edukację i wsparcie psychologiczne;

36. podkreśla, że dziecko bez opieki jest przede wszystkim dzieckiem potencjalnie zagrożonym i że to ochrona dzieci, a nie polityka w dziedzinie migracji, powinna być zasadą przewodnią państw członkowskich i Unii Europejskiej w tym zakresie, co stanowi poszanowanie podstawowej zasady dobra dziecka; wzywa państwa członkowskie, aby wdrożyły rezolucję Parlamentu z 12 września 2013 r. w sprawie problemu pozostawianych bez opieki małoletnich w UE⁽¹⁵⁾, oraz zwraca się do Komisji, aby wznowiła swój plan działania w zakresie małoletnich bez opieki (2010–2014);

37. apeluje do wszystkich państw członkowskich, aby ułatwiały łączenie rodzin w sposób przychylny, humanitarny i w szybkim trybie zgodnie z art. 10 Konwencji ONZ o prawach dziecka;

38. wyraża zaniepokojenie faktem, że dzieci w dalszym ciągu rodzą się jako bezpaństwowcy (także w UE) i nadal są wykluczone z dostępu do podstawowych praw, w tym do opieki zdrowotnej, edukacji i ochrony socjalnej; ponawia apel do państw członkowskich, aby zgodnie z prawem międzynarodowym znalazły rozwiązanie kwestii dzieci będących bezpaństwowcami w UE i poza jej granicami; wzywa Komisję, aby propagowała powszechny dostęp do rejestracji urodzin i prawo dziecka do uzyskania obywatelstwa w celu wykluczenia ryzyka bezpaństwowości;

Dzieci znajdujące się w trudnej sytuacji

39. wzywa państwa członkowskie do traktowania każdego dziecka przede wszystkim jako dziecka, niezależnie od jego pochodzenia społecznego lub etnicznego, płci, orientacji seksualnej, zdolności lub statusu migracyjnego;

40. podkreśla, jak ważne jest, aby państwa członkowskie wypracowały podejście interseksjonalne do kwestii zwalczania wszelkich form dyskryminacji dzieci przy uwzględnieniu ich podatności na zagrożenia, zwłaszcza podatności dzieci niepełnosprawnych, dzieci migrujących, dzieci ze środowisk migracyjnych, dzieci z grup mniejszościowych i religijnych, dzieci LGBTI, dzieci zagranicznych bojowników, dzieci przebywających w ośrodkach detencyjnych, dzieci, których rodzice są więzieni, dzieci, których rodzice zaliczają się do grupy LGBTI, dzieci w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, dzieci będących bezpaństwowcami i dzieci nieposiadających dokumentów, które w nieproporcjonalnie wysokim stopniu są narażone na dyskryminację z wielu powodów i wobec tego wymagają specjalnego podejścia z uwagą na szczególne potrzeby; apeluje do państw członkowskich o ostateczne przyjęcie przekrojowej dyrektywy w sprawie dyskryminacji;

41. ubolewa z powodu wszystkich form przemocy na tle płciowym i wzywa państwa członkowskie do egzekwowania konkretnych środków w celu położenia kresu wczesnym małżeństwom, okaleczaniu żeńskich narządów płciowych i innym szkodliwym praktykom stanowiącym poważne naruszenie praw człowieka w stosunku do dzieci; wobec tego wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania konwencji stambulskiej oraz do podjęcia działań w odpowiedzi na rezolucje Parlamentu z 4 października 2017 r. w sprawie wyeliminowania zjawiska zawierania małżeństw przez dzieci, z 4 lipca 2018 r. w sprawie strategii zewnętrznej UE na rzecz przeciwdziałania wczesnym i przymusowym małżeństwom – kolejne kroki oraz z 7 lutego 2018 r. w sprawie zerowej tolerancji dla okaleczania żeńskich narządów płciowych⁽¹⁶⁾;

42. podkreśla, że szczególną uwagę należy zwrócić na dzieci niepełnosprawne; zdecydowanie potępia wszelkie formy przemocy wobec tych dzieci, w tym również przemoc spowodowaną złym traktowaniem lub nieodpowiednią opieką; wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania dzieciom niepełnosprawnym dostępu do wysokiej jakości edukacji i szkoleń, aby umożliwić im uzyskanie jak najwyższego stopnia niezależności i integracji społecznej, a także dostępu do opieki; wobec powyższego wzywa wszystkie państwa członkowskie do wdrożenia norm określonych w Konwencji ONZ o prawach dziecka, Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz w wytycznych ONZ w sprawie opieki zastępczej dla dzieci;

⁽¹⁴⁾ https://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/71/1

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 93 z 9.3.2016, s. 165.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 463 z 21.12.2018, s. 26.

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

43. apeluje do państw członkowskich o zagwarantowanie, że będzie się zapobiegać niepotrzebnemu rozdzielaniu rodzin oraz że wzmocni się usługi dla rodziny i usługi dla społeczności lokalnych, aby wszystkie dzieci mogły dorastać w rodzinach i społecznościach, a nie w placówkach opiekuńczych; apeluje do Komisji o wykorzystywanie funduszy UE do wspierania przechodzenia z usług instytucjonalnych na usługi świadczone w ramach społeczności, zarówno w UE, jak i poza jej granicami;

44. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, że dzieci przebywające w więzieniu będą traktowane w sposób uwzględniający ich najlepiej pojęty interes; przypomina, że dzieci w ośrodkach detencyjnych powinny otrzymywać opiekę, ochronę i wszelką pomoc indywidualną – społeczną, edukacyjną, zawodową, psychologiczną, medyczną i fizyczną – potrzebną ze względu na wiek, płeć i osobowość; wzywa państwa członkowskie do zadbania o to, by dzieci przebywające w ośrodkach detencyjnych utrzymywały regularny i znaczący kontakt ze swoimi rodzicami, rodziną i przyjaciółmi poprzez odwiedziny i korespondencję;

45. jest zaniepokojony dużą liczbą dzieci zaginionych w Europie; zachęca państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy transgranicznej oraz do intensywniejszej wymiany informacji i koordynacji między organami egzekwowania prawa i organami ochrony dzieci, aby identyfikować, odnajdywać i chronić zaginione dzieci przy jednoczesnym zagwarantowaniu poszanowania nadrzędnej zasady dobra dziecka; wzywa państwa członkowskie do bezzwłocznego wdrożenia obowiązku udostępnienia odpowiedniego finansowania w celu zagwarantowania ciągłości i jakości w odniesieniu do funkcjonowania usług zgłaszania przypadków zaginięcia dzieci w całej UE, zgodnie z wymogami Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, przyjętego w 2018 r.;

46. przypomina, jak ważne jest zadbanie o przestrzeganie praw wszystkich dziewcząt i chłopców będących ofiarami handlu ludźmi, bez względu na ich narodowość; ponownie wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia dyrektywy UE w sprawie zwalczania handlu ludźmi, ze szczególnym uwzględnieniem środków zapobiegawczych; podkreśla, jak ważne jest, aby państwa członkowskie zintensyfikowały działania mające na celu zagwarantowanie odpowiedzialności w stosunku do ofiar handlu ludźmi, wyeliminowanie tego przestępstwa jako takiego oraz przeciwdziałanie bezkarności, jaką wciąż cieszą się handlarze ludźmi, osoby wykorzystujące ten proceder, czerpiące z niego korzyści i dopuszczające się nadużyć, a to poprzez kryminalizację korzystania z usług wymuszanych od ofiar handlu ludźmi w przypadku wszystkich form wykorzystywania;

Uczestnictwo dzieci

47. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwinięcia i wdrożenia bukaresztańskiej deklaracji w sprawie uczestnictwa dzieci⁽¹⁷⁾; podkreśla, że kulturę uczestnictwa dzieci można wprowadzać na wszystkich szczeblach: rodzinnym, społecznościowym, lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim, a wynikające z niej korzyści dla społeczeństwa mogą być krótko- i długoterminowe;

48. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia uczestnictwa dzieci w procesie tworzenia ustawodawstwa oraz zachęca państwa członkowskie i Komisję do utworzenia konkretnych mechanizmów uczestnictwa dzieci, takich jak rady dzieci, w pracach europejskich, krajowych, regionalnych i lokalnych zgromadzeń parlamentarnych, zwłaszcza w kluczowych obszarach polityki;

49. apeluje do Komisji o włączenie dzieci do procesu konsultacji w związku z konferencją w sprawie przyszłości Europy;

50. przypomina instytucjom UE i państwom członkowskim o znaczeniu działań mobilizacyjnych przeciwko zmianie klimatu, organizowanych przez dzieci i młodzież, które to działania w kluczowy sposób wpływają na europejskie programy polityczne oraz stanowią wspólny przykład na to, jak dzieci w coraz większym stopniu angażują się w strategię polityczne i coraz lepiej potrafią wyrażać swoją wolę, aby współdecydować jako zaangażowani obywatele pragnący zmiany;

Polityka zewnętrzna

51. wzywa państwa, które nie ratyfikowały jeszcze Konwencji o prawach dziecka i protokołów dodatkowych do niej, do jak najszybszego uczynienia tego;

52. wzywa państwa członkowskie do pogłębienia współpracy i dialogu z państwami trzecimi w celu szerzenia świadomości i propagowania przestrzegania praw dziecka na całym świecie, aby nie zapomnieć o żadnym dziecku; wzywa UE i państwa członkowskie do współpracy z krajami partnerskimi oraz do wspierania i przyjmowania ustawodawstwa, strategii politycznych, budżetów i programów działania, które sprzyjają włączeniu wszystkich dzieci oraz obejmują

⁽¹⁷⁾ <https://chilrendeclaration.typeform.com/to/h8dSPt>

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

identyfikowanie wszelkich form dyskryminacji i przemocy, w tym dyskryminacji i przemocy ze względu na wiek, płeć i niepełnosprawność, gdyż formy te uniemożliwiają dzieciom i grupom dzieci korzystanie z przysługujących im praw, a także wzywa do podejmowania i promowania niezbędnych działań mających na celu usuwanie tych barier i zagwarantowanie, że najlepiej pojęty interes wszystkich dzieci będzie celem nadrzędnym;

53. apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel o priorytetowe traktowanie praw dziecka i ochrony dzieci we wszystkich działaniach zewnętrznych UE w celu skutecznego uwzględniania praw dziecka i ochrony dzieci w rozmowach na temat praw człowieka, umowach międzynarodowych i handlowych, procesie akcesyjnym i w europejskiej polityce sąsiedztwa, a także we wszystkich stosunkach zewnętrznych UE z krajami trzecimi, zwłaszcza z krajami pogrążonymi w konfliktach; wzywa wysoką przedstawiciel / wiceprzewodniczącą Komisji do przedstawiania Parlamentowi co roku sprawozdania dotyczącego rezultatów osiągniętych w odniesieniu do zewnętrznych działań UE ukierunkowanych na pomoc dzieciom;

54. apeluje do Komisji o zintensyfikowanie działań w zakresie uwzględniania praw dziecka i ochrony dzieci we współpracy na rzecz rozwoju i w pomocy humanitarnej w celu zapewnienia odpowiedniego finansowania i zwiększenia poziomu ochrony dzieci dotkniętych konfliktami, sytuacjami nadzwyczajnymi lub katastrofami spowodowanymi przez człowieka czy klęskami żywiołowymi, dzieci wewnątrznie przesiedlonych, dzieci migrujących i dzieci będących uchodźcami, a także w celu zagwarantowania przestrzegania ich praw podstawowych;

55. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia rozwiązań systemowych w celu rozwiązania problemu ubóstwa międzypokoleniowego; podkreśla, jak decydujące znaczenie ma odzwierciedlenie w nowych wieloletnich ramach finansowych na lata 2021–2027 pilnej potrzeby rozwiązania problemu ubóstwa dzieci zarówno w UE, jak i poza jej granicami poprzez działania zewnętrzne; podkreśla znaczenie oficjalnej pomocy rozwojowej jako kluczowego instrumentu służącego eliminowaniu ubóstwa oraz przypomina o odpowiednich zobowiązaniach UE i jej państw członkowskich w odniesieniu do oficjalnej pomocy rozwojowej, w tym o zobowiązaniu do przekazywania na ten cel 0,7 % dochodu narodowego brutto;

56. wzywa Komisję i państwa członkowskie do finansowania i gwarantowania równego dostępu do podstawowych usług i edukacji w miejscach, w których występują warunki nadzwyczajne, takie jak konflikty i klęski żywiołowe; podkreśla, że dostęp do edukacji może chronić dzieci przed występującymi wokół nich zagrożeniami fizycznymi, takimi jak nadużycia, wykorzystywanie, przemoc seksualna związana z konfliktami zbrojnymi, rekrutacja przez siły i grupy zbrojne oraz wykorzystywanie przez nie, a także że edukacja jest korzystna dla całych społeczności, pobudza wzrost gospodarczy, ogranicza ubóstwo i skalę nierówności oraz poprawia zdolność jednostki do zdrowego trybu życia, uczestnictwa w życiu społecznym oraz do zaprowadzania pokoju i stabilności;

57. apeluje do Komisji o podjęcie działań w odpowiedzi na rezolucję Parlamentu z 4 października 2017 r. w sprawie wyeliminowania zjawiska zawierania małżeństw przez dzieci; wzywa UE i państwa członkowskie do stosowania jednolitych norm prawnych w odniesieniu do procedury postępowania w przypadku wczesnych małżeństw, do współpracy z krajami trzecimi oraz do oferowania szkoleń i pomocy technicznej, która pomoże tym krajom przyjąć i stosować przepisy zakazujące wczesnych i przymusowych małżeństw, w tym przepisy wprowadzające minimalny wiek małżeński; zwraca się do państw członkowskich o przyjmowanie środków zachęcających do wymiany najlepszych praktyk w zakresie minimalnego wieku małżeńskiego i nieuznawania małżeństw dzieci migrujących przybywających do Europy, a także do przyjmowania krajowych środków uniemożliwiających zagraniczne podróże dzieci w celu zawarcia małżeństwa poza UE; wzywa Komisję do ogłoszenia europejskiego roku walki ze zjawiskiem zawierania małżeństw przez dzieci oraz wczesnych i wymuszonych małżeństw;

58. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania, że w kontekście ich negocjacji i umów handlowych wdrażane będą wiążące normy w zakresie praw człowieka i należytej staranności w kwestiach środowiskowych, aby położyć kres pracy dzieci;

Dzieci w konfliktach zbrojnych

59. wzywa wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do systematycznego poruszania kwestii poważnych naruszeń praw dzieci w rozmowach ze stronami konfliktów, zwłaszcza w przypadku naruszeń wymienionych w rocznym sprawozdaniu sekretarza generalnego ONZ na temat dzieci w konfliktach zbrojnych; apeluje do wiceprzewodniczącej / wysokiej przedstawiciel i Komisji o skuteczne i kompleksowe podejście do kwestii krótko-, średnio- i długoterminowego wpływu konfliktów na dzieci poprzez wykorzystanie całego szeregu dostępnych narzędzi, w tym również nowych i wzmocnionych wytycznych UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych;

60. zwraca się do Komisji o wspieranie programów rehabilitacji i resocjalizacji dzieci dotkniętych konfliktami zbrojnymi, o zagwarantowanie odpowiedniego i długoterminowego finansowania takich programów, o zapewnienie dzieciom bezpiecznego otoczenia, w którym opieka psychologiczna, wsparcie i edukacja mają fundamentalne znaczenie, oraz o przywiązywanie szczególnej wagi do wyjątkowych wyzwań, jakim muszą stawić czoła dziewczęta w związku z demobilizacją i reintegracją w społeczeństwie;

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

61. wyraża najgłębsze obawy w związku z sytuacją humanitarną dzieci zagranicznych bojowników, które są przetrzymywane w północno-wschodniej Syrii, oraz wzywa państwa członkowskie do repatriacji wszystkich dzieci z Europy przy uwzględnieniu ich specyficznej sytuacji rodzinnej i najlepiej pojętego interesu dziecka, a także do udzielenia niezbędnego wsparcia w celu rehabilitacji i resocjalizacji tych dzieci; wyraża ubolewanie z powodu braku dotychczasowego działania państw członkowskich UE oraz braku koordynacji na szczeblu UE;

62. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu wysokiej liczby zweryfikowanych przypadków zabójstw i okaleczeń dzieci w konfliktach zbrojnych; ponownie podkreśla, że dzieci w dalszym ciągu wykorzystuje się jako broń, zamachowców samobójców, niewolników seksualnych i ludzkie tarcze, a także zmusza się je do aktywnego udziału w działaniach wojennych; zdecydowanie potępia wykorzystywanie dzieci w konfliktach zbrojnych; zauważa, że ofiary śmiertelne wśród dzieci, spowodowane konfliktami, liczy się w setkach; śmierć dzieci jest często skutkiem celowych ataków na ludność cywilną i infrastrukturę humanitarną; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do niesprzedawania uzbrojenia ani sprzętu wojskowego stronom takich konfliktów;

o

o o

63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0072

Poszanowanie swobód w Algierii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie poszanowania swobód w Algierii (2019/2927(RSP))

(2021/C 232/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Algierii, w szczególności rezolucję z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie uwięzienia obrońców praw pracowniczych i praw człowieka w Algierii ⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 27 marca 2019 r. w sprawie okresu po arabskiej wiosnie – perspektyw dla Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej ⁽²⁾,
- uwzględniając informacje o Algierii zawarte w rocznym sprawozdaniu UE dotyczącym praw człowieka i demokracji na świecie w 2018 r., przyjętym przez Radę Europejską 18 marca 2019 r.,
- uwzględniając 11. posiedzenie Rady Stowarzyszenia UE-Algieria, które odbyło się 14 maja 2018 r.,
- uwzględniając trzeci powszechny okresowy przegląd praw człowieka w Algierii przyjęty przez Radę Praw Człowieka ONZ na jej 36. posiedzeniu w dniach 21 i 22 września 2017 r.,
- uwzględniając priorytety wspólnego partnerstwa przyjęte 13 marca 2017 r. przez Algierską Republikę Ludowo-Demokratyczną i Unię Europejską na podstawie zmienionej europejskiej polityki sąsiedztwa, dotyczące przede wszystkim wdrażania zmian konstytucyjnych i poparcia UE dla postępów w procesie demokratyzacji i w dziedzinie praw człowieka,
- uwzględniając układ o stowarzyszeniu między UE a Algierią ⁽³⁾, w szczególności jego art. 2, który stanowi, że poszanowanie zasad demokracji i podstawowych praw człowieka musi być zasadniczym elementem układu i wzorem dla krajowej i międzynarodowej polityki stron,
- uwzględniając konstytucję Algierii, zmienioną w referendum z 7 lutego 2016 r., w szczególności jej art. 2, 34–36, 39, 41, 42, 48 i 54,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka, w sprawie kary śmierci, tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, w sprawie wolności słowa w internecie i poza nim oraz w sprawie obrońców praw człowieka, a także nowe strategiczne ramy UE i plan działania na rzecz praw człowieka i demokracji, których celem jest umieszczenie ochrony praw człowieka i nadzoru nad nimi w centrum polityki UE we wszystkich dziedzinach,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP), Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, a także Konwencję o prawach dziecka,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r. oraz deklarację ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
- uwzględniając algierską ustawę nr 12-06 w sprawie stowarzyszeń oraz rozporządzenie nr 06-03, normujące niemuzułmańskie praktyki religijne,
- uwzględniając art. 144 ust. 5 i art. 132 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 21.9.2016, s. 106.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0318.

⁽³⁾ Dz.U. L 265 z 10.10.2005, s. 2.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- A. mając na uwadze, że Algieria jest bliskim sąsiadem oraz ważnym partnerem Unii Europejskiej i państw regionu Afryki Północnej;
- B. mając na uwadze, że 16 lutego 2019 r., dziesięć dni po ogłoszeniu przez Abd al-Aziza Buteflikę, że będzie ubiegał się o wybór na prezydenta w piątej kadencji, zaczęły się w Algierii pokojowe protesty zwane Hirak (Ruch); mając na uwadze, że 2 kwietnia 2019 r. Abd al-Aziz Buteflika ustąpił ze stanowiska; mając na uwadze, że obowiązki głowy państwa przejął przewodniczący Rady Narodu Abd al-Kadir Bensalah; mając na uwadze, że od chwili rezygnacji Abd al-Aziza Butefliki władzę w kraju jawnie sprawują wojskowi pod przywództwem generała-porucznika Ahmeda Gaeda Salaha;
- C. mając na uwadze, że Abd al-Aziz Buteflika był prezydentem od 1999 r.; mając na uwadze, że w 2016 r. wprowadzono w konstytucji zmianę ograniczającą liczbę kadencji przyszłych prezydentów do dwóch; mając na uwadze, że zmiany tej nie można zastosować z mocą wsteczną, zatem Abd al-Aziz Buteflika miał prawo ubiegać się o piątą kadencję; mając na uwadze, że wybory prezydenckie, pierwotnie planowane na 18 kwietnia 2019 r., przełożono najpierw na 4 lipca 2019 r., a następnie na 12 grudnia 2019 r.;
- D. mając na uwadze, że pokojowe demonstracje odbywały się w całym kraju w lutym, marcu i kwietniu 2019 r., a następnie, przez ostatnich 40 tygodni, w każdy wtorek i piątek; mając na uwadze, że w ostatnich tygodniach protestujący organizowali w całym kraju nocne marsze protestacyjne;
- E. mając na uwadze, że Hirak cieszy się szerokim poparciem i jest największym ruchem protestów w Algierii; mając na uwadze, że większość demonstrantów to ludzie młodzi; mając na uwadze, że demonstranci żądają położenia kresu korupcji, umożliwienia udziału w życiu politycznym, obniżenia poziomu bezrobocia i zaprzestania tłumienia demonstracji, a także większego pluralizmu i otwartości, by przygotować wolne wybory jako element szerszej transformacji systemu politycznego;
- F. mając na uwadze, że w światowym rankingu wolności prasy z 2019 r. Algieria zajęła 141. miejsce spośród 180 państw objętych badaniem, a wolność prasy w kraju uznano za „zagrożoną” i zauważono, że dziennikarze są często prześladowani; mając na uwadze, że organy algierskie objęły cenzurą strukturalną niezależne organizacje medialne, reporterów w mediach społecznościowych i inne podmioty podające jakiegokolwiek informacje uznawane za popieranie dysydentów;
- G. mając na uwadze, że od stycznia 2018 r. organy algierskie zamknęły szereg kościołów, należących przeważnie do Kościoła Protestanckiego Algierii, będącego uznaną prawem organizacją patronacką kościołów protestanckich w Algierii;
- H. mając na uwadze, że redaktor naczelny publicznego radia *La Chaîne 3*, Meriem Abdu, 23 lutego 2019 r. złożył rezygnację w proteście przeciwko tendencyjnemu traktowaniu Hiraku; mając na uwadze, że aresztowano lub zastraszano innych dziennikarzy, np. byłego arabskiego korespondenta *France 24* Sofiana Merakczego, a także dziennikarzy Azeba el-Szejcha, uwięzionego od 26 września 2019 r., i Abdelmujego Chelladię, uwięzionego od 14 października 2019 r.;
- I. mając na uwadze, że Nadia Madassi, przez minionych 15 lat prezenterka *Canal Algérie*, 4 marca 2019 r. zrezygnowała ze stanowiska pod presją zarzutów, że jej wystąpienia były cenzurowane; mając na uwadze, że 5 marca 2019 r. Ministerstwo Komunikacji nałożyło kary na gazetę *Echoruk* i kanał telewizyjny *El Bilad* za relacjonowanie demonstracji; mając na uwadze, że zamknięto założoną na Facebooku grupę „Powstań, Algierio!”, liczącą ponad 500 000 członków, a jej założyciela i administratora Sofiana Benjunesa nękano i wielokrotnie przesłuchiowano, zanim postawiono mu zarzuty; mając na uwadze cenzurowanie następujących publikacji: *Jeune Afrique*, *Tout Sur l'Algérie*, *Algérie Part*, *Interlignes* i *Observ'Algérie*;
- J. mając na uwadze, że protestujący uczestnicy Hiraku, obrońcy praw człowieka, dziennikarze i blogerzy coraz częściej padają ofiarą ataków i są zatrzymywani, by nie mogli korzystać z wolności słowa, zrzeszania się i pokojowych zgromadzeń;
- K. mając na uwadze, że algierska izba adwokacka (*Union nationale des ordres des avocats*, UNOA) jednomyślnie potępiła aresztowania uczestników Hiraku i tłumienie swobód; mając na uwadze, że 24 października 2019 r. około 500 prawników demonstrowało w Algierze, by domagać się poszanowania prawa protestujących do rzetelnego procesu sądowego, a także niezawisłości sądownictwa; mając na uwadze, że UNOA utworzyła komitet wsparcia dla prawników broniących zatrzymanych manifestantów i dysydentów;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- L. mając na uwadze, że według Algierskiej Ligi Obrony Praw Człowieka (*Ligue Algérienne pour la défense des droits de l'homme*, LADDH) w związku z pokojowymi protestami od początku Hiraku aresztowano i uwięziono ponad sto osób; mając na uwadze, że zarzuty, na których podstawie przetrzymuje się te osoby – „zagrożenie dla jedności narodowej i integralności terytorialnej”, „podżeganie do zgromadzeń” i „osłabianie morale armii” – są mgliste i naruszają międzynarodowe normy praw człowieka;
- M. mając na uwadze, że 29 czerwca 2019 r. aresztowano 87-letniego Lachdara Buregę, weterana wojny o niepodległość, za krytykowanie szefa armii; mając na uwadze, że 25 listopada 2019 r. zwolniono z więzienia 22-letnią studentkę prawa Nur el Hudę Dahmani, skazaną na sześć miesięcy pozbawienia wolności za udział w marszu studenckim z 17 września 2019 r., która stała się ikoną cotygodniowych marszów studenckich; mając na uwadze, że 12 października 2019 r. aresztowano Ibrahima Dauadżiego i czterech innych działaczy za protest przeciwko wizycie ministra ds. młodzieży;
- N. mając na uwadze, że 28 maja 2019 r. po 53 dniach strajku głodowego zmarł w więzieniu Kamal Eddin Fechar, lekarz, obrońca praw człowieka, obrońca wspólnoty berberyjskiej At-Mzab i były członek LADDH, aresztowany w związku z masowymi protestami, a za przyczynę jego śmierci uważa się warunki, w jakich był przetrzymywany, i zaniedbania w opiece medycznej; mając na uwadze, że w wyniku obrażeń odniesionych po brutalnym pobiciu przez policję w kwietniu 2019 r. zmarł 22-letni Ramzi Jetu;
- O. mając na uwadze, że w dniu 12 września 2019 r. aresztowano Karima Tabbu, głównego działacza opozycji i byłego sekretarza generalnego najstarszej partii opozycyjnej – Frontu Sił Socjalistycznych, który obecnie stoi na czele nieuznawanej Unii Społecznej i Demokratycznej; mając na uwadze, że został on uwolniony wyrokiem sądu w Tipazie w dniu 26 września 2019 r. oraz że w ciągu zaledwie 14 godzin po uwolnieniu został ponownie aresztowany w podobnych warunkach w innej jurysdykcji (Sidi M'Hamed) i jest przetrzymywany de facto w izolacji;
- P. mając na uwadze, że podczas pokojowych demonstracji poparcia dla więźniów sumienia w Algierii aresztowano kilku członków *Rassemblement Actions Jeunesse (RAJ)*, w szczególności założyciela **Hakima Addada**, przewodniczącego **Abdeluahaba Fersauięgo** oraz członków: **Massinissa Aissousa**, **Dżalala Mokraniego**, **Ahmeda Buidera**, **Kamela Uldualiego**, **Karima Butatę**, **Ahsena Kadiego**, **Wafiego Tigrina** oraz **Chireddina Medżaniego**;
- Q. mając na uwadze, że wielu demonstrantów – np. **Samir Belarbi**, **Fodil Bumala**, Fuad Uicher, Saida Deffeur i Rauf Rais, którzy są zatrzymani – oraz obrońców praw człowieka – np. Said Budur, Hamid Gura i Sliman Hamitusz – jest oskarżonych o „osłabianie morale armii”;
- R. mając na uwadze, że w dniu 11 listopada 2019 r. sąd w Sidi M'Hamed w Algierze rozpoczął proces 42 działaczy, w tym członkini Ludowego Zgromadzenia Prowincji Samiry Messouci, których oskarżono o „naruszenie integralności terytorium kraju” za machanie flagą berberyjską; mając na uwadze, że flaga ta pojawiała się wraz z flagą krajową podczas cotygodniowych demonstracji odbywających się w całym kraju; mając na uwadze, że szereg sądów algierskich orzekło o uwolnieniu demonstrantów aresztowanych pod tym samym zarzutem;
- S. mając na uwadze, że w konstytucji Algierii zapisano podstawowe wolności, w tym wolność zrzeszania się, szczegółowo zdefiniowane w ustawie nr 12-06; mając na uwadze, że ustawa nr 12-06 stanowi, że każde stowarzyszenie, w tym również stowarzyszenia już zarejestrowane, musi dokonać ponownej rejestracji oraz uzyskać potwierdzenie tego faktu w ministerstwie spraw wewnętrznych, zanim będzie mogło rozpocząć legalną działalność; mając na uwadze, że wnioski o wstępną rejestrację szeregu organizacji społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych, organizacji religijnych i charytatywnych, takich jak LADDH, EuromedRights, RAJ, Amnesty International, Stowarzyszenie Protestanckie Algierii, Krajowa Komisja ds. Niemuzułmańskich Grup Religijnych i Stowarzyszenie Kobiet na rzecz Rozwoju Osobistego i Korzystania z Praw Obywatelskich (AFEPEC), nie zostały jeszcze rozpatrzone, choć organizacje te spełniły wszystkie wymogi prawne; mając na uwadze, że w związku z tym organizacje te nie posiadają oficjalnego statusu prawnego;
- T. mając na uwadze, że zgodnie z MPPOiP, który ratyfikowała Algieria, rządy muszą zapewnić prawo do wolności wyznania, myśli i sumienia wszystkim osobom podlegającym ich jurysdykcji, a w szczególności mniejszościom religijnym; mając na uwadze, że prawo to obejmuje swobodę praktykowania wyznania lub wybranych przekonań publicznie lub prywatnie, indywidualnie lub grupowo;
1. zdecydowanie potępia arbitralne i bezprawne aresztowania, pozbawianie wolności i zastraszanie dziennikarzy, związkowców, prawników, studentów, obrońców praw człowieka i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego oraz wszystkich uczestników pokojowych demonstracji Hiraku oraz ataki na nich;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

2. wzywa władze algierskie do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich osób postawionych w stan oskarżenia za korzystanie z prawa do wolności wypowiedzi, w szczególności Hakima Addada, Abdeluahaba Fersauiego, Massinissa Aissousa, Dżalala Mokraniego, Ahmeda Buidera, Kamela Uldualiego, Karima Butaty, Ahsena Kadiego, Wafiego Tigrina, Chireddina Medżaniego, Samira Belarbiego, Karima Tabbu, Ibrahima Dauadżiego, Salaha Maatiego, Sofiana Merakcziego, Azeba El Szejcha, Fuada Uichera, Saïdy Deffeur i innych pokojowych demonstrantów, obrońców praw człowieka i dziennikarzy, którzy są arbitralnie więzieni, pomimo że ich działalność jest dozwolona na mocy prawa algierskiego i międzynarodowych instrumentów praw człowieka, które ratyfikowała Algieria; wzywa władze algierskie do zniesienia zakazu podróży i dozoru sądowego nałożonych na Slimana Hamitousza, Abdelmondżiego Chelladiego i Mustafę Bendżamę;
3. wzywa władze algierskie, by położyły kres wszelkim formom zastraszania pokojowych demonstrantów, obrońców praw człowieka, krytycznych dziennikarzy i blogerów, w tym szykanom sądowym i prawnym wobec nich, ich kryminalizacji oraz ich arbitralnym aresztowaniom i zatrzymaniom, a także by podjęły odpowiednie kroki na rzecz zapewnienia im ochrony fizycznej i psychologicznej, bezpieczeństwa oraz swobody prowadzenia legalnej i pokojowej działalności; wzywa władze algierskie do zapewnienia prawa do wolności wypowiedzi, zrzeszania się, pokojowych zgromadzeń i wolności mediów gwarantowanego przez konstytucję algierską oraz podpisany i ratyfikowany przez Algierię MPPOiP;
4. domaga się, by położono kres naruszaniu wolności wyznania chrześcijan, przedstawicieli ruchu Ahmadijja i innych mniejszości religijnych; przypomina rządowi algierskiemu, że zarządzenie nr 06-03 gwarantuje swobodne praktykowanie wyznania; wzywa władze algierskie do ponownego otwarcia odpowiednich budynków kościelnych;
5. wzywa władze algierskie do zmiany ustawy 91-19 z dnia 2 grudnia 1991 r. tak, by usunąć wszelkie ograniczenia dotyczące pokojowych demonstracji, które to ograniczenia nie są absolutnie konieczne ani proporcjonalne w rozumieniu postanowień art. 21 MPPOiP; wyraża zaniepokojenie faktem, że pomimo postanowień przeglądu konstytucyjnego z 2016 r. nie uchylono dekretu z dnia 18 czerwca 2001 r., który zakazuje manifestacji w stolicy, a jest powszechnie stosowany w całym kraju;
6. wzywa władze algierskie, by skutecznie znosiły wszelkie formy nadmiernego użycia siły przy rozpraszaniu zgromadzeń przez funkcjonariuszy organów ścigania i zapobiegały takiemu nadużywaniu siły; zdecydowanie potępia nadmierne użycie siły, które doprowadziło do śmierci Ramziego Jettu; wzywa władze algierskie do przeprowadzenia niezależnego dochodzenia we wszystkich przypadkach nadmiernego użycia siły przez przedstawicieli sił bezpieczeństwa oraz do pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności;
7. podkreśla, że niezależne sądownictwo jest jednym z podstawowych elementów funkcjonowania demokracji, i wzywa władze algierskie do wspierania i zapewnienia niezależności sądownictwa;
8. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, Komisję i państwa członkowskie do wspierania grup społeczeństwa obywatelskiego, obrońców praw człowieka, dziennikarzy i demonstrantów, m.in. przez organizowanie wizyt w więzieniach, nadzorowanie procesów sądowych i wydawanie oświadczeń publicznych, wspieranie komisji UNOA i innych organizacji działających na rzecz obrony praw człowieka oraz ściśle monitorowanie sytuacji w zakresie praw człowieka w Algierii, z wykorzystaniem wszystkich dostępnych instrumentów, m.in. Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka;
9. zachęca władze algierskie do dokonania przeglądu ustawy nr 12-06 z 2012 r. o stowarzyszeniach i do podjęcia rzeczywistego i inkluzywnego dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, aby opracować nowy instrument prawny, który byłby zgodny z międzynarodowymi standardami w zakresie praw człowieka i z konstytucją algierską;
10. wzywa władze algierskie do zapewnienia wszystkim obywatelom pełnego korzystania z wolności myśli, sumienia i religii lub przekonań, co gwarantuje konstytucja algierska i MPPOiP;
11. wyraża zaniepokojenie z powodu przeszkód administracyjnych, z którymi borykają się mniejszości religijne w Algierii, a zwłaszcza z powodu rozporządzenia 06-03; zachęca rząd Algierii do zmiany rozporządzenia 06-03 w celu dalszego dostosowania go do konstytucji i zobowiązań międzynarodowych dotyczących praw człowieka, a mianowicie art. 18 MPPOiP;
12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2016 r. język tamazight uznano w konstytucji za język urzędowy, i zachęca do odzwierciedlenia tego faktu w praktyce; wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia 42 demonstrantów zatrzymanych za machanie flagą berberyjską;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

13. domaga się rozwiązania kryzysu w drodze pokojowego i integracyjnego procesu politycznego; jest przekonany, że reformy demokratyczne oraz konstruktywny i inkluzywny dialog zapewniający stabilność polityczną, gospodarczą i społeczną w Algierii mogłyby stać się sposobem ożywienia bogatej Unii Maghrebu Arabskiego, co jest ważne dla udanej współpracy po obu stronach basenu Morza Śródziemnego;

14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, delegacji UE w Algierze, rządowi Algierii, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz Radzie Europy.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0073

Kuba, sprawa José Daniela Ferrera**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie Kuby – sprawa José Daniela Ferrera (2019/2929(RSP))**

(2021/C 232/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Kuby, w szczególności rezolucję z dnia 17 listopada 2004 r. w sprawie Kuby ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 2 lutego 2006 r. w sprawie polityki UE wobec rządu Kuby ⁽²⁾, rezolucję z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie Kuby ⁽³⁾, rezolucję z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie więźniów sumienia na Kubie ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony ⁽⁵⁾, a także rezolucję z dnia 15 listopada 2018 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka na Kubie ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając Umowę o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską a Kubą, podpisaną w grudniu 2016 r. i tymczasowo stosowaną od dnia 1 listopada 2017 r.,
 - uwzględniając drugie posiedzenie Wspólnej Rady UE–Kuba, które odbyło się w Hawanie w dniu 9 września 2019 r.,
 - uwzględniając drugi formalny dialog UE–Kuba dotyczący praw człowieka, który odbył się na mocy Umowy o dialogu politycznym i współpracy między UE a Kubą w dniu 3 października 2019 r. w Brukseli,
 - uwzględniając powszechny okresowy przegląd praw człowieka przeprowadzony przez Radę Praw Człowieka ONZ w odniesieniu do Kuby w maju 2018 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR) oraz inne międzynarodowe traktaty i instrumenty dotyczące praw człowieka,
 - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, która została przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 10 grudnia 1984 r. i której Kuba jest stroną,
 - uwzględniając Wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, której Kuba jest sygnatariuszem,
 - uwzględniając art. 144 ust. 5 i art. 132 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 1 października 2019 r. przywódca opozycyjnego Kubańskiego Związku Patriotycznego (UNPACU) José Daniel Ferrer został arbitralnie zatrzymany bez żadnych zarzutów i pozbawiony możliwości jakiegokolwiek kontaktu ze światem zewnętrznym przez co najmniej 72 godziny;
- B. mając na uwadze, że władze kubańskie więziły, nękały i zastraszały go przez ponad dekadę z powodu jego pokojowej działalności politycznej; mając na uwadze, że w 2018 r. przebywał w celi izolacyjnej przez 10 dni;

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 E z 18.8.2005, s. 83.

⁽²⁾ Dz.U. C 288 E z 24.11.2006, s. 81.

⁽³⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 377.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 82.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 334 z 19.9.2018, s. 99.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0460.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- C. mając na uwadze, że 2 listopada 2019 r. José Danielowi Ferrerowi udało się przemycić na zewnątrz list, w którym opisał, że był torturowany i maltretowany, że podczas pobytu w więzieniu jego życie było zagrożone oraz że odmówiono mu odpowiedniej opieki lekarskiej; mając na uwadze, że według informacji przekazanych przez jego rodzinę 15 listopada 2019 r. José Daniel Ferrer przebywa w więzieniu Aguadores w Santiago de Cuba, gdzie został umieszczony w karczerze; mając na uwadze, że 7 listopada 2019 r. jego żona widziała się z nim przez kilka minut i potwierdziła, że jego stan zdrowia jest krytyczny, ponieważ stracił połowę masy ciała, co było również wynikiem rozpoczętego przez niego strajku głodowego;
- D. mając na uwadze, że według kilku organizacji pozarządowych José Daniel Ferrer jest jednym z około 120 więźniów politycznych na Kubie; mając na uwadze, że wielu niezależnych dziennikarzy, dysydentów prowadzących działalność w sposób pokojowy, a także obrońców praw człowieka, którzy są w większości członkami demokratycznej opozycji, pada ofiarą prześladowań i arbitralnych zatrzymań lub przebywa w więzieniu na Kubie, w szczególności José Guía Piloto, Silverio Portal Contreras, Mitzael Díaz Paseiro, Orlando Zapata Tamayo, Eliecer Bandera Barrera, Edilberto Ronal Azuaga i Roberto de Jesús Quiñones Haces;
- E. mając na uwadze, że 28 października 2019 r. zmarł Armando Sosa Fortuny – najdłużej więziony kubański więzień polityczny, który spędził w niewoli 43 lata; mając na uwadze, że władze kubańskie nie zgodziły się na zwolnienie go pomimo coraz gorszego stanu zdrowia;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z międzynarodowymi normami w zakresie praw człowieka każdy zatrzymany powinien zostać w momencie zatrzymania poinformowany o jego przyczynach, a także powinien zostać niezwłocznie przekazany do dyspozycji sądu;
- G. mając na uwadze, że działania rządu kubańskiego naruszają postanowienia art. 1 ust. 5 i art. 22 podpisanej w 2016 r. Umowy o dialogu politycznym i współpracy między UE a Kubą, w której rząd kubański zobowiązuje się do przestrzegania praw człowieka i poprawy sytuacji w tym zakresie;
- H. mając na uwadze, że 5 lipca 2017 r. Parlament wyraził zgodę na zawarcie Umowy o dialogu politycznym i współpracy między UE a Kubą; mając na uwadze, że w decyzji o wyrażeniu zgody jasno wyrażono poważne obawy dotyczące sytuacji w zakresie praw człowieka na Kubie, a w umowie zawarto klauzulę zawieszenia w przypadku naruszenia przepisów dotyczących praw człowieka;
- I. mając na uwadze, że dialog dotyczący praw człowieka między UE a Kubą, prowadzony przez Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka, rozpoczął się w 2015 r., a piąta runda tego dialogu odbyła się 9 października 2018 r.; mając na uwadze, że 3 października 2019 r. UE i Kuba przeprowadziły drugi formalny dialog dotyczący praw człowieka; mając na uwadze, że jak dotąd nie przyniósł on żadnych konkretnych rezultatów mimo ponownego wyboru Kuby do Rady Praw Człowieka ONZ na lata 2017–2019; mając na uwadze, że dialog polityczny musi obejmować bezpośredni, wzmożony i nieskrępowany dialog ze społeczeństwem obywatelskim i wszystkimi opozycyjnymi podmiotami politycznymi;
- J. mając na uwadze, że w czasie, kiedy trwało drugie posiedzenie Wspólnej Rady UE–Kuba w dniu 9 września 2019 r. w Hawanie, aresztowano arbitralnie ponad 100 aktywistów; mając na uwadze, że UE pominęła te działania milczeniem, podobnie jak sprawę José Daniela Ferrera;
- K. mając na uwadze, że kubańscy aktywiści trzykrotnie otrzymali przyznawaną przez Parlament Europejski Nagrodę im. Sacharowa za wolność myśli: Oswaldo Payá w 2002 r., Kobiety w Bieli w 2005 r. oraz Guillermo Fariñas w 2010 r.; mając na uwadze, że laureaci Nagrody im. Sacharowa i ich krewni nadal są regularnie prześladowani i zastraszani oraz pozbawieni możliwości opuszczania kraju i uczestnictwa w wydarzeniach międzynarodowych;
- L. mając na uwadze, że prawa człowieka, wolność, godność i interes obywateli są najlepiej reprezentowane i chronione w systemie demokratycznym;
1. potępia arbitralne zatrzymanie José Daniela Ferrera i pilnie wzywa władze kubańskie do jego natychmiastowego uwolnienia; domaga się, aby umożliwiono mu dostęp do wybranego przez niego prawnika, kontakt z rodziną oraz dostęp do wszystkich dokumentów związanych z uwięzieniem i jego domniemanymi powodami;
 2. potępia tortury i złe traktowanie, którego doświadczył José Daniel Ferrer, o czym napisał w swoim liście; przypomina, że władze kubańskie mają obowiązek zapobiegania torturom i złemu traktowaniu oraz zapewnienia niezwłocznego i bezstronnego dochodzenia; apeluje do władz kubańskich, aby zapewniły José Danielowi Ferrerowi natychmiastowy dostęp do wybranej przez niego opieki medycznej oraz do czystej i zdrowej żywności i wody;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

3. ponownie wyraża ogromne zaniepokojenie ciągłym prześladowaniem i nękaniami pokojowo nastawionych dysydentów, niezależnych dziennikarzy, obrońców praw człowieka i opozycji politycznej na Kubie oraz atakami w nich wymierzonymi; wzywa do natychmiastowego zaprzestania tych działań i uwolnienia wszystkich więźniów politycznych oraz osób arbitralnie przetrzymywanych tylko dlatego, że korzystały z wolności wypowiedzi i zgromadzeń; wzywa do lepszego gwarantowania prawa do rzetelnego procesu sądowego i niezależności sądów oraz zapewnienia osobom pozbawionym wolności dostępu do niezależnego adwokata;
4. ponownie wzywa państwa członkowskie, ESDZ i jej delegaturę na Kubie do stanowczego i publicznego potępienia arbitralnego zatrzymania José Daniela Ferrera i wyżej wymienionych osób oraz do podjęcia wszelkich niezbędnych działań na rzecz obrony demokracji i praw człowieka;
5. wyraża ubolewanie, że pomimo przyjętej Umowy o dialogu politycznym i współpracy sytuacja w zakresie demokracji i praw człowieka nie uległa poprawie; wzywa do wypełnienia wiążących zobowiązań ustanowionych w ramach tej umowy między UE a Kubą oraz ustanowienia jasnych punktów odniesienia w tym zakresie;
6. przypomina, że w Umowie o dialogu politycznym i współpracy przewidziano możliwość jej zawieszenia w przypadku naruszenia postanowień dotyczących praw człowieka; nalega zatem, aby przy wdrażaniu tej umowy Unia Europejska uważnie śledziła i monitorowała poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności na Kubie oraz aby regularnie przedkładało Parlamentowi sprawozdania na ten temat; uważa, że uwięzienie i traktowanie José Daniela Ferrera i innych więźniów politycznych można uznać za „szczególnie nagłe przypadki” określone w art. 85 ust. 3 lit. b) umowy i w związku z tym wzywa UE do zwołania pilnego posiedzenia;
7. apeluje do rządu Kuby o wdrożenie reform prawnych w celu zagwarantowania wolności prasy, zrzeszania się i demonstracji oraz o rozpoczęcie reform politycznych umożliwiających przeprowadzenie wolnych, uczciwych i demokratycznych wyborów, w których uwzględniona zostanie suwerenna i swobodnie wyrażona wola narodu kubańskiego; apeluje do rządu Kuby, aby dostosował swoją politykę w dziedzinie praw człowieka do norm międzynarodowych określonych w kartach, deklaracjach i instrumentach międzynarodowych, których Kuba jest sygnatariuszem, oraz aby umożliwił społeczeństwu obywatelskiemu i przedstawicielom opozycji politycznej aktywne i nieograniczone uczestnictwo w życiu politycznym i społecznym; wzywa rząd, aby zezwolił niezależnym krajowym i międzynarodowym obserwatorom praw człowieka na nieograniczony dostęp do Kuby i zaprosił specjalnych sprawozdawców ONZ ds. prawa do wolności pokojowego zgromadzania się, ds. promocji i ochrony prawa do wolności wypowiedzi i ds. sytuacji obrońców praw człowieka;
8. przypomina, że od 2003 r. na Kubie obowiązuje moratorium na wykonywanie kary śmierci; wzywa władze kubańskie do zniesienia kary śmierci za wszystkie przestępstwa; wzywa do przeglądu wszystkich wyroków śmierci w celu zagwarantowania, że procesy odbyły się zgodne z normami międzynarodowymi;
9. wzywa władze kubańskie do zagwarantowania wolności mediów i wolności wypowiedzi, w tym przez uchylenie dekretu nr 349, który ogranicza wolność wyrazu artystycznego, oraz do zaprzestania prześladowania i zatrzymywania niezależnych dziennikarzy; wzywa rząd Kuby, aby zaprzestał stosowania cenzury internetowej, blokowania stron internetowych i ograniczania dostępu do informacji;
10. ubolewa nad tym, że rząd Kuby nie zezwolił na uczestnictwo kilku europejskich i kubańskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego w dialogu ze społeczeństwem obywatelskim, odbywającym się w ramach szerszego dialogu dotyczącego praw człowieka na mocy Umowy o dialogu politycznym i współpracy między UE a Kubą 2 października 2019 r.; ponadto apeluje o ustanowienie między UE a Kubą zinstytucjonalizowanego, formalnego i otwartego dialogu publicznego z prawdziwie niezależnym społeczeństwem obywatelskim, podobnie jak ma to miejsce w przypadku innych krajów, z którymi UE zawarła umowy o współpracy;
11. wzywa nowego Wiceprzewodniczącego Komisji/ Wysokiego Przedstawiciela do uznania istnienia opozycji politycznej wobec rządu Kuby oraz do poparcia włączenia jej do dialogu politycznego między UE a Kubą; w związku z tym wzywa przedstawicieli wszystkich państw członkowskich do poruszania kwestii praw człowieka podczas wizyt u władz kubańskich oraz do spotykania się z laureatami Nagrody im. Sacharowa podczas wizyt na Kubie w celu zapewnienia wewnętrznej i zewnętrznej konsekwencji w stosowaniu polityki UE w dziedzinie praw człowieka, a tym samym wzmocnienia udziału niezależnego społeczeństwa obywatelskiego;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

12. wzywa ESDZ i Komisję do czynnego wspierania grup społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka na Kubie, w tym przez organizowanie wizyt w więzieniach, monitorowanie procesów sądowych i publiczne oświadczenia; wzywa nowego Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela do przedłożenia sprawozdania Parlamentowi na temat działań podjętych dotychczas przez delegaturę UE;
 13. wzywa nowego Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela do żądania od władz kubańskich, aby po latach bezczynności rozpoczęły reformy, które doprowadzą do transformacji demokratycznej kraju zgodnie z Umową o dialogu politycznym i współpracy; podkreśla, że obecna sytuacja na Kubie narusza zasady dotyczące praw człowieka i demokracji, na których opiera się ta umowa;
 14. głęboko ubolewa nad tym, że władze kubańskie odmówiły Parlamentowi, jego delegacjom i niektórym grupom politycznym zezwolenia na wizytę na Kubie, pomimo zgody Parlamentu na Umowę o dialogu politycznym i współpracy; wzywa władze do natychmiastowego wydania zezwolenia na wjazd do kraju;
 15. potępia interwencjonistyczną postawę rządu Kuby i domaga się, aby zaprzestał on wszelkiej ingerencji w różnych krajach Ameryki Łacińskiej;
 16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Władzy Ludowej Kuby, Wiceprzewodniczącemu Komisji / Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Komisji, Specjalnemu Przedstawicielowi Unii Europejskiej ds. Praw Człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Wysokiemu Komisarzowi Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz rządowi państw członkowskich Wspólnoty Państw Ameryki Łacińskiej i Karaibów.
-

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0074

Haiti**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie Haiti (2019/2928(RSP))**

(2021/C 232/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Haiti, w szczególności z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji na Haiti rok po trzęsieniu ziemi: pomoc humanitarna i odbudowa ⁽¹⁾, a także z dnia 8 lutego 2018 r. w sprawie niewolnictwa dzieci na Haiti ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne UE na temat praw człowieka i demokracji na świecie w 2018 r., w szczególności zawarte w nim informacje na temat aktualnej sytuacji na Haiti, przyjęte przez Radę w dniu 13 maja 2019 r.,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe unijnej misji powyborczej na Haiti w dniach 19–23 listopada 2018 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Misji Stabilizacyjnej ONZ na Haiti (MINUSTAH) oraz Biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka (UN OHCHR) z lipca 2017 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka na Haiti w okresie od 1 lipca 2015 r. do 31 grudnia 2016 r.,
- uwzględniając sprawozdanie MINUSTAH i UN OHCHR w sprawie zarzutów naruszeń praw człowieka w dniach 13 i 14 listopada 2018 r. w dzielnicy La Saline w Port-au-Prince,
- uwzględniając powszechny okresowy przegląd praw człowieka na Haiti, przyjęty przez Radę Praw Człowieka ONZ na jej 34. sesji w dniu 17 marca 2017 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 16 grudnia 1966 r., którego Haiti jest państwem-stroną,
- uwzględniając umowę z Kotonu,
- uwzględniając Deklarację praw człowieka ONZ,
- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka, której Haiti jest sygnatariuszem,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2476 (2019) z dnia 25 czerwca 2019 r.,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe unijnej misji obserwacji wyborów z 2015 r.,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 7 listopada 2019 r. wydane w imieniu Unii Europejskiej w sprawie sytuacji na Haiti,
- uwzględniając artykuł opublikowany przez Amnesty International w dniu 31 października 2019 r., w którym przedstawiono dowody na nadmierne użycie siły wobec demonstrantów,
- uwzględniając sprawozdanie Biura ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej z dnia 1 października 2019 r. w sprawie sytuacji na Haiti,
- uwzględniając oświadczenie delegatury Unii Europejskiej na Haiti złożone w dniu 28 maja 2019 r.,
- uwzględniając art. 144 ust. 5 i art. 132 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 136 E z 11.5.2012, s. 46.

⁽²⁾ Dz.U. C 463 z 21.12.2018, s. 40.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- A. mając na uwadze, że po tym, jak w lipcu 2018 r. rząd zapowiedział, że zniesie dotacje, dopuszczając do podwyżek cen paliw nawet o 50 %, na Haiti wybuchły powszechne protesty i najpoważniejsze od lat niepokoje społeczne; mając na uwadze, że środek ten wynikał z cięć uzgodnionych w lutym 2018 r. z Międzynarodowym Funduszem Walutowym (MFW) w zamian za pożyczki finansowe w wysokości 96 mln USD, stanowiące dla Haiti pomoc w spłacie zadłużenia zagranicznego;
- B. mając na uwadze, że podczas demonstracji zorganizowanych przez przywódców opozycji domagano się ustąpienia prezydenta Jovenela Moïse'a ze względu na galopującą inflację, zarzuty systematycznej korupcji wśród rządzących, dotyczące również byłego prezydenta Michela Martelly'ego, a także brak bezpieczeństwa gospodarczego i żywnościowego, przy czym na świecie protesty te przeszły bez echa; mając na uwadze, że demonstracje, które rozpoczęły się ponad rok temu w proteście przeciwko skandalom korupcyjnym z udziałem władz haitańskich, pochłonęły około stu ofiar i przerodziły się w rozruchy na wielką skalę; mając na uwadze, że korupcja wydaje się endemicznym problemem społeczno-politycznym Haiti;
- C. mając na uwadze, że siły bezpieczeństwa stłumiły protesty przy użyciu ostrej amunicji i gazu łzawiącego; mając na uwadze, że według UN OHCHR w lutym w protestach zginęło 41 osób, a 100 odniosło rany; mając na uwadze, że według najnowszych danych OHCHR w okresie od 15 września do 1 listopada 2019 r. w podobnych protestach śmierć poniosły co najmniej 42 osoby, z których 19 zginęło z rąk funkcjonariuszy organów ścigania, a ponadto 86 osób zostało rannych;
- D. mając na uwadze, że od marca 2019 r. Haiti nie ma rządu, co ogranicza dostęp tego kraju do pomocy międzynarodowej i pożyczek Banku Światowego; mając na uwadze, że od stycznia 2020 r. Haiti nie będzie miało Parlamentu, gdyż w październiku 2019 r. nie udało się przeprowadzić wyborów parlamentarnych; mając na uwadze, że Jovenel Moïse zapowiedział, że zamierza przeprowadzić reformy konstytucyjne zwiększające uprawnienia prezydenta;
- E. mając na uwadze, że pomimo demonstracji nie podjęto żadnych działań prawnych; mając na uwadze, że ta bezkarność oraz brak zainteresowania społeczności międzynarodowej jeszcze podsycały przemoc; mając na uwadze, że przewlekły, nadal utrzymujący się kryzys spowodował dodatkowe ograniczenie dostępu do opieki zdrowotnej, żywności, edukacji, a także niemożność zaspokojenia innych potrzeb oraz skutkuje przerwami w dostawach energii elektrycznej i paliw;
- F. mając na uwadze, że po trzęsieniu ziemi w 2010 r. wiele społeczności nadal nie ma dostępu do sieci elektroenergetycznej i w celu zaspokojenia codziennych potrzeb musi korzystać z prądnic; mając na uwadze, że wzrost cen paliwa jeszcze bardziej ograniczył możliwości gospodarcze;
- G. mając na uwadze, że istnieją wiarygodne dowody na to, że policja, uzbrojona w broń półautomatyczną, strzelała w czasie protestów ostrą amunicją, naruszając prawo międzynarodowe w zakresie praw człowieka oraz standardy dotyczące użycia siły; mając na uwadze, że dziennikarze są celem stałego nękania i fizycznych napaści; mając na uwadze, że dziennikarz radia Méga, które relacjonowało protesty, Néhémie Joseph został zastrzelony w swoim samochodzie 11 października 2019 r., fotoreportera Associated Press Chery'ego Dieu-Nalio postrzelono w twarz we wrześniu 2019 r., reporter radia Sans Fin Pétion Rospide został zastrzelony w swoim samochodzie w czerwcu 2019 r., a dziennikarz Vladimir Legagneur zaginął w marcu 2018 r.;
- H. mając na uwadze, że bezkarność panuje także w sprawach takich, jak masakra w La Saline – na przedmieściach stolicy, Port-au-Prince – gdzie w październiku 2018 r. arbitralnie zabito 70 osób, a 13 kobiet zgwałcono; mając na uwadze, że rząd utrzymuje, że ta masakra była skutkiem wojny gangów; mając na uwadze, że Organizacja Państw Amerykańskich (OPA) oraz misja ONZ na rzecz Wsparcia Wymiaru Sprawiedliwości na Haiti (MINUJUSTH) – na podstawie informacji zebranych przez Krajową Sieć Praw Człowieka (RNDDH) – utrzymują, że ta masakra była konsekwencją nieprzyjęcia przez mieszkańców La Saline łapówki, za pomocą której żona prezydenta Martine Moïse i niektórzy przedstawiciele rządu próbowali skłonić ich do zaprzestania demonstracji przeciwko prezydentowi Moïse'owi; mając na uwadze, że organizacje praw człowieka na Haiti zwróciły się do OPA o wysłanie misji celem przeprowadzenia śledztwa w sprawie tej masakry;
- I. mając na uwadze, że sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w kraju pogorszyła się drastycznie w październiku 2017 r., gdy misję MINUSTAH zastąpiła misja MINUJUSTH, której personel ma ograniczone przeszkolenie policyjne;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- J. mając na uwadze, że dyskryminacja ze względu na płeć nadal stanowi poważny problem na Haiti; mając na uwadze, że wskaźnik nierówności płci na Haiti wynosi 0,593, zatem w rankingu za rok 2015 plasuje się ono na 142. miejscu wśród 159 krajów; mając na uwadze, że dyskryminacja, stygmatyzacja i wykluczenie osób LGBTI oraz przemoc wobec nich mają charakter systemowy i są powszechne na Haiti; mając na uwadze, że dziewczęta są kształcone słabo lub wcale; mając na uwadze, że przepisy penalizujące gwałty i przemoc domową przyjęto dopiero w 2005 r., kodeksu karnego nie nowelizowano od 1835 r., a kobiety i dziewczęta często doświadczają nierówności pod względem ochrony prawnej; mając na uwadze, że 7 listopada 2019 r. w więzieniu cywilnym w Gonaïves zgwałcono 10 więźniarek, wśród nich 15-letnią dziewczynę; mając na uwadze, że od początku protestów przeludnienie, niedostatek żywności, brak widzeń rodzinnych oraz innego rodzaju nieludzkie warunki są powszechne w haitańskim systemie penitencjarnym;
- K. mając na uwadze, że większość dzieci na Haiti nie mogła z początkiem roku szkolnego we wrześniu pójść do szkoły; mając na uwadze, że analfabetyzm i dostęp do edukacji stanowią poważne problemy na Haiti, ponieważ około połowa wszystkich Haitańczyków w wieku powyżej 15 lat nie umie pisać ani czytać, a w całym kraju co najmniej 350 000 dzieci i młodzieży nie uczęszcza do szkoły podstawowej ani średniej;
- L. mając na uwadze, że nadal praktykowany jest system *Restavèk*, będący współczesną formą niewolnictwa, polegający na tym, że haitańskie dzieci ze zubożałych domów są wysyłane przez swoich rodziców do innych rodzin, gdzie pracują jako służba domowa, często padając ofiarą wykorzystywania i złego traktowania, i gdzie nie mają dostępu do edukacji szkolnej;
- M. mając na uwadze, że Haiti, które według wskaźnika rozwoju społecznego UNDP zajmuje 168. pozycję na świecie – niższą niż w poprzednim rankingu – stale potrzebuje pomocy humanitarnej i rozwojowej; mając na uwadze, że według Banku Światowego Haiti, gdzie 59 % ludności żyje poniżej krajowego progu ubóstwa, 24 % poniżej krajowego progu skrajnego ubóstwa, a ponad 40 % ludności nie ma pracy, pozostaje najbiedniejszym krajem w obu Amerykach i jednym z najuboższych państw na świecie; mając na uwadze, że w rządzie szerzy się korupcja, a według wskaźnika postrzegania korupcji za 2018 r. prowadzonego przez Transparency International Haiti zajmuje 161. miejsce wśród 180 państw objętych badaniem;
1. zdecydowanie potępia tłumienie pokojowych protestów przez władze Haiti, a także stosowanie śmiercionośnej broni, arbitralne zatrzymania, zastraszanie, nękanie i przemoc seksualną; domaga się, aby władze haitańskie natychmiast zaprzestały bezprawnego używania siły, w szczególności broni palnej i ostrej amunicji, przeciwko pokojowym demonstrantom oraz aby zagwarantowały prawo ludności do swobodnych i pokojowych demonstracji; popiera żądania ludności Haiti, by położyć kres korupcji i bezkarności;
 2. podkreśla, że aby zapobiec dalszej destabilizacji i cierpieniom ludności, wszystkie zaangażowane strony muszą powstrzymać się od przemocy; wzywa wszystkie strony do podjęcia szczerego, otwartego i pluralistycznego dialogu między Haitańczykami, aby lepiej reagować na podstawowe potrzeby i aspiracje ludności oraz znaleźć trwałe rozwiązania obecnego kryzysu politycznego, gospodarczego i humanitarnego;
 3. przypomina, że reforma wymiaru sprawiedliwości i eliminacja przedłużającego się aresztu tymczasowego oraz walka z korupcją muszą pozostać priorytetem, jak określono w ostatnim powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka; zwraca się do społeczności międzynarodowej, by wspierała naród haitański we wzmacnianiu niezależnego i solidnego systemu sądowego, umożliwiającemu stawianie przed sądem i karanie sprawców przestępstw, bez względu na ich status społeczny;
 4. wzywa do przeprowadzenia niezależnego dochodzenia w sprawie masakry w La Saline, w sprawie nękania dziennikarzy i ataków na nich oraz w sprawie ofiar śmiertelnych od połowy września 2019 r.; domaga się, by wszyscy sprawcy przestępstw zostali postawieni przed sądem i ukarani; potwierdza, jak ważna dla relacjonowania sytuacji jest wolność mediów; wzywa wszystkie strony, by powstrzymały się od ataków na dziennikarzy i umożliwiły im informowanie o sytuacji w kraju; ponownie podkreśla, że należy zagwarantować prawo do pokojowego wyrażania opinii i krytyki;
 5. popiera apel o wysłanie na Haiti na dłuższy okres niezależnej misji ekspertów OPA z zadaniem wyjaśnienia licznych przypadków łamania praw człowieka w tym kraju i w celu przeprowadzenia bezstronnych, gruntownych, przejrzystych i niezależnych dochodzeń, a także zwiększenia odpowiedzialności i zapewnienia rodzinom i żyjącym ofiarom sprawiedliwości i prawdy, o co dopominają się krajowe organizacje zajmujące się prawami człowieka;
 6. odrzuca wszelkie próby przywrócenia dyktatury podejmowane przez niektóre siły; podkreśla, że w celu przywrócenia wiary w system polityczny kraju pilnie potrzebne są reformy strukturalne zarządzania i gospodarki; podkreśla konieczność wyeliminowania systemowej korupcji w rządzie, klientelizmu i erozji praworządności;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

7. zwraca się do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i do ambasady UE w Port-au-Prince, aby wspierały pełną demokratyczną stabilizację kraju oraz pomogły w likwidacji korupcji i innych form przestępczości;
8. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie 16 października 2019 r. przez Radę Bezpieczeństwa ONZ Zintegrowanego Biura ONZ na Haiti (BINUH), którego zadaniem ma być doradzanie rządowi Haiti w zakresie poprawy stabilności politycznej i dobrego sprawowania rządów; zwraca się do ONZ, aby nadal odgrywała aktywną rolę w procesie utrzymywania i zaprowadzania pokoju, bez powtarzania błędów z przeszłości; wzywa ONZ i jej państwa członkowskie do skutecznego badania zarzutów wykorzystywania seksualnego lub niegodziwego traktowania w celach seksualnych przez siły pokojowe MINUSTAH i organizacje pozarządowe na Haiti, a także do ścigania sprawców tych przestępstw oraz do zapewnienia wsparcia i zadośćuczynienia ofiarom;
9. zwraca się do UE, by wzmocniła i wsparła zdolność organizacji haitańskich do przyjęcia kierowniczej roli przy podejmowaniu decyzji o rodzaju i przeznaczeniu pomocy, która jest przekazywana do kraju, a także o jej beneficjentach;
10. pilnie wzywa rząd Haiti, aby zapewnił organizacjom humanitarnym swobodny dostęp w celu prowadzenia działalności, udzielania pomocy potrzebującym oraz dystrybucji żywności i innych niezbędnych środków pomocy;
11. wzywa do położenia kresu praktyce *Restavèk*; wzywa rząd Haiti, aby wprowadził środki, które zapewnią rejestrację i ochronę dzieci, pod względem zarówno fizycznym, jak i psychicznym, oraz by egzekwował obowiązek szkolny; wzywa UE do współpracy z rządem Haiti w celu wprowadzenia ram prawnych chroniących prawa dzieci;
12. podkreśla konieczność zwalczania przemocy wobec kobiet i dziewcząt, ustanowienia przepisów przeciwdziałających wszelkim formom przemocy ze względu na płeć, a także konieczność depenalizacji aborcji, która jest obecnie zakazana we wszystkich okolicznościach, w tym w przypadku przemocy seksualnej; uważa za konieczne wprowadzenie pilnych środków w celu ochrony i wsparcia kobiet i dzieci będących ofiarami wykorzystywania seksualnego, takich jak opieka medyczna i psychologiczna oraz specjalne programy włączenia społecznego i rehabilitacji; potępia zbiorowy gwałt na kobietach przetrzymywanych w więzieniu w Gonaives; domaga się szybkiego, bezstronnego, niezależnego i skutecznego dochodzenia w sprawie tych zarzutów; przypomina, że gdy państwo pozbawia obywateli wolności, odpowiada za zagwarantowanie im nienaruszalności i za ich ochronę przed aktami przemocy;
13. potępia projekty ustaw przeciwko osobom LGBT przyjęte w 2017 r., w których wezwano do wprowadzenia zakazu małżeństw homoseksualnych oraz wymieniono homoseksualizm, obok pornografii dziecięcej, kazirodztwa i seksualnego wykorzystywania dzieci w celach komercyjnych, jako powód odmowy obywatelowi świadectwa nieposzlakowanej opinii; wyraża zaniepokojenie z powodu okoliczności śmierci Charlota Jeudy'ego, przewodniczącego Kouraj, grupy popierającej LGBTQI;
14. wzywa rząd Haiti do wprowadzenia systemu administracyjnego, który zagwarantuje rejestrację przy urodzeniu wszystkich noworodków, a także do zadbania o podjęcie środków w celu rejestracji osób, których nie zarejestrowano przy narodzinach;
15. wzywa do systematycznej walki z przemocą wobec osób starszych;
16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, Wiceprzewodniczącemu Komisji / Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Radzie Ministrów AKP-UE, instytucjom CARIFORUM, rządowi i parlamentowi Haiti oraz Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0077

Sytuacja w Boliwii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie sytuacji w Boliwii (2019/2896(RSP)) (2021/C 232/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 22 października 2019 r. w sprawie procesu wyborczego w Boliwii oraz z dnia 15 listopada 2019 r. w sprawie sytuacji w Boliwii,
 - uwzględniając sprawozdanie misji obserwacji wyborów Organizacji Państw Amerykańskich (OPA) w Boliwii z dnia 21 października 2019 r.,
 - uwzględniając oświadczenie grupy kontrolerów procesu wyborczego w Boliwii z dnia 10 listopada 2019 r.,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka Michelle Bachelet z dnia 16 listopada 2019 r.,
 - uwzględniając referendum konstytucyjne przeprowadzone w Boliwii w dniu 21 lutego 2016 r.,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji w Boliwii,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych,
 - uwzględniając ostatnie oświadczenia prasowe Międzyamerykańskiej Komisji Praw Człowieka dotyczące Boliwii, w szczególności oświadczenia z dnia 23 października, 12 listopada i 19 listopada 2019 r.,
 - uwzględniając konstytucję Boliwii,
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wybory prezydenckie i parlamentarne w dniu 20 października 2019 r. w Boliwii odbyły się w mocno spolaryzowanej atmosferze ze względu na fakt, że prezydent Evo Morales jest kontrowersyjną postacią, a przyjęcie jego kandydatury budziło kontrowersje;
- B. mając na uwadze, że po przegraniu referendum w sprawie zmiany konstytucji Boliwii w 2016 r. Evo Morales kandydował na czwartą kadencję prezydencką za zgodą Trybunału Konstytucyjnego, która to decyzja wykazała wyraźny brak niezawisłości wymiaru sprawiedliwości w Boliwii;
- C. mając na uwadze, że po przeliczeniu ponad 80 % głosów w systemie szybkiej i bezpiecznej transmisji wstępnych wyników (TREP) Najwyższy Sąd Wyborczy przestał ujawniać wstępne wyniki; mając na uwadze, że ówczesne liczby wyraźnie wskazywały na potrzebę przeprowadzenia drugiej tury głosowania; mając na uwadze, że 24 godziny później Najwyższy Sąd Wyborczy „przedstawił dane z niewytłumaczalną zmianą tendencji, która drastycznie zmieniła losy wyborów i spowodowała utratę zaufania do procesu wyborczego”, jak stwierdziła OPA; mając na uwadze, że Trybunał Konstytucyjny wykluczył możliwość przeprowadzenia drugiej tury wyborów na tej podstawie, że osiągnięta została wymagana 10 %-owa różnica między dwoma czołowymi kandydatami;
- D. mając na uwadze, że działanie Najwyższego Trybunału Wyborczego wzbudziło sprzeciw i podejrzenia o nadużycia nie tylko wśród zwolenników kandydatów opozycji, lecz także wśród obserwatorów krajowych i międzynarodowych oraz większości społeczności międzynarodowej;
- E. mając na uwadze, że prezydent Morales publicznie ogłosił się zwycięzcą wyborów jeszcze przed przekazaniem i ogłoszeniem wszystkich oficjalnych wyników;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- F. mając na uwadze, że w oświadczeniach OPA, UE i społeczności międzynarodowej wyrażono głębokie zaniepokojone nieuzasadnionym wstrzymaniem liczenia głosów, wskazującym na możliwe stronnicze podejście obserwatorów z ramienia Komisji Wyborczej; mając na uwadze, że partnerzy krajowi i międzynarodowi zalecili zorganizowanie drugiej tury wyborów jako sposób wyjścia z kryzysu politycznego;
- G. mając na uwadze, że nieoczekiwane przerwanie liczenia głosów oraz ogłoszenie zwycięstwa prezydenta Moralesa doprowadziło do masowych protestów i mobilizacji zwolenników opozycji, jak również zwolenników samego prezydenta Moralesa; mając na uwadze, że demonstracje wywołały głębokie zaniepokojenie całej społeczności międzynarodowej, i że do tej pory w ich wyniku śmierć poniosły co najmniej 32 osoby, setki osób zostało rannych, a ponad 600 osób zostało zatrzymanych; mając na uwadze, że kraj ten cierpiał z powodu braku żywności i paliwa, co ma poważne konsekwencje dla ludności cywilnej w związku z blokadami ulicznymi postawionymi przez zwolenników Moralesa; mając na uwadze obawy związane z przemocą, rzekomym niepotrzebnym i nieproporcjonalnym używaniem siły przez służby bezpieczeństwa oraz rozłamem społecznym;
- H. mając na uwadze, że organ odpowiedzialny za zarządzanie wyborami nie był wiarygodny, a jeden z jego członków ustąpił w trakcie liczenia głosów; mając na uwadze, że opozycja nie uznała wyniku wyborów przeprowadzonych w takich okolicznościach i wysunęła oskarżenia o oszustwo wyborcze;
- I. mając na uwadze, że UE nie wysłała pełnowymiarowej misji obserwacji wyborów, lecz była jedynie reprezentowana przez mały zespół techniczny składający się z trzech urzędników o niższym statusie;
- J. mając na uwadze, że w celu przywrócenia zaufania zarówno rząd, jak i organy wyborcze wyraziły zgodę na wiążącą kontrolę techniczną przez profesjonalny zespół OPA; mając na uwadze, że kontrola ta została poparta przez Sekretarza Generalnego ONZ;
- K. mając na uwadze, że w wyniku kontroli ze strony OPA dnia 10 listopada 2019 r. ujawniono poważne nieprawidłowości i manipulacje podczas głosowania, wezwano do unieważnienia wyników wyborów i zalecono przeprowadzenie nowych wyborów, w ramach których należy wybrać nowe organy nadzoru w celu zapewnienia wiarygodnego procesu wyborczego;
- L. mając na uwadze, że po przedstawieniu w dniu 10 listopada 2019 r. sprawozdania z kontroli OPA, w którym wezwano do unieważnienia procesu wyborczego i jego ponownego przeprowadzenia, wielu wysokich rangą urzędników państwowych ustąpiło z pełnionych funkcji, w tym prezydent, wiceprezydent, przewodniczący Senatu i przedstawiciele organu wyborczego; mając na uwadze, że Evo Morales i kilku innych członków rządu musieli zrezygnować, opuścić kraj i zrzec się pełnionych przez siebie funkcji; mając na uwadze, że wysocy rangą członkowie sił zbrojnych zasugerowali rezygnację byłego prezydenta Evo Moralesa; mając na uwadze, że siły zbrojne i policja powinny powstrzymać się od wywierania wpływu na procesy polityczne i być poddane kontroli cywilnej;
- M. mając na uwadze, że Jeanine Áñez podpisała kontrowersyjny dekret, który chroni siły zbrojne przed ściganiem za działania podjęte w imię przywracania porządku publicznego;
- N. mając na uwadze, że kilka rezygnacji doprowadziło drugą wiceprzewodniczącą Senatu Jeanine Áñez do objęcia tymczasowej prezydentury w celu szybkiego ogłoszenia nowych wyborów prezydenckich, ponieważ jest to jedyny demokratyczny i konstytucyjny sposób rozwiązania obecnego kryzysu;
- O. mając na uwadze, że niższa i wyższa izba boliwijskiego parlamentu jednogłośnie zatwierdziły w dniu 23 listopada 2019 r. przepisy torujące drogę do nowych wyborów prezydenckich, które następnie podpisała tymczasowa prezydent Áñez; mając na uwadze, że zatwierdzone przepisy zabraniają ponownego kandydowania osobom, które sprawowały urząd przez dwie kolejne kadencje, co uniemożliwia kandydowanie Evo Moralesowi;
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że obie izby zatwierdziły przepisy dotyczące przygotowania kolejnych wyborów prezydenckich, ale uważa, że powrót do stabilności w Boliwii wymaga jak najszybszego przeprowadzenia ponownych wyborów, i w związku z tym popiera cel, jakim jest powołanie nowego niezależnego trybunału wyborczego gwarantującego przejrzystość wyborów; wzywa władze tymczasowe do wzięcia odpowiedzialności za wiarygodność procedury przez zorganizowanie prawidłowo prowadzonych i pluralistycznych wyborów, w których wszystkie podmioty polityczne mają możliwość konkurowania zgodnie z boliwijskim prawem i porządkiem konstytucyjnym;
 2. krytykuje brak przejrzystości i wiarygodności boliwijskich władz oraz próbę popełnienia przez nie oszustwa, co podważyło prawo obywateli Boliwii do swobodnego i demokratycznego wyboru swojego prezydenta; uważa, że próba oszustwa wyborczego stanowi poważne przestępstwo; przypomina, że zgodnie z boliwijskimi przepisami wybory muszą zostać uznane za nieważne, a osoby i organizacje zaangażowane w takie nielegalne procesy muszą być automatycznie wykluczone z organów wyborczych;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

3. wyraża zdecydowany sprzeciw wobec aktów przemocy i zniszczenia, które miały miejsce po wyborach w dniu 20 października 2019 r., składa kondolencje wszystkim członkom rodzin ofiar i wzywa do postawienia osób odpowiedzialnych przed sądem;
 4. wyraża pełne poparcie i uznanie dla pracy obserwatorów wyborów z ramienia OPA działających w skrajnie trudnych warunkach w Boliwii;
 5. przyjmuje z zadowoleniem decyzję o wycofaniu wojska z obszarów objętych protestami i uchynieniu ustawy dającej mu szerokie uprawnienia do użycia siły; wzywa siły bezpieczeństwa do zachowania proporcjonalności i powściągliwości w utrzymywaniu bezpieczeństwa i porządku publicznego; apeluje o przeprowadzenie szybkich, bezstronnych, przejrzystych i dogłębnych dochodzeń w sprawie przemocy i o postawienie odpowiedzialnych osób przed sądem;
 6. wzywa nowe władze tymczasowe do podjęcia niezbędnych kroków w celu zmiany sytuacji, przywrócenia zaufania i wiarygodności oraz – co stanowi ich główny cel – zorganizowania procesu wyborczego; wzywa do nawiązania dialogu w celu bezzwłocznego zorganizowania nowych demokratycznych, sprzyjających włączeniu społecznemu, przejrzystych i uczciwych wyborów z organem wyborczym w nowym składzie, jako sposobu wyjścia z obecnego kryzysu, przy uniknięciu odwetu politycznego; wzywa rząd tymczasowy, aby nie przyjmował żadnych destabilizujących środków, które mogłyby pogorszyć sytuację;
 7. przyjmuje z zadowoleniem rolę mediatora, jaką UE i Kościół katolicki odgrywają w przyczynianiu się do osiągnięcia porozumienia między partiami w sprawie przeprowadzenia wolnych, pluralistycznych i przejrzystych wyborów w ustalonych ramach czasowych i zgodnie z konstytucją Boliwii;
 8. przypomina, że poszanowanie niezawisłości wymiaru sprawiedliwości, pluralizmu politycznego oraz wolności zgromadzeń i wypowiedzi wszystkich mieszkańców Boliwii, w tym obywateli i ludów tubylczych pochodzenia chłopskiego, to prawa podstawowe i podstawowe filary demokracji i praworządności;
 9. domaga się, aby nowy proces wyborczy przebiegał w obecności wiarygodnych i przejrzystych obserwatorów międzynarodowych mogących swobodnie działać i dzielić się niezależnymi spostrzeżeniami;
 10. wyraża gotowość do wsparcia takiego procesu wyborczego i wzywa wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do wysłania pełnowymiarowej unijnej misji obserwacji wyborów;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi Boliwii, Parlamentowi Wspólnoty Andyjskiej oraz Zgromadzeniu EuroLat.
-

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0078

Alarmująca sytuacja klimatyczna i środowiskowa

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie alarmującej sytuacji klimatycznej i środowiskowej (2019/2930(RSP))

(2021/C 232/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz załączony do niej protokół z Kioto,
 - uwzględniając porozumienie przyjęte na 21. Konferencji Stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (COP21) 12 grudnia 2015 r. w Paryżu (porozumienie paryskie),
 - uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej (CBD),
 - uwzględniając najnowsze i najbardziej wyczerpujące dowody naukowe dotyczące szkodliwych skutków zmiany klimatu, przedstawione przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) w sprawozdaniu specjalnym zatytułowanym „Globalne ocieplenie o 1,5 °C”, jego piąte sprawozdanie oceniające (AR5) i sprawozdanie podsumowujące, sprawozdanie specjalne IPCC oraz sprawozdanie specjalne IPCC na temat oceanów i kriosfery w zmieniającym się klimacie,
 - uwzględniając ogromne niebezpieczeństwo utraty różnorodności biologicznej, opisane w podsumowaniu sprawozdania z oceny globalnej w sprawie różnorodności biologicznej i funkcjonowania ekosystemów, przygotowanym dla decydentów politycznych i opublikowanym 29 maja 2019 r. przez Międzyrządową Platformę Naukowo-Polityczną w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów,
 - uwzględniając 25. Konferencję Stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (COP25), która odbędzie się w Madrycie w dniach 2–13 grudnia 2019 r.,
 - uwzględniając 26. Konferencję Stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w grudniu 2020 r., oraz fakt, że zgodnie z celami porozumienia paryskiego wszystkie strony tej konwencji zobowiązały się do zwiększenia swojego wkładu ustalonego na poziomie krajowym,
 - uwzględniając 15. Konferencję Stron Konwencji o różnorodności biologicznej (COP15), która odbędzie się w październiku 2020 r. w Kunming (Chiny) i podczas której strony zdecydowały o globalnych ramach powstrzymujących utratę różnorodności biologicznej na okres po 2020 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 14 marca 2019 r. w sprawie zmiany klimatu – europejska długoterminowa i zgodna z porozumieniem paryskim strategiczna wizja dobrze prosperującej, nowoczesnej i konkurencyjnej gospodarki neutralnej dla klimatu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 28 listopada 2019 r. w sprawie konferencji klimatycznej ONZ w 2019 r. (COP 25) w Madrycie ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że bezzwłoczne i ambitne działania mają kluczowe znaczenie dla ograniczenia globalnego ocieplenia do 1,5 °C oraz uniknięcia olbrzymiej utraty różnorodności biologicznej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0217.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0079.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- B. mając na uwadze, że podstawy tych działań muszą mieć charakter naukowy oraz że w działania te należy zaangażować obywateli, a także wszystkie sektory społeczeństwa i gospodarki, w tym przemysł, w sposób społecznie zrównoważony i trwały; mając na uwadze, że działania te muszą sprzyjać konkurencyjności naszych gospodarek oraz muszą im towarzyszyć solidne środki socjalne i integracyjne, tak aby zagwarantować sprawiedliwą i zrównoważoną transformację sprzyjającą tworzeniu miejsc pracy przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu opieki społecznej oraz wysokiej jakości miejsc pracy i szkoleń;
- C. mając na uwadze, że nigdy żadna alarmująca sytuacja nie powinna być wykorzystywana do podważania instytucji demokratycznych ani praw podstawowych; mając na uwadze, że wszystkie środki zawsze będą przyjmowane w ramach procesu demokratycznego;
1. ogłasza kryzys klimatyczny i środowiskowy; wzywa Komisję, państwa członkowskie i wszystkie podmioty globalne do pilnego podjęcia konkretnych działań, do których sam również się zobowiązuje, aby przeciwdziałać temu zagrożeniu i powstrzymać je, zanim będzie za późno;
 2. wzywa nową Komisję do przeprowadzenia pełnej oceny wpływu wszystkich istotnych wniosków ustawodawczych i budżetowych na klimat i środowisko, do zapewnienia ich pełnej zgodności z celem ograniczenia globalnego ocieplenia do poniżej 1,5 °C, a także do zagwarantowania, że wnioski te nie przyczynią się do utraty różnorodności biologicznej;
 3. uznaje swoją instytucjonalną odpowiedzialność za zmniejszenie śladu węglowego; proponuje przyjęcie własnych środków mających na celu ograniczenie emisji, w tym zastąpienie swoich pojazdów pojazdami bezemisyjnymi, oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie do wyrażenia zgody na ustanowienie jednej siedziby Parlamentu Europejskiego;
 4. wzywa nową Komisję do zajęcia się niespójnościami obecnej polityki Unii w dziedzinie alarmującej sytuacji klimatycznej i środowiskowej, w szczególności przez szeroko zakrojoną reformę polityki w zakresie rolnictwa, handlu, transportu, energii i inwestycji w infrastrukturę;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.
-

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0079

Konferencja ONZ w sprawie zmiany klimatu w 2019 r. (COP25)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu 2019 (COP25) w Madrycie (Hiszpania) (2019/2712(RSP))

(2021/C 232/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz załączony do niej protokół z Kioto,
- uwzględniając porozumienie przyjęte na 21. Konferencji Stron UNFCCC (COP21) 12 grudnia 2015 r. w Paryżu (porozumienie paryskie),
- uwzględniając 24. Konferencję Stron UNFCCC (COP24), 14. sesję spotkania Stron protokołu z Kioto (CMP14) i trzecią część pierwszej sesji Konferencji Stron służącej jako spotkanie Stron Porozumienia paryskiego (CMA1.3), które odbyły się w Katowicach od 2 do 14 grudnia 2018 r.,
- uwzględniając decyzję Prezydium Konferencji Stron UNFCCC z 1 listopada 2019 r. o przyjęciu wniosku rządu Chile, które sprawuje kolejną prezydencję, o zorganizowanie COP25 w Madrycie (Hiszpania) od 2 do 13 grudnia 2019 r.,
- uwzględniając Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i cele zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając Szczyt na rzecz Działań Klimatycznych zorganizowany przez Sekretarza Generalnego ONZ 23 września 2019 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z 25 października 2018 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu w 2018 r. w Katowicach, Polska (COP24)⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 14 marca 2019 r. w sprawie zmiany klimatu – europejska, długofalowa i zgodna z porozumieniem paryskim wizja strategiczna na rzecz dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z 28 listopada 2018 r. pt. „Czysta planeta dla wszystkich. Europejska długoterminowa wizja strategiczna dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki” (COM(2018)0773),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 20 czerwca 2019 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 4 października 2019 r.,
- uwzględniając przedstawiony UNFCCC 6 marca 2015 r. przez Łotwę i Komisję Europejską zaplanowany i ustalony na szczeblu krajowym wkład UE i jej państwo członkowskich,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) zatytułowane „Globalne ocieplenie o 1,5 °C”, jego 5. sprawozdanie oceniające oraz sprawozdanie podsumowujące, a także sprawozdanie specjalne dotyczące zmiany klimatu i gruntów oraz sprawozdanie specjalne dotyczące oceanów i kriosfery w zmieniającym się klimacie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0430.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0217.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- uwzględniając sztandarowe sprawozdanie Globalnej Komisji ds. Przystosowania w sprawie adaptacji do zmiany klimatu,
 - uwzględniając 9. sprawozdanie podsumowujące Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) z listopada 2018 r. (rozbieżności między potrzebami a perspektywami w zakresie redukcji emisji) oraz jego 4. sprawozdanie w sprawie luki adaptacyjnej z 2018 r.,
 - uwzględniając ocenę wskaźników przeprowadzoną przez Europejską Agencję Środowiska pt. „Economic losses from climate-related extremes in Europe” [„Straty gospodarcze wynikające z ekstremalnych zjawisk pogodowych w Europie”], opublikowaną 2 kwietnia 2019 r.,
 - uwzględniając oświadczenie Światowej Organizacji Meteorologicznej (WMO) z marca 2019 r. w sprawie stanu klimatu na świecie w 2018 r. oraz 14. numer *Greenhouse Gas Bulletin* z 22 listopada 2018 r.,
 - uwzględniając Śląską Deklarację na rzecz Solidarności i Sprawiedliwej Transformacji, Katowicką Deklarację Ministerialną „Lasy dla Klimatu” oraz deklarację w sprawie partnerstwa na rzecz elektromobilności i transportu bezemisyjnego, podpisane przy okazji konferencji klimatycznej COP24,
 - uwzględniając opracowane dla decydentów politycznych podsumowanie zawarte w sprawozdaniu z oceny globalnej w sprawie różnorodności biologicznej i funkcjonowania ekosystemów opublikowanym 29 maja 2019 r. przez Międzypaństwową Platformę Naukowo-Polityczną w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IPBES),
 - uwzględniając swoją rezolucję z 15 listopada 2017 r. w sprawie Planu działania na rzecz przyrody, ludzi i gospodarki ⁽³⁾,
 - uwzględniając opracowane na wysokim szczeblu sprawozdanie podsumowujące dotyczące najnowszych informacji klimatologicznych, które zostały zebrane przez naukową grupę doradczą utworzoną w związku ze Szczytem na rzecz Działań Klimatycznych zorganizowanym przez ONZ w 2019 r., zatytułowane „United in Science” [„Zjednoczeni w nauce”],
 - uwzględniając badanie Eurobarometr z kwietnia 2019 r. dotyczące zmiany klimatu,
 - uwzględniając pytania do Rady (O-000029/2019 – B9-0055/2019) i do Komisji (O-000030/2019 – B9-0056/2019) w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu 2019 (COP25) w Madrycie (Hiszpania),
 - uwzględniając art. 136 ust. 5 i art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że porozumienie paryskie weszło w życie 4 listopada 2016 r.; mając na uwadze, że 19 listopada 2019 r. 187 spośród 197 Stron UNFCCC złożyło w ONZ instrumenty ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- B. mając na uwadze, że 6 marca 2015 r. UE i jej państwa członkowskie przedłożyły UNFCCC swój zaplanowany, ustalony na szczeblu krajowym wkład, zobowiązując się do osiągnięcia wiążącego celu polegającego na redukcji do 2030 r. krajowych emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 % w stosunku do poziomów z 1990 r.;
- C. mając na uwadze, że zobowiązania podjęte do tej pory przez sygnatariuszy porozumienia paryskiego nie wystarczą do osiągnięcia wspólnego celu; mając na uwadze, że obecny ustalony na poziomie krajowym wkład zadeklarowany przez UE i jej państwa członkowskie nie jest zgodny z celami porozumienia paryskiego i należy go zmienić;
- D. mając na uwadze, że w sprawozdaniu IPCC dotyczącym globalnego ocieplenia o 1,5 °C dowiedziono, że jego skutki będą prawdopodobnie znacznie mniej dotkliwe przy wzroście temperatury o 1,5 °C niż przy wzroście o 2 °C;

⁽³⁾ Dz.U. C 356 z 4.10.2018, s. 38.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- E. mając na uwadze, że ostatnie cztery lata, tj. od 2015 do 2018 r., były latami najcieplejszymi odkąd dokonuje się pomiarów, a także mając na uwadze, że w 2018 r. odnotowano rekordowy poziom emisji dwutlenku węgla na świecie; mając na uwadze, że lipiec 2019 r. był najgorętszym miesiącem w historii pomiarów i że tendencja ta utrzymuje się w kolejnych miesiącach 2019 r., co według WMO oznacza, że lata 2015–2019 mogą okazać się najgorętszym pięcioleciem w historii pomiarów;
- F. mając na uwadze, że według WMO stężenie CO₂ na świecie wynosiło w 2018 r. 407,8 części na milion (ppm), czyli o 2,2 ppm więcej niż w 2017 r., oraz że przy tym tempie wzrostu do końca 2019 r. stężenie CO₂ osiągnie lub nawet przekroczy wartość 410 ppm;
- G. mając na uwadze, że w 185 krajach świata odbyły się strajki klimatyczne w ramach globalnego ruchu walki ze zmianą klimatu, a we wrześniu 2019 r. na ulice wyszła rekordowa liczba 7,6 mln osób, co stanowiło największą w historii mobilizację na rzecz klimatu;
- H. mając na uwadze, że w preambule porozumienia paryskiego uznano „znaczenie zapewnienia integralności wszystkich ekosystemów, w tym oceanów”, a w art. 4 ust. 1 lit. d) UNFCCC podkreślono, że strony konwencji wspierają zrównoważone zarządzanie oraz ochronę i podniesienie efektywności pochłaniaczy i zbiorników wszystkich gazów cieplarnianych, uwzględniając biomasę, lasy i oceany, jak również inne ekosystemy lądowe, nadbrzeżne i morskie;
- I. mając na uwadze, że Chile, jako kraj sprawujący prezydencję w COP25, zaznaczyło już, że zwróci szczególną uwagę na rolę oceanów w walce z globalnym ociepleniem, co jest zasadne w świetle publikacji nowego alarmującego sprawozdania IPCC dotyczącego ocieplenia oceanów;
- J. mając na uwadze, że lasy w znacznym stopniu przyczyniają się do łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej; mając na uwadze, że ok. 10 % emisji gazów cieplarnianych w UE pochłaniają rosnące lasy; mając na uwadze, że wylesianie odpowiada za niemal 20 % światowych emisji gazów cieplarnianych i wynika w szczególności z większej skali przemysłowej produkcji zwierząt, soi i oleju palmowego, także na rynek unijny; mając na uwadze, że UE powinna ograniczyć swój pośredni udział w wylesianiu („wylesianie uwzględnione w konsumpcji”), za które ponosi odpowiedzialność;
- K. mając na uwadze, że Parlament wielokrotnie zwracał się do Komisji, w tym w rezolucji w sprawie zmiany klimatu z 14 marca 2019 r., o zbadanie cen emisji CO₂ w sektorach jeszcze nieobjętych unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji (ETS);
- L. mając na uwadze, że zmiana klimatu w niewspółmiernie dużym stopniu wpływa na kraje rozwijające się, chociaż emitują one znacznie mniej CO₂ niż kraje rozwinięte;
1. przypomina, że zmiana klimatu jest jednym z największych wyzwań dla ludzkości oraz że wszystkie państwa i zainteresowane podmioty na całym świecie muszą zrobić wszystko co w ich mocy, aby jej przeciwdziałać; podkreśla, że odpowiednio wczesna współpraca międzynarodowa, solidarność oraz spójne i konsekwentne zaangażowanie we wspólne działania to jedyne wyjście prowadzące do spełnienia wspólnego obowiązku ochrony całej planety;
 2. przyznaje, że poważne zagrożenia związane ze zmianą klimatu stanowią źródło obaw obywateli; przypomina, że według sondażu Eurobarometru z 2019 r. 93 % obywateli UE uważa zmianę klimatu za poważny problem; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że ludzie na całym świecie, a w szczególności młodsze pokolenie, coraz aktywniej działają na rzecz klimatu; przyjmuje z zadowoleniem ich apele o wspólne i ambitniejsze cele oraz o szybkie działania, aby osiągnąć założenia porozumienia paryskiego i nie przekroczyć limitu wzrostu temperatury wynoszącego 1,5 °C; wzywa rządy krajowe, regionalne i lokalne, a także UE do reakcji na te apele;
 3. dostrzega, że wsparcie publiczne jest niezbędne dla powodzenia ambitnej i sprzyjającej włączeniu społecznemu polityki i środków UE w dziedzinie klimatu; uważa, że powinno to znaleźć odzwierciedlenie w działaniach UE na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

4. przyznaje, że zmiana klimatu już stanowi i nadal będzie stanowić trudne do udźwignięcia obciążenie przede wszystkim dla krajów globalnego Południa, że kraje globalnego Południa są bardziej niż kraje globalnej Północy narażone na niekorzystne skutki zmiany klimatu, już teraz odczuwają straty i szkody, a także mają mniejsze możliwości dostosowawcze, a przy tym wniosły znacznie mniejszy wkład w kryzys klimatyczny niż kraje globalnej Północy;
5. przypomina, że w preambule do porozumienia paryskiego za jedno z najważniejszych praw uznaje się prawo do zdrowia; podkreśla, że w art. 4 ust. 1 lit. f) konwencji UNFCCC stwierdzono, że „w projektach lub podejmowanych przedsięwzięciach, dla łagodzenia bądź adaptacji do zmian klimatu” wszystkie strony powinny stosować „właściwe metody, np. oceny oddziaływania, formułowane i określane przez państwa z punktu widzenia minimalizowania negatywnego wpływu na gospodarkę, zdrowie publiczne i jakość środowiska”; uważa, że zdrowie należy włączyć do krajowych planów adaptacji i krajowych komunikatów na Konferencję Stron UNFCCC;
6. wyraża ubolewanie, że wskaźniki celów zrównoważonego rozwoju w zakresie zmiany klimatu nie obejmują zdrowia; odnotowuje jednak dążenie do zaradzenia tej sytuacji w naukowych inicjatywach badawczych WHO i Sekretariatu UNFCCC; wyraża zadowolenie z przyjęcia deklaracji politycznej wysokiego szczebla ONZ 23 września 2019 r. w sprawie powszechnego zabezpieczenia zdrowotnego;
7. stwierdza, że prawie niemożliwe będzie osiągnięcie większości celów zrównoważonego rozwoju, o ile nie zostaną zrealizowane ambicje w zakresie klimatu i środowiska uzgodnione podczas COP21;
8. podkreśla, że już teraz odczuwa się bezpośrednie skutki zmiany klimatu; podkreśla, że według sprawozdania Globalnej Komisji ds. Przystosowania zmiana klimatu może do 2030 r. wpędzić w ubóstwo ponad 100 mln osób, a do 2050 r. plony mogą zmaleć o 5–30 %, co spowoduje niedobory żywności na obszarach szczególnie narażonych;
9. podkreśla, że według oczekiwań brak działań łagodzących ocieplenie doprowadzi do przekształceń w gospodarce światowej, do 2100 r. obniżając średnie globalne dochody o 23 % i pogłębiając globalne nierówności dochodowe; podkreśla, że wbrew wcześniejszym szacunkom oczekiwane straty globalne będą rosły w funkcji w przybliżeniu liniowej do średniej temperatury na świecie, a mediana strat będzie wielokrotnie wyższa, niż wskazują na to główne modele⁽⁴⁾;

Podstawa naukowa działań na rzecz klimatu

10. podkreśla, że sprawozdanie specjalne IPCC w sprawie ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C stanowi najbardziej wyczerpującą i aktualną ocenę metod łagodzenia skutków zgodnie z porozumieniem paryskim; podkreśla, że zgodnie ze wspomnianym sprawozdaniem ograniczenie globalnego ocieplenia do 1,5 °C do 2100 r. bez przekroczenia tej granicy lub przy jej niewielkim przekroczeniu oznacza, że najpóźniej do 2067 r. należy osiągnąć globalną neutralność emisyjną, a do 2030 r. globalny poziom rocznych emisji gazów cieplarnianych musi zostać ograniczony do maksymalnie 27,4 GtCO₂eq; podkreśla w świetle tych ustaleń, że zgodnie z porozumieniem paryskim UE jako światowy lider oraz inne duże gospodarki światowe muszą dążyć do jak najszybszego osiągnięcia neutralności emisyjnej, przy czym musi to nastąpić najpóźniej do 2050 r.;
11. podkreśla, że w sprawozdaniu specjalnym IPCC dotyczącym zmiany klimatu i gruntów podkreślono szczególnie dramatyczne skutki globalnego ocieplenia dla gleby; wyraża obawę, że wywołana przez człowieka degradacja gleby spowodowana przede wszystkim nie zrównoważonymi praktykami rolniczymi oraz coraz częstszymi zakłóceniami w użytkowaniu gruntów, takimi jak pożary lasów, dodatkowo osłabiają zdolność gleby do pochłaniania dwutlenku węgla; podkreśla, że te dramatyczne skutki mają się pogłębić, jeżeli utrzymają się obecne światowe tendencje;
12. zaznacza, że, jak podkreślono w sprawozdaniu IPCC dotyczącym oceanów i kriosfery w zmieniającym się klimacie, mechanizmy klimatyczne uzależnione są od stanu ekosystemów oceanicznych i morskich, na które obecnie niekorzystnie wpływa globalne ocieplenie, zanieczyszczenie, nadmierna eksploatacja morskiej różnorodności biologicznej, zakwaszanie, odtlenienie, wzrost temperatury mórz, bezprecedensowe topnienie lodowców i lodu morskiego i erozja obszarów

⁽⁴⁾ Burke, M. et al., „Global nonlinear effect of temperature on economic production”, *Nature*, t. 527, s. 235–239

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

przybrzeżnych; ponadto podkreśla zawarte w sprawozdaniu ustalenia dotyczące rosnących zagrożeń dla ekosystemów morskich, społeczności nadbrzeżnych i źródeł utrzymania; przypomina, że oceany to część rozwiązania pozwalającego na łagodzenie efektów zmiany klimatu i przystosowanie się do nich; podkreśla, że COP25 będzie pierwszą tzw. niebieską konferencją COP; w związku z tym apeluje do UE o potraktowanie oceanów jako ważnego elementu Europejskiego Zielonego Ładu oraz programu międzynarodowych negocjacji w sprawie klimatu;

13. wyraża zaniepokojenie wynikami sprawozdania UNEP z 2018 r. w sprawie rozbieżności między potrzebami a perspektywami w zakresie redukcji emisji, według których obecne bezwarunkowe wkłady ustalone na poziomie krajowym są dalece niewystarczające, aby utrzymać określony w porozumieniu paryskim limit wzrostu temperatury poniżej 2 °C, a wręcz mogą doprowadzić do wzrostu temperatury o ok. 3,2 °C^(?) do 2100 r., przy założeniu że działania na rzecz klimatu będą konsekwentnie podejmowane w XXI w.; zwraca uwagę na wysokie ryzyko, że wzrost temperatury o 3,2 °C będzie oznaczać przekroczenie pewnych progów nieodwracalnych zmian i wywołanie dodatkowego wzrostu temperatury na szeroką skalę;

14. wyraża zaniepokojenie ustaleniami zawartymi w sprawozdaniu podsumowującym wysokiego szczebla („United in Science”) przedstawionym przy okazji Szczytu ONZ na rzecz Działań Klimatycznych w 2019 r., w szczególności wznowieniem w 2017 r. wzrostu emisji dwutlenku węgla oraz osiągnięciem w 2018 r. nowego rekordu emisji CO₂ z paliw kopalnych, które doprowadziło do alarmujących i bezprecedensowych stężeń gazów cieplarnianych w atmosferze;

15. podkreśla, że aby nie został przekroczony limit wzrostu temperatury wynoszący 1,5 °C, należałoby pięciokrotnie zwiększyć obecny poziom ambicji, jeśli chodzi o ustalony na poziomie krajowym wkład; zauważa, że taki globalny poziom ambicji jest wciąż technicznie osiągalny oraz że przyniosłoby dodatkowe korzyści dla środowiska i zdrowia publicznego;

16. podkreśla, że według WHO zmiana klimatu wpływa na społeczne i środowiskowe uwarunkowania zdrowia – czyste powietrze, bezpieczną wodę pitną, dostatek żywności i bezpieczne schronienie – i że oczekuje się co roku 250 tys. dodatkowych zgonów spowodowanych niedożywieniem, malarią, biegunką i stresem termicznym w latach 2030–2050, a wyjątkowo wysokie temperatury będą bezpośrednio przyczyniać się do zgonów spowodowanych chorobami układu krążenia i układu oddechowego, zwłaszcza wśród osób starszych i szczególnie narażonych na zachorowania; podkreśla, że przez powodzie, fale upałów, susze i pożary zmiana klimatu silnie oddziałuje na zdrowie ludzkie, prowadząc do niedożywienia, wpływając na zdrowie psychiczne, a także powodując choroby układu krążenia i oddechowego oraz infekcje wektorowe; zwraca uwagę, że pogorszenie warunków higienicznych, ograniczony dostęp do wody pitnej i opieki zdrowotnej stwarza zagrożenie dla zdrowia kobiet, a zwłaszcza kobiet w ciąży;

17. podkreśla, że w sprawozdaniu IPBES z globalnej oceny w sprawie różnorodności biologicznej i ekosystemów z 2019 r., sprawozdaniu specjalnym IPCC dotyczącym zmiany klimatu i gruntów, sprawozdaniu specjalnym IPCC dotyczącym oceanu i kriosfery w zmieniającym się klimacie oraz w sztandarowym sprawozdaniu Globalnej Komisji ds. Przystosowania uznano zmianę klimatu za jeden z głównych bezpośrednich czynników powodujących utratę różnorodności biologicznej i degradację gleby; podkreśla, że negatywny wpływ zmiany klimatu na przyrodę i różnorodność biologiczną, na funkcjonowanie ekosystemów oraz na oceany i bezpieczeństwo żywnościowe będą według prognoz coraz bardziej odczuwalne w nadchodzących dekadach;

18. powtarza, że ścisła ochrona ekosystemów o wysokiej zawartości węgla, takich jak torfowiska, tereny podmokłe, pastwiska, lasy namorzynowe i obszary leśne wolne od ingerencji człowieka to jedna z możliwych reakcji o natychmiastowych skutkach, której w żaden sposób nie można zastąpić zalesianiem, ponownym zalesianiem ani rekultywacją terenów zdegradowanych, gdyż nie powodują one natychmiastowych skutków;

19. podkreśla, że w globalnym sprawozdaniu IPBES na temat różnorodności biologicznej i funkcjonowania ekosystemów wskazano, że milion gatunków jest obecnie zagrożonych wyginięciem; przypomina, że różnorodność biologiczna odgrywa kluczową rolę, umożliwiając przeciwdziałanie globalnemu ociepleniu i przystosowanie się do tego zjawiska; jest zaniepokojony skutkami utraty różnorodności biologicznej dla naszej odporności; podkreśla, że utrata różnorodności biologicznej jest nie tylko kwestią środowiskową, ale ma również szersze skutki społeczne i gospodarcze;

(?) Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska, „Sprawozdanie w sprawie rozbieżności między potrzebami a perspektywami w zakresie redukcji emisji z 2018 r.”, s. 21.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

Ambitna polityka UE w dziedzinie klimatu: ustalony na poziomie krajowym wkład UE i strategia długoterminowa

20. apeluje do wszystkich stron UNFCCC o konstruktywny udział w tym procesie – we współpracy z regionami i podmiotami niepaństwowymi – który ma rozpocząć się w 2020 r., kiedy to należy zaktualizować wkłady ustalone na poziomie krajowym, aby zapewnić ich zgodność z długoterminowym celem porozumienia paryskiego dotyczącym wzrostu temperatury; stwierdza, że obecne zobowiązania nie są wystarczające do osiągnięcia celów porozumienia; w związku z powyższym podkreśla, że globalny poziom emisji gazów cieplarnianych powinien osiągnąć możliwie najszybciej najwyższą wartość oraz że wszystkie strony, w szczególności wszystkie kraje UE i G-20, powinny zintensyfikować wysiłki i zaktualizować wkłady ustalone na poziomie krajowym do początku 2020 r., tak jak przewidziano w porozumieniu paryskim;

21. przyjmuje z zadowoleniem, że podczas zorganizowanego przez ONZ w 2019 r. Szczytu na rzecz Działań Klimatycznych doszło do zawiązania Sojuszu na rzecz Ambicji Klimatycznych, w ramach którego 59 stron UNFCCC zasygnalizowało zamiar zadeklarowania do 2020 r. zwiększonego ustalonego na poziomie krajowym wkładu przewidzianego w porozumieniu paryskim, a 65 stron, w tym Unia, zasygnalizowało, że dąży do osiągnięcia do 2050 r. neutralności emisyjnej; ubolewa jednak, że jeszcze nie wszystkie państwa członkowskie UE były gotowe poprzeć podniesienie poziomu ambicji ustalonego na poziomie krajowym wkładu deklarowanego przez UE, mimo apeli Parlamentu Europejskiego;

22. podkreśla znaczenie ambitnej i sprzyjającej włączeniu polityki UE w dziedzinie klimatu, która pozwoli jej działać globalnie jako wiarygodny i niezawodny partner oraz utrzymać rolę lidera na arenie światowej w dziedzinie klimatu; w związku z tym podkreśla, że UE musi inwestować i dokonywać znacznych postępów w badaniach naukowych i innowacjach o zastosowaniu przemysłowym;

23. ponownie wzywa przywódców UE do poparcia na posiedzeniu Rady Europejskiej 12–13 grudnia 2019 r. długoterminowego celu UE, jakim jest osiągnięcie wewnętrznych zerowych emisji gazów cieplarnianych netto jak najszybciej, a najpóźniej do 2050 r.; apeluje do państwa sprawującego prezydencję w Radzie UE i do Komisji, aby następnie jak najszybciej zakomunikowały ten cel Sekretariatowi UNFCCC; podkreśla, że aby osiągnąć wewnętrzną neutralność emisyjną do 2050 r. w sposób najbardziej racjonalny pod względem kosztów oraz uniknąć konieczności polegania na technologiach usuwania dwutlenku węgla, które pociągałyby za sobą poważne zagrożenie dla ekosystemów, różnorodności biologicznej i bezpieczeństwa żywnościowego, konieczne będzie wyznaczenie ambitniejszych celów do roku 2030; podkreśla, że rozwiązania oparte na zasobach przyrody to kluczowe narzędzie w działaniach UE na rzecz osiągnięcia jej celów w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych; ubolewa, że szczyt klimatyczny ONZ we wrześniu 2019 r. okazał się dla UE straconą szansą na wyznaczenie wyższego poziomu ambicji i wystąpienie w charakterze lidera we wdrażaniu porozumienia paryskiego; uważa za niezwykle ważne, by UE wysłała jasne przesłanie podczas konferencji COP25, a mianowicie że jest gotowa zwiększyć wkład w realizację porozumienia paryskiego;

24. popiera aktualizację zadeklarowanego przez UE ustalonego na poziomie krajowym wkładu, w ramach którego do 2030 r. planuje się ograniczenie krajowych emisji gazów cieplarnianych o 55 % w skali całej gospodarki w porównaniu z poziomami z 1990 r.; w związku z powyższym wzywa przywódców UE do wspierania ambitniejszych dążeń w odniesieniu do ustalonego na poziomie krajowym wkładu UE; uważa, że powinno temu towarzyszyć zapisanie w prawie UE celu przewidującego osiągnięcie neutralności klimatycznej jak najszybciej, a najpóźniej do 2050 r.; wzywa również inne gospodarki światowe, by zaktualizowały ustalone na poziomie krajowym wkłady w celu osiągnięcia efektów globalnych;

25. oczekuje, że w Europejski Zielonym Ładzie znajdzie się kompleksowa i ambitna strategia na rzecz osiągnięcia neutralnej dla klimatu sytuacji w Europie najpóźniej do 2050 r., obejmująca cel, który będzie przewidywał ograniczenie krajowych emisji gazów cieplarnianych o 55 % do 2030 r.; apeluje do Komisji o odpowiednie dostosowanie jej polityki we wszystkich powiązanych dziedzinach, w szczególności w dziedzinie klimatu, rolnictwa i spójności;

26. podkreśla, że do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego konieczne są konkretne środki wykonawcze i egzekwowanie ich na szczeblu krajowym i unijnym; , na przykład skuteczne wdrożenie do 2030 r. celów w zakresie energii odnawialnej i efektywności energetycznej;

27. podkreśla, że każda strategia polityczna dotycząca klimatu powinna być realizowana z poszanowaniem zasady sprawiedliwej transformacji oraz w ścisłej współpracy ze społeczeństwem obywatelskim i partnerami społecznymi; w związku z tym uważa, że silniejsze partnerstwo społeczne i zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego na szczeblu krajowym i unijnym mają fundamentalne znaczenie dla osiągnięcia neutralności klimatycznej wszystkich warstw społeczeństwa w sposób sprawiedliwy, inkluzywny i społecznie zrównoważony; jest zdania, że rozwiązania oparte na zasobach przyrody oraz odbudowa i ochrona ekosystemów i różnorodności biologicznej mają zasadnicze znaczenie jako czynniki sprzyjające łagodzeniu zmiany klimatu i przystosowaniu się do niej;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

28. uważa, że aby jeszcze bardziej zwiększyć stabilność rynków, dla UE korzystne będzie ustanowienie do 2040 r. kolejnego cząstkowego celu redukcji emisji, ponieważ zapewniłoby to dodatkową stabilność i przybliżyło osiągnięcie do 2050 r. celu, jakim jest neutralność klimatyczna; przypomina, że konieczne jest regularne aktualizowanie takich celów, aby zapewnić ich zgodność z wdrażaniem porozumienia paryskiego;

29. uważa, że należy kontynuować prace nad rozwojem wiarygodnego modelu pomiaru oddziaływania na klimat na podstawie konsumpcji; przyjmuje do wiadomości wnioski zawarty w pogłębionej analizie Komisji, że wysiłki UE na rzecz ograniczenia emisji pochodzących z jej produkcji są w pewnym stopniu niwelowane przez przywóz towarów o wyższym śladzie węglowym, jednak UE przyczyniła się w znacznym stopniu do ograniczenia emisji w innych krajach dzięki zwiększonemu przepływowi handlowym i większej niskoemisyjności jej wywozu;

30. zwraca uwagę, że należy opracować solidniejsze ramy międzynarodowe, aby chronić różnorodność biologiczną na świecie, zatrzymać jej obecny spadek oraz przywrócić ją w możliwie największym stopniu; uważa, że takie ramy powinny opierać się na celach i zdecydowanych zobowiązaniach obejmujących ustalone na poziomie krajowym wkłady oraz inne odnośne instrumenty, zobowiązania finansowe i lepsze gwarancje budowania zdolności, a także mechanizm przeglądu dokonywanego co pięć lat, z naciskiem na stale rosnący poziom ambicji;

COP25 w Madrycie, Hiszpania

31. uznaje osiągnięcia COP24 w Katowicach, które wzmocniły dynamikę działań w dziedzinie klimatu oraz, wraz z zakończeniem realizacji programu prac na mocy porozumienia paryskiego (pakiet katowicki), zaowocowały wytycznymi operacyjnymi dotyczącymi porozumienia paryskiego; zwraca jednak uwagę, że pewne kwestie nieuregulowane w Katowicach, a dokładniej kwestie dotyczące mechanizmów przewidzianych w art. 6, należy rozstrzygnąć podczas COP25; uważa ponadto, że podczas COP25 konieczne będzie podjęcie szeregu decyzji wykonawczych, w szczególności w dziedzinie łagodzenia zmiany klimatu, przystosowywania się do niej, przejrzystości i wsparcia; oczekuje na pomyślny wynik przeglądu Warszawskiego Międzynarodowego Mechanizmu Strat i Szkód podczas konferencji COP25, a także na wynik negocjacji dotyczących planu działania w sprawie równości płci prowadzonych na konferencji COP25; odnotowuje, że podczas konferencji COP25 będą prowadzone dalsze dyskusje mające na celu uzgodnienie wspólnych ram czasowych;

32. podkreśla znaczenie ustanowienia wspólnych terminów realizacji ustalonych na poziomie krajowym wkładów, chociaż wiele stron UNFCCC przyjęło pięcio- albo dziesięcioletnie ramy czasowe, zaś w przypadku innych terminy realizacji są krótsze albo w ogóle nie są określone; zauważa, że dalsze stosowanie niekompatybilnych ram czasowych może wyrzucić niekorzystny wpływ na przyszłe negocjacje dotyczące celów klimatycznych; uważa, że wspólne terminy realizacji ustalonych na poziomie krajowym wkładów zapewniłyby jednoczesne zaktualizowanie i zakomunikowanie zobowiązań przez wszystkie strony oraz uzupełniłyby globalne wysiłki oraz ułatwiłyby ich zmierzenie; popiera wprowadzenie wspólnych pięcioletnich ram czasowych dla wszystkich ustalonych na poziomie krajowym wkładów w okresie po 2030 r., co odpowiada cyklowi ambicji określonego w porozumieniu paryskim i pozostaje bez szkody dla dodatkowych długoterminowych zobowiązań, które strony mogą realizować na szczeblu wewnętrznym;

33. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Chile jest jednym z krajów wschodzących osiągających największe sukcesy jeśli chodzi o przechodzenie na czystą energię, a w szczególności że kraj ten zapewnił u siebie największy wzrost produkcji energii słonecznej na świecie; jest zdania, że zaangażowanie Chile na rzecz przeciwdziałania kryzysowi klimatycznemu powinno stanowić inspirację dla wielu krajów w Ameryce Południowej i na całym świecie;

34. podkreśla, że światowe działania, jakie zostaną podjęte w ciągu najbliższych dziesięciu lat będą mieć wpływ na przyszłość ludzkości przez kolejne 10 tys. lat; w związku z tym apeluje do Komisji i wszystkich stron COP25 o podjęcie śmiałych i ambitnych działań;

35. uznaje znaczenie podejścia opartego na współpracy w osiągnięciu ambitniejszych celów w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowywania się do niej oraz w promowaniu zrównoważonego rozwoju i integralności środowiskowej; podkreśla, że wysiłki te należy kontynuować po to, by ogólnie ograniczyć emisje i uniknąć ich wzrostu w okresach obowiązywania wkładu ustalonego na poziomie krajowym i między tymi okresami; wyraża zaniepokojenie z powodu ograniczonych postępów osiągniętych podczas 50. posiedzenia międzysesyjnego UNFCCC w Bonn w sprawie mechanizmów rynkowych i nierynkowych;

36. apeluje do Komisji i państw członkowskich, by opowiedziały się za rygorystycznymi i solidnymi przepisami międzynarodowymi dotyczącymi art. 6 porozumienia paryskiego; dostrzega liczne problemy, jakie mechanizm czystego rozwoju (CDM) oraz projekty wspólnych wdrożeń w ramach Protokołu z Kioto stanowiły w kontekście integralności środowiskowej i zrównoważonego rozwoju; apeluje o zapobieganie lukom w rachunkowości lub podwójnemu liczeniu i dodatkowemu uznawaniu redukcji emisji; wyraża zaniepokojenie potencjalnym wykorzystaniem jednostek emisji

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

przyznanych na podstawie protokołu z Kioto na cele wkładu ustalonego na poziomie krajowym, gdyż takie wykorzystanie podważyłoby znacznie integralność środowiskową przyszłych mechanizmów ustanowionych na mocy art. 6; podkreśla, że prawa do emisji na mocy nowych mechanizmów rynkowych muszą mieć charakter dodatkowy i wzmacniać wysiłki na rzecz łagodzenia zmiany klimatu związane z obecnymi i przyszłymi wkładami ustalonymi na poziomie krajowym; popiera przekazanie części wpływów z jednego albo więcej niż jednego mechanizmu przewidzianego w art. 6 na wsparcie niedofinansowanego Funduszu Adaptacyjnego;

37. uważa, że na konferencji COP25 należy określić – zarówno w odniesieniu do wdrażania porozumienia paryskiego, jak i do kolejnego okresu obowiązywania wkładu ustalonego na poziomie krajowym – nowy poziom ambicji, który powinien odzwierciedlać zwiększone zaangażowanie w działania na rzecz klimatu we wszystkich sektorach na lądzie i na morzu;

38. podkreśla, że na konferencji COP25 UE powinna mówić jednym głosem, aby potwierdzić swą polityczną siłę i wiarygodność; wzywa wszystkie państwa członkowskie do poparcia mandatu UE podczas negocjacji oraz spotkań dwustronnych z innymi podmiotami;

Rola lasów

39. przypomina, że zgodnie z porozumieniem paryskim wszystkie strony są zobowiązane do podjęcia działań na rzecz ochrony i zwiększania pochłaniaczy gazów cieplarnianych, w tym lasów; zauważa, że powstrzymanie wylesiania i degradacji lasów oraz umożliwienie odnowy lasów stanowiłoby co najmniej 30 % wszystkich działań łagodzących, jakie są niezbędne do ograniczenia globalnego ocieplenia do 1,5 °C; podkreśla, że lasy, w których prowadzona jest zrównoważona gospodarka leśna, mają ogromne znaczenie w walce ze zmianą klimatu dzięki zwiększonemu pochłanianiu CO₂ przez zasadzone lasy, składowaniu dwutlenku węgla w produktach drzewnych oraz zastąpieniu surowców kopalnych i pozyskiwanej z nich energii, przy jednoczesnym zmniejszeniu ryzyka pożarów lasu, inwazji szkodników i chorób; podkreśla znaczenie stwarzania zachęt dla praktyk podtrzymujących naturalne pochłaniacze dwutlenku węgla, w tym lasy pierwotne i wolne od ingerencji człowieka gleby leśne, które w komunikacie w sprawie intensyfikacji działań UE na rzecz odbudowy lasów uznano za niezastąpione;

40. wzywa wszystkie strony, w tym UE i państwa członkowskie, do wypełnienia ich międzynarodowych zobowiązań, m. in. tych podjętych w ramach Forum Narodów Zjednoczonych ds. Lasów, Konwencji Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej, nowojorskiej deklaracji w sprawie lasów i celu zrównoważonego rozwoju nr 15, w szczególności celu nr 15.2, by do 2020 r. promować wdrażanie zrównoważonego zarządzania wszystkimi rodzajami lasów, zahamować proces wylesiania, odtworzyć zniszczone lasy i znacząco zwiększyć globalny stopień zalesienia i ponownego zalesienia; apeluje o większe wysiłki na wszystkich szczeblach polityki na rzecz zapobiegania pogarszaniu się stanu lasów w Europie oraz, w razie potrzeby, przywracania lasów do dobrego stanu; apeluje do Komisji i państw członkowskich o poparcie środków na rzecz ponownego zalesienia na glebach zdegradowanych i nienadających się do użytkowania rolniczego;

41. z uwagi na podstawową rolę, jaką lasy odgrywają w walce ze zmianą klimatu oraz wyzwania, przed jakimi stoją niektórzy właściciele lasów w Europie z powodu skrajnych susz i szkodników, uważa, że Komisja powinna rozważyć ramy zachęt w przypadku, gdy zrównoważona gospodarka leśna nie będzie już miała uzasadnienia biznesowego;

Odporność na zmianę klimatu dzięki przystosowaniu

42. z zadowoleniem odnotowuje, że opublikowano sprawozdanie Komisji z realizacji strategii UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, pokazujące, że poczyniono pewne postępy w każdym z ośmiu działań przewidzianych w tej strategii; odnotowuje jednak, że mimo globalnych wysiłków na rzecz ograniczenia emisji skutki zmiany klimatu nieuniknione i niezbędne są dalsze działania mające na celu przystosowanie się do nich; wzywa Komisję do przeglądu tej strategii w świetle konkluzji zawartych w sprawozdaniu, że UE pozostaje narażona na skutki zjawisk klimatycznych, zarówno w obrębie swoich granic, jak i poza nimi; zwraca uwagę na potrzebę, by sektor ubezpieczeń inwestował w przystosowanie do zmiany klimatu, a sektor publiczny i prywatny do inwestycji w badania naukowe i innowacje; za priorytety uważa ochronę zdrowia ludzkiego i bezpieczeństwa, powstrzymanie utraty różnorodności biologicznej i degradacji gleby oraz promowanie przystosowania obszarów miejskich;

43. odnotowuje, że według art. 8 porozumienia paryskiego, dotyczącego strat i szkód, strony powinny przyjąć porozumienie oparte na współpracy w odniesieniu do strat i szkód związanych z negatywnymi skutkami zmian klimatu; podkreśla w związku z tym znaczenie globalnych działań wspierających w obszarach szczególnie narażonych na skutki zmiany klimatu;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

44. przypomina, że działania przystosowawcze są bezwzględnie konieczne we wszystkich krajach, jeśli mają one zminimalizować niekorzystne skutki zmiany klimatu i w pełni wykorzystać możliwości związane ze wzrostem gospodarczym odpornym na zmianę klimatu oraz ze zrównoważonym rozwojem; podkreśla potrzebę opracowania jednolitych systemów i narzędzi w celu śledzenia postępów i skuteczności krajowych planów i działań przystosowawczych; ubolewa nad faktem, że w projektach krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu brakowało ambicji jeśli chodzi o cele dotyczące efektywności energetycznej i energii odnawialnej; przypomina, że odnawialne źródła energii, w tym odnawialna energia morska jako element gospodarki o obiegu zamkniętym, to część rozwiązania pozwalającego na łagodzenie efektów zmiany klimatu i dostosowanie się do nich; wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia planów krajowych w dziedzinie energii i klimatu w celu pełnego wdrożenia porozumienia paryskiego;

Finansowanie działań związanych z klimatem i inne środki realizacji

45. z zadowoleniem przyjmuje decyzję COP24 w sprawie dalszego wykorzystywania Funduszu Adaptacyjnego w ramach porozumienia paryskiego; docenia, że Fundusz Adaptacyjny ma duże znaczenie dla społeczności najbardziej zagrożonych zmianą klimatu i dlatego z zadowoleniem przyjmuje nowy dobrowolny wkład państw członkowskich w wysokości 10 mln USD na rok 2019;

46. dostrzega, że 37 % budżetu UE jest obecnie przeznaczane na finansowanie WPR, która może mobilizować znaczne fundusze na stwarzanie zachęt do przyjaznych dla klimatu i środowiska praktyk w sektorze rolnym oraz wynagradzania takich praktyk;

47. powtarza, że w ramach WPR nie powinno się już przyznawać dotacji na działania szkodliwe dla środowiska i klimatu, w tym na osuszanie torfowisk i nadmierny pobór wody do irygacji, nie powinno się również penalizować występowania drzew na użytkach rolnych;

48. dostrzega, że UE i jej państwa członkowskie są głównym źródłem publicznego finansowania działań związanych ze zmianą klimatu; z zadowoleniem zauważa, że na konferencji COP24 postanowiono wyznaczyć ambitniejszy cel na okres od 2025 r., wykraczający poza obecne zobowiązanie do uruchomienia 100 mld USD rocznie od 2020 r., lecz wyraża zaniepokojenie faktem, iż faktyczne środki zadeklarowane przez kraje rozwinięte wciąż są bardzo dalekie od tego wspólnego docelowego poziomu 100 mld USD rocznie; oczekuje od gospodarek wschodzących wkładu, począwszy od 2025 r., w zwiększanie przyszłego międzynarodowego finansowania działań w związku ze zmianą klimatu;

49. dostrzega, że zmiana klimatu nie jest wyzwaniem lokalnym oraz że skutki zjawisk klimatycznych poza UE wpływają również na sytuację w samej UE, ponieważ zjawiska takie jak huragany, susze, powodzie i pożary lasów mogą wpływać na bezpieczeństwo żywnościowe i bezpieczeństwo wodne UE, a także na łańcuchy dostaw usług i towarów; apeluje do Komisji i państw członkowskich o priorytetowe potraktowanie zwiększenia skali międzynarodowego finansowania działań związanych z klimatem przeznaczonego na przystosowanie do poziomu równego finansowaniu przeznaczanemu na łagodzenie, a także o zapewnienie takiego finansowania w odniesieniu do strat i szkód;

50. podkreśla, że istotne znaczenie ma realizacja globalnego celu dotyczącego działań przystosowawczych, a także uruchomienie nowych znacznych środków finansowych na działania przystosowawcze w krajach rozwijających się; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby zobowiązały się do znacznego zwiększenia zapewnianych przez siebie środków finansowych na działania przystosowawcze; dostrzega potrzebę postępu w odniesieniu do problemu strat i szkód, na co należy pozyskać dodatkowe środki za pośrednictwem innowacyjnych źródeł finansowania publicznego, z wykorzystaniem Warszawskiego Międzynarodowego Mechanizmu Strat i Szkód;

51. podkreśla rolę zrównoważonego finansowania i uważa, że zasadnicze znaczenie ma szybkie przyjęcie i rozwój zielonego finansowania przez największe międzynarodowe instytucje finansowe, aby doprowadzić do pomyślnego obniżenia emisyjności gospodarki światowej; podkreśla potrzebę wdrożenia planu działania UE w zakresie finansowania zrównoważonego wzrostu gospodarczego oraz z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie międzynarodowej platformy zrównoważonego finansowania;

52. podkreśla ponadto rolę sektora prywatnego, w tym korporacji i rynków finansowych, pod względem osiągania celów zrównoważonego rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz wprowadzenia przepisów dotyczących zrównoważenia finansów oraz wzywa Komisję do wprowadzenia przejrzystości i rozliczalności w odniesieniu do spółek, w których dokonano inwestycji, w szczególności gdy dochodzi do utrudniania zrównoważonego rozwoju i naruszeń praw człowieka w krajach rozwijających się;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

53. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie osiągnięte przez rządy 196 państw na 14. Konferencji Stron (COP14) Konwencji o różnorodności biologicznej, które dotyczyło zwiększenia inwestycji w przyrodę i ludzi do 2020 r. i w późniejszym okresie; podkreśla, że wzrost gospodarczy może ułatwić zrównoważony rozwój tylko pod warunkiem, że nie będzie prowadził do utraty różnorodności biologicznej ani nie zaszkodzi zdolności przyrody do służenia ludziom;

54. podkreśla, że budżet UE powinien być spójny z zobowiązaniami międzynarodowymi dotyczącymi zrównoważonego rozwoju oraz ze średnio- i długoterminowymi celami klimatycznymi i energetycznymi, a także nie powinien wywoływać skutków sprzecznych z tymi celami ani utrudniać ich wypełniania; w związku z tym wzywa Komisję do zapewnienia, aby inwestycje UE nie wpływały szkodliwie na klimat i różnorodność biologiczną, oraz do zaproponowania w stosownych przypadkach zharmonizowanych wiążących przepisów; wzywa Komisję do dopilnowania, aby kolejne wieloletnie ramy finansowe były w pełni zgodne z porozumieniem paryskim oraz aby żadne wydatki nie były sprzeczne z tym porozumieniem; podkreśla znaczenie zasilenia Zielonego Funduszu Klimatycznego oraz zachęca państwa członkowskie, aby co najmniej podwoiły wkład we wstępną mobilizację zasobów; z zadowoleniem przyjmuje podjętą przez Radę Dyrektorów EBI decyzję o zaprzestaniu finansowania większości projektów w dziedzinie energii z paliw kopalnych od końca 2021 r. oraz o stopniowym zwiększaniu udziału finansowania przeznaczanego na działania w dziedzinie klimatu i zrównoważenie środowiskowe, tak aby osiągnąć poziom 50 % jego operacji od 2025 r.; uważa, że jest to pierwszy ambitny krok w kierunku przekształcenia EBI w Europejski Bank Klimatyczny; zwraca się do państw członkowskich o stosowanie tej samej zasady w odniesieniu do gwarancji kredytów eksportowych; apeluje o specjalne gwarancje publiczne dla inwestycji ekologicznych oraz oznakowanie zielonego finansowania i ulgi podatkowe w odniesieniu do ekologicznych funduszy inwestycyjnych i emisji ekologicznych obligacji; podkreśla potrzebę ambitniejszego finansowania badań naukowych, a także innowacji mających zastosowanie w przemyśle;

55. wzywa EBI do dokonania przeglądu swojej strategii klimatycznej w 2020 r. i przyjęcia konkretnych i ambitnych planów działania w celu wywiązania się ze swojego zobowiązania do dostosowania wszystkich działań w zakresie finansowania do porozumienia paryskiego, a także do pilnego dostosowania wszystkich strategii i wytycznych sektorowych dotyczących udzielania pożyczek do celów porozumienia paryskiego;

56. podkreśla, że istotne znaczenie ma sprawiedliwe przejście na gospodarkę neutralną dla klimatu oraz że należy przyjąć dalekowszostne i partycypacyjne podejście, aby obywatele skorzystali z takiego przejścia, a także wspierać regiony i społeczności najbardziej narażone na zagrożenia; postrzega utworzenie funduszu sprawiedliwej transformacji jako jedno z narzędzi, które można wykorzystać na szczeblu UE, aby zagwarantować pluralistyczną i świadomą transformację w przypadku ludności i regionów UE najbardziej dotkniętych dekarbonizacją, takich jak regiony wydobywania węgla w okresie przejściowym; dostrzega, że same fundusze odszkodowawcze nie są gwarancją sprawiedliwej transformacji oraz że kompleksowa strategia UE na rzecz rozwoju i modernizacji regionów UE i wsparcie dla pionierów transformacji powinny stanowić trzon każdej polityki na rzecz transformacji; uważa, że transformacja klimatyczna w UE musi być zrównoważona pod względem ekologicznym, gospodarczym i społecznym; wzywa UE i państwa członkowskie do wprowadzenia odpowiednich strategii politycznych i finansowania w tym zakresie, które będą uzależnione od jasnych, wiarygodnych i wykonalnych krótko- i długoterminowych zobowiązań zainteresowanych państw członkowskich do odejścia od paliw kopalnych w całej gospodarce, w tym do włączenia do ostatecznych zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu konkretnych strategii politycznych mających na celu wycofanie węgla, innych paliw kopalnych i dopłat do paliw kopalnych w terminie zgodnym z zobowiązaniem UE do utrzymania globalnego ocieplenia w zgodzie z długoterminowymi celami porozumienia paryskiego i z celem w zakresie neutralności klimatycznej na 2050 r.;

57. uważa, że demokratyzacja systemu energetycznego ma kluczowe znaczenie dla powodzenia zrównoważonej transformacji energetycznej; apeluje w związku z tym o wzmocnienie praw i umiejętności obywateli oraz umożliwienie im uczestniczenia w produkcji bezpiecznej i czystej energii;

58. podkreśla znaczenie rozpoczęcia rozmów z krajami na całym świecie, które są obecnie zależne od eksportu paliw kopalnych, w celu określenia, jak można wdrożyć strategię na rzecz wspólnego bezpieczeństwa energetycznego i klimatycznego w sposób zapewniający tym regionom korzystne widoki na przyszłość;

59. uważa, że energia jądrowa może odgrywać rolę w realizacji celów klimatycznych, ponieważ nie emituje gazów cieplarnianych, a także zapewnić znaczny udział produkcji energii elektrycznej w Europie; uważa jednak, że ze względu na odpady, jakie wytwarza, energia ta wymaga średnio- i długoterminowej strategii uwzględniającej postęp technologiczny (laser, synteza jądrowa itp.) w celu poprawy zrównoważonego charakteru całego sektora;

60. popiera prace koalicji ministrów finansów na rzecz działań w dziedzinie klimatu oraz zachęca wszystkie rządy do przyjęcia zobowiązań koalicji dotyczących dostosowania wszystkich obszarów polityki i praktyk będących w gestii ministrów finansów do celów porozumienia paryskiego, a także do przyjęcia skutecznego systemu ustalania opłat za emisję dwutlenku węgla, przewidzianego w „zasadach z Helsinek”;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

61. przypomina stronom o potrzebie przydzielenia wystarczających zasobów w celu przejścia od zobowiązań do działań i wdrożenia niezbędnych środków, aby osiągnąć cele porozumienia paryskiego; popiera wzrost znaczenia wprowadzenia podatku korygującego od emisji dwutlenku węgla pobieranego na granicach w związku z wwozem do UE w celu utworzenia równych warunków działania w handlu międzynarodowym oraz unikania ucieczki emisji;

Rola podmiotów niepaństwowych

62. z zadowoleniem odnotowuje pełną determinację i coraz powszechniejszą aktywność młodzieży przeciwko zmianie klimatu; podkreśla znaczenie zaangażowania się w znaczący dialog z młodymi ludźmi i wspierania ich udziału w podejmowaniu decyzji na wszystkich szczeblach; z zadowoleniem odnotowuje globalną mobilizację coraz większej liczby podmiotów niepaństwowych zaangażowanych w działania w dziedzinie klimatu, które przynoszą konkretne i wymierne rezultaty; podkreśla istotną rolę społeczeństwa obywatelskiego, sektora prywatnego oraz władz regionalnych i lokalnych, które wywierają nacisk na opinię publiczną i władze centralne oraz pobudzają je do działania, a także dzielą się wiedzą i najlepszymi praktykami w zakresie rozwijania i wdrażania środków w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowywania się do niej; wzywa UE, państwa członkowskie i wszystkie zainteresowane strony do motywowania i wspierania podmiotów niepaństwowych – które w coraz większym stopniu stają się liderami w walce ze zmianą klimatu – a także do współpracy z tymi podmiotami; uważa ponadto, że należy zaangażować obywateli i zwiększyć ich świadomość;

63. podkreśla kluczową rolę miast w realizacji celów porozumienia paryskiego, biorąc pod uwagę, że zgodnie z oenietowskim sprawozdaniem podsumowującym z 2018 r. w sprawie celu zrównoważonego rozwoju nr 11 pt. „Monitorowanie postępów w osiąganiu sprzyjających włączeniu społecznemu, bezpiecznych, odpornych i zrównoważonych miast i osiedli ludzkich” są one źródłem ponad 70 % wszystkich emisji gazów cieplarnianych, odpadów i zanieczyszczeń powietrza; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na Szczycie na rzecz Działań Klimatycznych 102 miasta podjęły zobowiązanie osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r.; zachęca strony do dalszego włączania miast do planów ograniczania emisji;

Otwartość, uczestnictwo i przejrzystość

64. podkreśla, że w dążeniu do celu ograniczenia wzrostu średniej temperatury na świecie do 1,5 °C konieczne jest efektywne uczestnictwo wszystkich stron, co z kolei wymaga rozwiązania kwestii partykularnych lub sprzecznych interesów; w tym kontekście podtrzymuje poparcie dla wprowadzenia w ramach UNFCCC specjalnej polityki dotyczącej konfliktu interesów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do odgrywania wiodącej roli w tym procesie bez podważania celów i założeń UNFCCC i porozumienia paryskiego;

65. podkreśla, że 80 % osób przesiedlonych w wyniku zmiany klimatu to kobiety i dzieci, które ogólnie doświadczają skutków zmiany klimatu dotkliwiej niż mężczyźni i zmagają się z większymi trudnościami w tym związanymi, pomimo że nie uczestniczą w tym samym stopniu co mężczyźni w podejmowaniu kluczowych decyzji dotyczących działań w dziedzinie klimatu; zaznacza zatem, że wzmocnienie pozycji wszystkich marginalizowanych społeczności określonych według kryterium płci, a także ich pełne i równoprawne uczestnictwo i sprawowanie przez nie funkcji przywódczych na forach międzynarodowych, takich jak UNFCCC, oraz kierowanie przez nie krajowymi, regionalnymi i lokalnymi działaniami w dziedzinie klimatu ma zasadnicze znaczenie dla powodzenia i skuteczności takich działań; uważa, że UE i państwa członkowskie powinny w pełni poprzeć wdrożenie planu działania UNFCCC w sprawie równości płci, w szczególności przez uwzględnienie perspektywy płci w polityce klimatycznej i rozwojowej UE, oraz wspierać uczestnictwo kobiet należących do społeczności tubylczych, a także uczestnictwo obrońców praw kobiet w procesie UNFCCC;

66. zwraca uwagę, że konsekwencje zmiany klimatu dla, między innymi, przeżywalności, odżywiania i dostępu do edukacji mają wyjątkowo poważny wpływ na zdrowie, ochronę i rozwój dzieci i młodzieży; uważa, że konieczne jest podjęcie działań w celu ograniczenia tych szkodliwych skutków;

Kompleksowy wysiłek wszystkich sektorów

67. zachęca Komisję, aby zbadała powiązania i możliwości innych form współpracy z podmiotami działającymi na rynkach emisji w państwach i regionach trzecich, a także pobudzała tworzenie kolejnych takich rynków i innych mechanizmów ustalania opłat za emisję, co przyniesie wyższą efektywność i dodatkowe oszczędności oraz ograniczy ryzyko ucieczki emisji, dzięki stworzeniu równych warunków działania na skalę światową; wzywa Komisję do dopilnowania, aby współpraca z EU ETS wносиła dodatkowy i trwały wkład w łagodzenie skutków i nie podważała wewnętrznych zobowiązań Unii w zakresie emisji gazów cieplarnianych;

68. przypomina, że wszystkie sektory muszą przyczynić się do osiągnięcia neutralnej dla klimatu gospodarki oraz że dekarbonizacja gospodarki UE nie powinna prowadzić do przenoszenia emisji dwutlenku węgla do państw trzecich poprzez ucieczkę emisji, ale powinna stać się sukcesem naszej gospodarki i przemysłu dzięki odpowiednim inwestycjom, właściwym instrumentom i możliwościom rozwijania niezbędnych przełomowych innowacji i technologii; wierzy w powodzenie podejścia rynkowego; uważa, że środki dostosowania na granicach w odniesieniu do emisji dwutlenku węgla muszą opierać się na studium wykonalności i muszą być zgodne z zasadami WTO;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

69. odnotowuje ogłoszenie przez nowo wybraną przewodniczącą Komisji Ursulę von Leyen, że system handlu przydziałami emisji zostanie rozszerzony na sektory jeszcze nieobjęte unijnym systemem handlu; odrzuca bezpośrednie ich włączenie do systemu EU ETS;

70. ubolewa, że sektor transportu jest jedynym sektorem, w którym od 1990 r. emisje rosną; zaznacza, że nie jest to spójne z długofalowym celem, jakim jest neutralność klimatyczna, który, wręcz przeciwnie, wymaga ograniczenia emisji we wszystkich sektorach życia społecznego na wielką skalę i w szybszym tempie, w tym także w lotnictwie i transporcie morskim; przypomina, że sektor transportu najpóźniej do 2050 r. będzie musiał przejść całkowitą dekarbonizację; zauważa, że zgodnie z analizą Komisji obecne cele i środki globalne, przewidziane przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) i Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO), nawet jeśli zostaną w pełni wdrożone, nie doprowadzą do koniecznego zmniejszenia emisji, a ponadto potrzebne są wydatne dalsze działania zgodne z celem, jakim jest osiągnięcie zerowych emisji netto w całej gospodarce; uważa, że aby zapewnić spójność wkładów ustalonych na poziomie krajowym z ogólnogospodarczymi zobowiązaniami wymaganymi na mocy porozumienia paryskiego, należy zachęcać strony do uwzględniania emisji pochodzących z międzynarodowego transportu morskiego i lotniczego oraz do uzgodnienia i wdrożenia na szczeblu międzynarodowym, regionalnym i krajowym środków ograniczających emisje pochodzące z tych sektorów;

71. przypomina, że według prognoz do 2020 r. globalne emisje z międzynarodowego lotnictwa będą o ok. 70 % wyższe niż w 2005 r., a do 2050 r. mogą wzrosnąć nawet o kolejne 300–700 %; wyraża zaniepokojenie poziomem ambicji w mechanizmie kompensacji i redukcji CO₂ dla lotnictwa międzynarodowego (CORSIA) opracowanym przez ICAO, zważywszy na toczące się prace nad normami i zalecanymi metodami postępowania, które mają doprowadzić do wdrożenia mechanizmu od 2019 r.; podkreśla, że dotychczasowe normy są niezadowolające, a dalsze osłabianie mechanizmu CORSIA jest niemożliwe do zaakceptowania; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby dołożyły wszelkich starań, by zaostrzyć przepisy CORSIA oraz wspierać przyjęcie długoterminowego celu zakładającego znaczne zmniejszenie emisji sektorowych w lotnictwie, przy jednoczesnym zagwarantowaniu autonomii prawodawczej UE we wdrażaniu dyrektywy w sprawie ETS; ponadto podkreśla konieczność rozwiązania problemu emisji gazów cieplarnianych innych niż dwutlenek węgla z lotnictwa w systemach UE i międzynarodowych;

72. wyraża głębokie zaniepokojenie przyjęciem rezolucji A40-19 na 40. sesji Zgromadzenia ICAO oraz tzw. klauzuli wyłączności w ramach CORSIA; wzywa państwa członkowskie do zgłoszenia formalnego zastrzeżenia do tej części rezolucji, aby zachować autonomię prawodawczą Unii w odniesieniu do środków mających na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w sektorze lotnictwa;

73. przypomina, że Komisja jest prawnie zobowiązana do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie – w ciągu 12 miesięcy od przyjęcia przez ICAO danych instrumentów i przed uruchomieniem systemu CORSIA – sprawozdania, w którym przeanalizuje m.in. poziom ambicji i ogólną integralność środowiskową systemu CORSIA, w tym jego ogólne ambicje związane z celami porozumienia paryskiego; podkreśla, że jako współprawodawcy Parlament Europejski i Rada są jedynymi instytucjami, które mogą decydować o jakichkolwiek przyszłych zmianach w dyrektywie o ETS; podkreśla jednak, że jakichkolwiek zmian w dyrektywie o ETS powinno się dokonywać tylko wtedy, gdy są one spójne z unijnym zobowiązaniem do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce, które to zobowiązanie nie przewiduje korzystania z jednostek kompensacji emisji po 2020 r.;

74. z zadowoleniem przyjmuje rosnące poparcie dla ogólnounijnego skoordynowanego podejścia do ustalania cen w lotnictwie i wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia w tym względzie ambitnego przeglądu dyrektywy w sprawie opodatkowania energii, w tym do zniesienia zwolnień podatkowych stosowanych obecnie w odniesieniu do paliwa lotniczego i żeglugowego;

75. przypomina, że w okresie do 2050 r. spodziewany jest wzrost emisji CO₂ z transportu morskiego o 50 % do 250 %; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie w sprawie wstępnej strategii IMO w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych ze statków jako pierwszy krok w kierunku osiągnięcia celu porozumienia paryskiego dotyczącego temperatury; apeluje do IMO o szybkie postępy w przyjmowaniu środków krótko- i średnioterminowych wspomagających realizację celów strategii; podkreśla znaczenie i pilny charakter wdrożenia środków krótko- i średnioterminowych przed rokiem 2023; wzywa UE, Komisję i państwa członkowskie do dokończenia wszelkich starań, aby wesprzeć szybkie wyznaczenie Morza Śródziemnego jako połączonego obszaru kontroli emisji tlenu siarki i tlenków azotu, co będzie stanowiło kluczowy krok na drodze do ograniczenia emisji pochodzących z żeglugi w Europie; podkreśla, że należy niezwłocznie zbadać dalsze środki i działania, w tym instrumenty ustalania cen emisji dwutlenku węgla, aby rozwiązać problem emisji z sektora morskiego zgodnie z sektorową strategią na rzecz transformacji niskoemisyjnej; w związku z tym wyraża przekonanie, że UE i państwa członkowskie powinny ściśle monitorować wpływ i realizację pierwotnej strategii IMO; z zadowoleniem odnotowuje projekt rozporządzenia UE, które odpowiednio uwzględni globalny system gromadzenia danych na temat zużycia paliwa olejowego przez statki (monitorowanie, raportowanie i weryfikacja) oraz

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

opracowany przez IMO globalny system gromadzenia danych na temat zużycia paliwa olejowego przez statki; przypomina, że monitorowanie, raportowanie i weryfikacja to pierwszy krok, który ostatecznie powinien umożliwić UE przyjęcie obowiązkowych celów w zakresie ograniczenia emisji; wzywa Komisję do jak najszybszego zaproponowania dodatkowych działań UE w ramach strategii na rzecz dekarbonizacji do 2050 r., takich jak włączenie sektora morskiego do systemu ETS oraz wprowadzenie normy efektywności statku i oznakowania statków, a także do zaproponowania strategii współpracy z innymi stronami, które chcą działać jak najszybciej, aby ograniczyć emisje morskie zgodnie z celem dotyczącym temperatury określonym w porozumieniu paryskim;

76. podkreśla, że istnieją już proste rozwiązania pomagające zredukować emisje, takie jak ograniczenie prędkości lub obszary kontroli emisji, które przewidziano w międzynarodowej konwencji MARPOL; uważa, że strategia dekarbonizacji i Europejski Zielony Ład powinny napędzać inwestycje, ambitne badania naukowe nad bezemisyjnymi statkami i ekologicznymi statkami z eko-komponentami, lepsze gospodarowanie odpadami i zasobami wodnymi oraz modernizację infrastruktury, jak elektryfikacja portów, niezbędną, by zagwarantować wzrost tego rynku przed 2030 r.;

77. apeluje o zwiększenie środków na badania naukowe i wprowadzanie na rynek paliw alternatywnych;

78. przypomina, że 23 % globalnych emisji gazów cieplarnianych pochodzi z rolnictwa; podkreśla, że w celu zapewnienia wystarczającej ilości pożywienia dla coraz liczniejszej ludności świata musimy inwestować w inteligentne techniki rolnicze i metody produkcji, takie jak wychwytywanie metanu z obornika, wydajniejsze stosowanie nawozów, wykorzystanie biomasy w cyklach i większa efektywność w produkcji mięsnej i mleczarskiej;

79. przypomina, że chociaż rolnictwo odpowiada za 10 % emisji gazów cieplarnianych w UE, może ono pomóc Unii w ograniczeniu emisji, dzięki dobremu gospodarowaniu glebami, systemom rolno-leśnym, ochronie różnorodności biologicznej i innym technikom gospodarowania gruntami; dostrzega, że rolnictwo może doprowadzić do zmniejszenia do 2050 r. rocznych emisji o ok. 3,9 gigatony ekwiwalentu CO₂, co stanowi ok. 8 % obecnych globalnych emisji gazów cieplarnianych;

80. zauważa, że około 60 % emisji metanu na świecie pochodzi z takich źródeł jak rolnictwo, wysypiska śmieci i oczyszczalnie ścieków, a także produkcja oraz transport rurociągowy paliw kopalnych; przypomina, że metan jest silnym gazem cieplarnianym o współczynniku ocieplenia w skali 100 lat 28-krotnie wyższym niż CO₂; przypomina Komisji o jej zobowiązaniu prawnym do jak najszybszego zbadania wariantów strategicznych na potrzeby szybkiego rozwiązania problemu emisji metanu w ramach strategicznego planu UE dotyczącego metanu; wzywa Komisję do przedstawienia w tym celu Parlamentowi i Radzie odpowiednich wniosków ustawodawczych w pierwszej połowie kadencji;

81. dostrzega pozytywną i istotną rolę, jaką sektor rolny może odgrywać w walce ze zmianą klimatu, oraz podkreśla znaczenie reformy wspólnej polityki rolnej j, tak aby pomogła ona rolnikom rozwinąć i wdrożyć przyjazne klimatowi praktyki rolnicze, takie jak pochłanianie dwutlenku węgla i ponowne wykorzystanie emitowanego dwutlenku węgla;

82. podkreśla ważną rolę naturalnych pochłaniaczy dla osiągnięcia w UE neutralności emisyjnej; wzywa Komisję do opracowania szczegółowej strategii UE na rzecz zrównoważonego rozwoju naturalnych pochłaniaczy zgodnie z celem, jakim jest osiągnięcie neutralności emisyjnej do 2050 r.; zachęca ponadto państwa członkowskie do gruntownego uwzględnienia tego aspektu w długoterminowych strategiach wymaganych na podstawie art. 15 ust. 4 lit. b) rozporządzenia w sprawie zarządzania;

83. odnotowuje rolę przypisywaną wychwytywaniu i składowaniu dwutlenku węgla w większości scenariuszy ograniczenia globalnego ocieplenia do 1,5 °C przedstawionych w sprawozdaniu specjalnym IPCC w sprawie 1,5 °C oraz w komunikacie Komisji pt. „Czysta planeta dla wszystkich”;

84. popiera większą skalę działań na rzecz osiągnięcia celów określonych przez państwa członkowskie w europejskim strategicznym planie w dziedzinie technologii energetycznych w celu wdrożenia na skalę komercyjną wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w europejskich sektorach energetyki i przemysłu, a także opracowanie solidnych ram regulacyjnych w celu wsparcia bezpośredniego usuwania CO₂ z atmosfery i jego bezpiecznego składowania do 2022 r.;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

85. głęboko ubolewa nad faktem, że dotacje na paliwa kopalne nadal wzrastają i wynoszą w UE ok. 55 mld EUR rocznie; pilnie wzywa wszystkie państwa członkowskie do włączenia konkretnych strategii politycznych, harmonogramów i środków do ostatecznych krajowych planów w zakresie energii i klimatu w celu stopniowego wyeliminowania wszelkich bezpośrednich i pośrednich dopłat do paliw kopalnych do 2020 r., aby wypełnić globalne zobowiązania UE i uwolnić zasoby, które mogłyby zostać wykorzystane do stworzenia społeczeństwa neutralnego pod względem klimatu; wzywa wszystkie pozostałe strony do podjęcia podobnych środków;

86. z zadowoleniem odnotowuje wejście w życie poprawki z Kigali do protokołu montrealskiego; uważa, że powinno to być nowym bodźcem dla UE do szybkiego przeglądu rozporządzenia w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych w celu eliminacji wad zagrażających ambicjom klimatycznym UE, takich jak nielegalny handel wodorofluorowęglowodorem i niewystarczające przeciwdziałanie użyciu heksafluorku siarki (SF₆);

Przemysł i konkurencyjność

87. uważa, że dobrobyt gospodarczy, konkurencyjność przemysłu, zrównoważony rozwój i polityka klimatyczna powinny wzajemnie się wzmacniać; podkreśla, że UE powinna przewodzić w transformacji ku gospodarce o zerowej emisji gazów cieplarnianych netto do 2050 r., zapewniając tym samym przewagę konkurencyjną przemysłu UE;

88. podkreśla podstawowe znaczenie celów porozumienia paryskiego przy jednoczesnym utrzymaniu miejsc pracy oraz bazy przemysłowej w UE, aby zapewnić zatrudnionym w tym sektorze pozytywną perspektywę oraz aby pokazać światu, że przemysł i neutralność klimatyczna nie są ze sobą sprzeczne; z dużym zadowoleniem odnotowuje zaangażowanie i wysiłki wielu podmiotów przemysłowych w Europie, które dążą do osiągnięcia neutralności emisyjnej, oraz zachęca te sektory lub przedsiębiorstwa, które nadal się wahają, aby wzorowały się na licznych dobrych przykładach;

89. ponadto z zadowoleniem przyjmuje wysiłki i postępy poczynione do tej pory przez obywateli, przedsiębiorstwa i przemysł w UE w celu wypełnienia zobowiązań wynikających z porozumienia paryskiego zgodnie z pakietem katowickim; zauważa jednak, że wysiłki te są niewystarczające do osiągnięcia gospodarki o zerowej emisji netto gazów cieplarnianych do 2050 r.; w związku z tym zachęca państwa członkowskie oraz ich regiony i gminy, jak również przedsiębiorstwa i przemysł, do określenia i aktywnego realizowania ambitniejszych celów za pomocą Europejskiego Zielonego Ładu, co pozwoli sprostać wyzwaniom związanym z klimatem i w pełni wykorzystać możliwości wynikające z porozumienia paryskiego;

90. podkreśla, że stabilne i wiarygodne ramy prawne oraz jasne sygnały polityczne zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu światowym ułatwiają i zwiększają inwestycje związane z klimatem i mogą przyczynić się do zapobiegania uzależnieniu od emisji dwutlenku węgla; w związku z tym podkreśla znaczenie właściwego i terminowego wdrożenia pakietu „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków” oraz wzywa do opracowania długoterminowej strategii polityki przemysłowej UE i unijnego prawa w dziedzinie klimatu, zgodnie z zobowiązaniami UE wynikającymi z porozumienia paryskiego, mającymi na celu zapewnienie krótko- i długoterminowego rozwoju przemysłu UE, w szczególności przez wspieranie MŚP, tworzenie wysokiej jakości miejsc pracy i umożliwianie transformacji ekologicznej, przy jednoczesnym zapewnieniu konkurencyjności przemysłu UE w skali globalnej, osiągnięciu przez UE zerowych emisji netto gazów cieplarnianych do 2050 r., nikogo przy tym nie pomijając;

91. wyraża zadowolenie, że niektóre państwa, w których znajdują się siedziby głównych konkurentów energochłonnych branż przemysłu unijnego, wprowadziły mechanizmy handlu uprawnieniami do emisji dwutlenku węgla lub inne mechanizmy wyceny uprawnień do emisji; zachęca inne państwa do pójścia za ich przykładem; wzywa do rozszerzenia tych mechanizmów na wszystkie energochłonne sektory przemysłu;

92. podkreśla znaczenie zwiększenia liczby miejsc pracy wysokiej jakości i wykwalifikowanych pracowników w przemyśle UE w celu stymulowania innowacji i transformacji ku zrównoważonym procesom produkcyjnym; podkreśla potrzebę wspierania regionów o wysokiej emisji dwutlenku węgla i uzależnionych od wydobywania węgla, charakteryzujących się wysokim odsetkiem pracowników w sektorach o wysokiej emisyjności, inwestowania w te regiony oraz opracowania programów przekwalifikowania i podnoszenia kwalifikacji w celu przyciągnięcia nowych i innowacyjnych przedsiębiorstw, przedsiębiorstw typu start-up i innych branż przemysłu w celu budowy zrównoważonej gospodarki regionalnej, przy jednoczesnym upewnieniu się, że nikt nie został pominięty;

93. podkreśla fakt, że nie wszystkie regiony mają taką samą pozycję wyjściową w walce ze zmianą klimatu i że nie wszystkie dysponują takimi samymi instrumentami, co ma też swoje o konsekwencje; podkreśla w związku z tym, że potrzebna jest transformacja, która uwzględni specyfikę regionów, populacji i sektorów znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

Polityka energetyczna

94. podkreśla kluczową rolę energii w procesie przejścia na gospodarkę o zerowej emisji gazów cieplarnianych netto;
95. podkreśla, że w trakcie zrównoważonej transformacji energetycznej problem ubóstwa energetycznego musi być rozwiązywany przez wzmocnienie pozycji odbiorców energii i dokładniejsze ich informowanie, poprawę wydajności energetycznej budynków, zwłaszcza w przypadku gospodarstw domowych o niskich dochodach, oraz przez uwzględnienie tego problemu w polityce społecznej;
96. podkreśla rolę efektywności energetycznej i energii odnawialnej w ograniczaniu emisji gazów cieplarnianych, bezpieczeństwie energetycznym i łagodzeniu ubóstwa energetycznego;
97. podkreśla, że wszystkie sektory muszą skutecznie współpracować w celu dekarbonizacji gospodarki UE i osiągnięcia zerowych emisji gazów cieplarnianych netto; podkreśla, że kraje powinny być elastyczne, jeśli chodzi o sposób dekarbonizacji swoich gospodarek, aby ułatwić łagodzenie społecznych kosztów transformacji i uzyskać dla niej społeczną akceptację i wsparcie;
98. uważa, że dalsza integracja wewnętrznego rynku energii UE odegra zasadniczą rolę, zwłaszcza w dążeniu do osiągnięcia gospodarki o zerowej emisji gazów cieplarnianych netto;
99. przypomina, że priorytetowe traktowanie efektywności energetycznej, w szczególności na podstawie zasady „efektywność energetyczna przede wszystkim”, oraz globalne przywództwo w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych to dwa spośród głównych celów unii energetycznej UE; podkreśla, że unijny cel w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na rok 2030 został ustalony na poziomie 32 % lub powyżej, a cel w zakresie efektywności energetycznej wynosi 32,5 % lub powyżej; podkreśla, że cele te – chociaż prowadzą do większych niż wcześniej przewidziano redukcji emisji gazów cieplarnianych – nie są zgodne z redukcją o 50–55 % zaproponowaną przez nowo wybraną przewodniczącą Komisji lub z celem ograniczenia globalnego ocieplenia do 1,5 °C; wzywa Komisję i Radę do dodatkowych wysiłków na rzecz energii ze źródeł odnawialnych i efektywności energetycznej zgodnie z celem redukcji emisji gazów cieplarnianych; wzywa do globalnego promowania działań na rzecz efektywności energetycznej i terminowego zastosowania energii ze źródeł odnawialnych;
100. z zadowoleniem przyjmuje rosnący udział energii ze źródeł odnawialnych w światowym koszyku energetycznym, zwłaszcza w sektorze energii elektrycznej; jest zaniepokojony niewielkim wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych do ogrzewania, chłodzenia i transportu, zwłaszcza w sektorze lotniczym i morskim; jest głęboko zaniepokojony spowolnieniem (od 2014 r.) wzrostu udziału energii odnawialnej w rynku UE ogółem, co zagraża osiągnięciu celów UE w zakresie energii i klimatu; podkreśla, że aby osiągnąć długoterminowe cele zrównoważonego rozwoju, wszystkie sektory muszą zwiększyć udział energii ze źródeł odnawialnych;

Badania naukowe, innowacyjność, technologie cyfrowe i polityka kosmiczna

101. dostrzega kluczowe znaczenie nauki i opartych na nauce innowacji dla powodzenia walki ze zmianą klimatu, a także dla osiągnięcia strategicznych celów porozumienia paryskiego oraz innych ambitnych programów na rzecz klimatu; podkreśla, że przywództwo UE jest konieczne zarówno w walce ze zmianą klimatu, jak i we wspieraniu postępu technologicznego na rzecz rozwoju odpornego na zmianę klimatu;
102. podkreśla znaczenie kontynuowania i intensyfikowania badań naukowych i innowacji w dziedzinie łagodzenia zmiany klimatu, polityki dostosowywania się do niej, efektywnego gospodarowania zasobami, technologii niskoemisyjnych i bezemisyjnych, zrównoważonego wykorzystania surowców wtórnych (gospodarka o obiegu zamkniętym) oraz gromadzenia danych o zmianie klimatu w celu przeciwdziałania temu zjawisku; podkreśla, że należy priorytetowo traktować finansowanie projektów dotyczących zrównoważonej energii w ramach nowego programu „Horyzont Europa”, zważywszy na zobowiązania UE wynikające z unii energetycznej i porozumienia paryskiego;
103. przypomina, że badania, innowacje i konkurencyjność stanowią element jednego z pięciu filarów strategii UE dotyczącej unii energetycznej; przypomina zatem zasadniczą rolę, jaką odgrywają naukowcy w walce z globalnym ociepleniem, i podkreśla znaczenie ścisłej współpracy naukowej między partnerami międzynarodowymi w tym zakresie;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

104. przypomina o podstawowej roli technologii cyfrowych we wspieraniu transformacji energetycznej i przemysłowej, w szczególności w poprawie efektywności energetycznej i oszczędności energii oraz w ograniczaniu emisji; podkreśla, że cyfryzacja europejskiego przemysłu może przynieść korzyści dla klimatu, dzięki efektywnemu wykorzystywaniu zasobów i zmniejszeniu zużycia materiałów; podkreśla korzyści dla klimatu wynikające z pełnej cyfryzacji sieci przesyłu i dystrybucji oraz centrów handlu energią, a także programów reagowania na zapotrzebowanie zarządzanych za pomocą oprogramowania;

105. docenia rolę nowego unijnego programu kosmicznego we wspieraniu unijnej walki ze zmianą klimatu i jej skutkami; przypomina o kluczowej roli, jaką w monitorowaniu Ziemi odegrały dane i usługi informacyjne programu Copernicus (europejski system obserwacji Ziemi); podkreśla znaczenie programu Copernicus w ułatwianiu międzynarodowej koordynacji systemów obserwacji i wymiany danych;

Zmiana klimatu a rozwój

106. przypomina, że zgodnie ze sprawozdaniem specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. skrajnego ubóstwa i praw człowieka z 25 czerwca 2019 r. w sprawie walki ze zmianą klimatu i ubóstwem „zmiana klimatu grozi zniweczeniem sukcesów osiągniętych przez ostatnie 50 lat w zakresie rozwoju, zdrowia na świecie i ograniczania ubóstwa” i szacuje, że „kraje rozwijające się poniosą 75–80 % kosztów zmiany klimatu”;

107. podkreśla, że kraje rozwijające się są najbardziej narażone na skutki zmiany klimatu oraz są gorzej przygotowane do przetrwania jej coraz bardziej niszczycielskich skutków, w tym kryzysów żywnościowych i wodnych, szkód materialnych spowodowanych klęskami żywiołowymi, wysiedleń i rosnących konfliktów o ograniczone zasoby; przypomina, że zmiana klimatu ma dramatyczne konsekwencje dla długoterminowego rozwoju gospodarczego krajów rozwijających się, a zwłaszcza krajów najsłabiej rozwiniętych;

108. zwraca uwagę na cyklony tropikalne Idai i Kenneth – ten ostatni to najsilniejszy cyklon, jaki kiedykolwiek uderzył w kontynent afrykański – które spowodowały zniszczenia na Komorach, w Malawi, Mozambiku i Zimbabwie w pierwszej połowie 2019 r., pozbawiając życia wiele osób oraz powodując kryzys humanitarny – ponad dwa miliony osób pilnie potrzebuje pomocy, której koszt wynosi prawie 400 mln USD, w dużej mierze dostarczonych przez UE, przy czym koszt odbudowy szacuje się na 3 mld USD;

109. podkreśla, że odporność infrastruktury w krajach rozwijających się będzie miała kluczowe znaczenie dla ich zdolności do przystosowania się do zmiany klimatu; podkreśla w związku z tym potrzebę zachęcania do inwestowania w odporną infrastrukturę w krajach rozwijających się, aby pomóc im w radzeniu sobie z rosnącą siłą klęsk żywiołowych;

110. przypomina o swoim stanowisku, zgodnie z którym co najmniej 45 % środków z proponowanego Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR) na lata 2021–2027 powinno się przeznaczyć na cele związane z klimatem i środowiskiem;

111. nalega na wspólne podejście do wdrażania porozumienia paryskiego i programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, zarówno w polityce wewnętrznej, jak i zewnętrznej, a także z pełnym uwzględnieniem zasady spójności polityki na rzecz rozwoju, zwłaszcza w handlu, rolnictwie, energetyce i polityce klimatycznej;

112. podkreśla, że klimat, gospodarka i społeczeństwo są współzależne; podkreśla w szczególności bezpośredni wpływ zmiany klimatu na społeczności tubylcze oraz poważne zagrożenie, jakie stwarza ona dla dalszej egzystencji wielu z nich, w tym społeczności, z którymi nigdy się nie kontaktowano; podkreśla, że według IPCC wiedza lokalna i tradycyjna jest ważnym źródłem zapobiegania zmianom klimatycznym, również dlatego, że na terytoriach ludów tubylczych znajduje się około 80 % zasobów stanowiących o różnorodności biologicznej świata; jest zbulwersowany niedawnym zabójstwem lidera społeczności tubylczej Emryi Wajãpiego w północnej Brazylii i z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Wysokiej Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka z 29 lipca 2019 r., w którym wezwała ona „rząd Brazylii do powstrzymania inwazji na obszary tubylcze i zapewnienia pokojowych warunków korzystania z przysługujących tym ludom praw grupowych do tych gruntów”, zgodnie z konwencją MOP nr 169;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

113. wzywa kraje rozwinięte, w tym państwa członkowskie UE, do większego wsparcia na rzecz dzielenia się wiedzą, budowania potencjału i transferu technologii do krajów rozwijających się, a tym samym do przestrzegania art. 9–11 porozumienia paryskiego oraz art. 49, 116 i 120 Programu działań z Addis Abeby dotyczącego finansowania rozwoju, przy jednoczesnym wypełnianiu zobowiązań podjętych w odniesieniu do celu zrównoważonego rozwoju nr 17, w tym celów 17.6–17.8; podkreśla w związku z tym pozytywny potencjał zwiększenia inwestycji UE w obiecujące naukowe projekty badawcze; ponadto wzywa UE do zachęcania do przyjęcia deklaracji porównywalnej z deklaracją dauhańską z 2001 r. w sprawie porozumienia TRIPS i zdrowia publicznego w celu wspierania zgodnego z prawem transferu technologii przyjaznych dla klimatu do krajów rozwijających się;

114. zwraca uwagę na kluczowe znaczenie inwestycji prywatnych i wzrostu w transformacji ku przyjaznej dla klimatu infrastrukturze i metodom produkcji; podkreśla potrzebę maksymalizacji wkładu takich inwestycji w działania na rzecz klimatu i celów zrównoważonego rozwoju, w tym przez zachęty i promowanie partnerstw publiczno-prywatnych; uważa, że Plan inwestycji zewnętrznych stanowi istotne narzędzie w tym zakresie; podkreśla ponadto, że konieczny jest zrównoważony i sprzyjający włączeniu społecznemu rozwój i wzrost, aby umożliwić krajom rozwijającym się udział w transformacji klimatycznej, między innymi za pomocą strategii innowacyjnych i postępu technologicznego; jest przekonany, że UE powinna szybko wspierać odpowiedzialne i zrównoważone finansowanie prywatne, zwłaszcza w odniesieniu do zobowiązań w zakresie praw człowieka i wkładów na rzecz gospodarek krajów rozwijających się; ostrzega jednak przed nadmiernym poleganiem na dobrowolnych działaniach sektora prywatnego;

115. zwraca uwagę na rosnące zainteresowanie opracowywaniem standardów przyjaznych dla klimatu i zrównoważonych inwestycji i ponownie wyraża zaniepokojenie faktem, że mnożenie się inicjatyw w sektorze prywatnym utrudnia porównania i weryfikację; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy Komisji i społeczności międzynarodowej, które wspierają inwestycje w dialog polityczny na temat działań na rzecz klimatu w krajach rozwijających się, takich jak światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu + (GCCA+) oraz Zielony Fundusz Klimatyczny; w związku z tym zachęca Komisję i państwa członkowskie do dalszego angażowania się na forach międzynarodowych w promowanie efektywności i sprawiedliwości w inwestycjach w działania w dziedzinie klimatu;

Dyplomacja klimatyczna

116. zdecydowanie popiera kontynuowanie i dalsze wzmacnianie wpływu politycznego i dyplomacji klimatycznej UE, co jest niezbędne do zmobilizowania krajów partnerskich i opinii publicznej do działań w dziedzinie klimatu; uważa jednak, że podjęte wysiłki są zdecydowanie niewystarczające i że personel oddelegowany do tego zadania w Komisji i Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych jest dalece niewystarczający; w związku z tym proponuje drastyczne zwiększenie kadr w tej dziedzinie; zachęca Komisję i państwa członkowskie do podejścia do kwestii dyplomacji klimatycznej UE w sposób całościowy przez tworzenie powiązań między zmianą klimatu a zrównoważonym rozwojem, rolnictwem, rozwiązywaniem konfliktów, problemami związanymi z migracją i pomocą humanitarną w celu ułatwienia globalnej transformacji ku zerowym emisjom netto, odporności na zmianę klimatu, zrównoważonemu rozwojowi oraz bezpieczeństwu żywnościowemu i wodnemu;

117. podkreśla pogłębiające się skutki zmiany klimatu dla bezpieczeństwa międzynarodowego i stabilności regionalnej wynikające z degradacji środowiska, z utraty źródeł utrzymania, z przesiedleń spowodowanych klimatem i z powiązanych z tym napięć, gdyż są to zagrożenia, które zmiana klimatu może potęgować; wzywa zatem UE i państwa członkowskie do współpracy z partnerami na całym świecie, aby lepiej rozumieć, uwzględnić i przewidywać destabilizujące skutki zmiany klimatu oraz reagować na nie; zachęca do wdrożenia programu wczesnego ostrzegania w odniesieniu do potencjalnych ważnych progów nieodwracalnych zmian, których przekroczenie może zachwiać zrównoważonymi strukturami i ekosystemami w większych regionach lub na większych kontynentach;

118. z zadowoleniem odnotowuje zaangażowanie na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i konkretne kroki poczynione w tym celu w wielu częściach świata, takie jak bardzo ambitne zobowiązania wielu krajów rozwijających się i małych państw wyspiarskich; ubolewa jednak nad brakiem ambicji i brakiem debaty na temat zwiększenia wkładów ustalonych na poziomie krajowym w wielu dużych gospodarkach; przypomina, że UE odpowiada za 9 % globalnej emisji gazów cieplarnianych, ale zamieszkuje ją zaledwie 6,7 % ludności świata, co sprawia, że jest absolutnie konieczne, aby UE wykazała się większymi ambicjami, zwłaszcza biorąc pod uwagę historyczną odpowiedzialność za zmianę klimatu i potrzebę stania się dobrym przykładem dla reszty świata; podkreśla, że osiągnięcie celów porozumienia paryskiego nie będzie możliwe oraz że nie uda się uniknąć punktów krytycznych, jeżeli nie wzrośnie poziom ambicji w innych dużych gospodarkach;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

119. zwraca się do Komisji o bezzwłoczne przeanalizowanie możliwości poczynienia dodatkowych kroków w celu zachęcenia innych dużych gospodarek, aby zwiększyły wkłady ustalone na poziomie krajowym, wdrożyły dodatkowe konkretne środki oraz rozważyły innowacyjne podejścia;

120. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wykorzystanie wszystkich dostępnych instrumentów (np. negocjacji międzynarodowych, umów handlowych i regionalnych, partnerstw międzynarodowych), aby promować i wspierać współpracę na rzecz globalnej transformacji ku neutralności emisyjnej, odporności na zmianę klimatu, zrównoważonemu rozwojowi oraz bezpieczeństwu żywnościowemu i wodnemu;

121. podkreśla potrzebę włączenia ambicji klimatycznych do głównego nurtu wszystkich obszarów polityki UE, w tym polityki handlowej; wzywa Komisję, aby zapewniła pełną zgodność wszystkich nowych umów handlowych i inwestycyjnych podpisywanych przez UE z porozumieniem paryskim i celami zrównoważonego rozwoju, a także dopilnowała, aby przepisy środowiskowe i klimatyczne były prawnie wiążące i wykonalne; zwraca się do Komisji o przeprowadzenie i opublikowanie kompleksowej oceny spójności obowiązujących i przyszłych umów z tym porozumieniem; apeluje do Komisji, aby każda umowa handlowa zawierała wiążące klauzule dotyczące przestrzegania porozumienia paryskiego, a w szczególności postanowienia dotyczące zrównoważonej gospodarki leśnej i ochrony lasów; apeluje do Komisji o zwrócenie szczególnej uwagi na cykl życia towarów w handlu, od koncepcji po konsumpcję, w celu ochrony zasobów naturalnych i uwzględnienia skumulowanych oddziaływań, w tym transportu;

122. apeluje do Komisji i Rady o uwzględnienie porozumienia paryskiego w umowach handlowych w celu oferowania partnerom handlowym zachęt do osiągnięcia celów określonych w porozumieniu paryskim; wzywa również Komisję i Radę do zrewidowania umów handlowych w celu włączenia ambitnych zobowiązań klimatycznych do tych umów dwustronnych, a tym samym stworzenia zachęt dla partnerów do przyjmowania strategii na rzecz klimatu zgodnie z porozumieniem paryskim;

123. z dużym zadowoleniem przyjmuje zapowiedź Rosji, że wdroży ona porozumienie paryskie;

124. dostrzega krytyczne znaczenie partnerstwa UE-USA dla osiągnięcia celów strategicznych porozumienia paryskiego i innych ambitnych strategii; dlatego ponownie wyraża ubolewanie z powodu ogłoszenia przez prezydenta USA Donalda Trumpa zamiaru wycofania Stanów Zjednoczonych z porozumienia paryskiego; z dużym zadowoleniem przyjmuje nieprzerwaną mobilizację największych stanów USA, miast, uniwersytetów i innych podmiotów niepaństwowych do działań na rzecz klimatu w ramach kampanii „We are still in”; wyraża nadzieję, że Stany Zjednoczone ponownie dołączą do walki ze zmianą klimatu i jako partner UE znajdą się na czele negocjacji ogólnoświatowych umów w dziedzinie handlu, przemysłu i energii, zgodnie z porozumieniem paryskim;

125. z głębokim ubolewaniem przyjmuje zenującą reakcję prezydenta Brazylii Jaira Bolsonaro i rządu brazylijskiego na bezprecedensową liczbę i skalę pożarów lasów w brazylijskiej Amazonii; uważa, że UE i jej państwa członkowskie powinny z całą mocą, za pośrednictwem współpracy i pomocy międzynarodowej, starać się przeciwdziałać niszczeniu środowiska naturalnego Amazonii i innych obszarów będących kluczowymi elementami globalnego ekosystemu oraz uwzględnić potencjalną rolę własnej polityki handlowej;

Rola Parlamentu Europejskiego

126. uważa, że skoro porozumienia międzynarodowe wymagają jego zgody i skoro jako współprawodawca odgrywa kluczową rolę we wdrażaniu porozumienia paryskiego w Unii, powinien stanowić integralną część delegacji UE; oczekuje zatem, że będzie mógł uczestniczyć w spotkaniach koordynacyjnych UE podczas COP25 w Madrycie i będzie mieć zagwarantowany dostęp do wszystkich dokumentów przygotowawczych od momentu rozpoczęcia negocjacji;

o

o o

127. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC z prośbą o rozesłanie jej wszystkim stronom tej konwencji nienależącym do UE.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0080

Przystąpienie UE do konwencji stambulskiej i inne środki przeciwdziałania przemocy ze względu na płeć

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie przystąpienia UE do konwencji stambulskiej i innych środków przeciwdziałania przemocy ze względu na płeć (2019/2855(RSP))

(2021/C 232/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), Traktat o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, otwartą do podpisu w dniu 11 maja 2011 r. w Stambule (zwaną dalej „konwencją stambulską”),
- uwzględniając deklarację pekińską i pekińską platformę działania, przyjęte podczas czwartej Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w dniu 15 września 1995 r., oraz późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na posiedzeniach specjalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych Pekin + 5 (2005 r.), Pekin + 15 (2010 r.) i Pekin + 20 (2015 r.),
- uwzględniając postanowienia instrumentów prawnych ONZ dotyczących praw człowieka, a w szczególności praw kobiet,
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady z 4 marca 2016 r. (COM(2016)0109),
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2017/865 z dnia 11 maja 2017 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2017/866 z dnia 11 maja 2017 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement ⁽²⁾,
- uwzględniając Konwencję wiedeńską o prawie traktatów z dnia 23 maja 1969 r., w szczególności jej art. 26 i 27,
- uwzględniając odnośne orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/99/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego nakazu ochrony ⁽⁴⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 606/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 20.5.2017, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 131 z 20.5.2017, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 338 z 21.12.2011, s. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 4.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępującą decyzję ramową Rady 2002/629/JHA ⁽⁶⁾, oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującą decyzję ramową Rady 2004/68/JHA ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽⁸⁾ oraz dyrektywę Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług ⁽⁹⁾, która określa i potępia molestowanie i molestowanie seksualne;
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 4 kwietnia 2019 r. w sprawie zasięgnięcia opinii Trybunału Sprawiedliwości w kwestii zgodności z traktatami wniosków o przystąpienie Unii Europejskiej do Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz procedury tego przystąpienia ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z 11 września 2018 r. w sprawie środków na rzecz zapobiegania mobbingowi i molestowaniu seksualnemu w pracy, przestrzeni publicznej i życiu politycznym w UE, a także zwalczania tych zjawisk ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 października 2017 r. w sprawie przeciwdziałania molestowaniu i wykorzystywaniu seksualnemu w UE ⁽¹²⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (COM(2016)0109 – 2016/0062(NLE)) ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie strategii UE na rzecz równości kobiet i mężczyzn w okresie po 2015 r. ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając Wytyczne UE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie aktów przemocy wobec kobiet i zwalczania wszelkich form dyskryminacji kobiet,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 3 grudnia 2015 r. zatytułowany „Strategic engagement for gender equality 2016–2019” [Strategiczne zaangażowanie na rzecz równouprawnienia płci w latach 2016–2019] (SWD(2015)0278),
- uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) z marca 2014 r. zatytułowane „Violence against women: an EU-wide survey” [Przemoc wobec kobiet: ankieta ogólnounijna],
- uwzględniając opinię Komisji Weneckiej z dnia 14 października 2019 r. w sprawie Armenii, dotyczącą konstytucyjnych skutków ratyfikacji Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,

⁽⁶⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0357.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0331.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 346 z 27.9.2018, s. 192.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 337 z 20.9.2018, s. 167.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 407 z 4.11.2016, s. 2.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 55.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- A. mając na uwadze, że równouprawnienie płci jest podstawową wartością UE; mając na uwadze, że prawo do równego traktowania i niedyskryminacji stanowi prawo podstawowe zapisane w traktatach oraz w karcie praw podstawowych oraz że należy zapewnić jego pełne poszanowanie;
- B. mając na uwadze, że zgodnie ze wskaźnikiem równouprawnienia płci Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) żadne z państw UE nie osiągnęło dotychczas pełnej równości kobiet i mężczyzn; mając na uwadze, że warunkiem osiągnięcia tego celu jest wyeliminowanie przemocy ze względu na płeć;
- C. mając na uwadze, że zwalczanie przemocy ze względu na płeć jest jednym z priorytetów strategicznego zaangażowania UE na rzecz równouprawnienia płci w latach 2016–2019;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z definicją w konwencji stambulskiej „przemoc wobec kobiet” rozumie się jako naruszenie praw człowieka i formę dyskryminacji kobiet i oznacza wszelkie akty przemocy ze względu na płeć, które powodują lub mogą prowadzić do fizycznej, seksualnej, psychologicznej lub ekonomicznej szkody lub cierpienia kobiet, w tym również groźby takich aktów, przymus lub arbitralne pozbawianie wolności, zarówno w życiu publicznym, jak i prywatnym;
- E. mając na uwadze, że pojęcie „kobietobójstwo” zostało zdefiniowane w mechanizmie monitorowania konwencji z Belém do Pará jako „gwałtowna śmierć poniesiona przez kobietę ze względu na płeć, w kontekście stosunków rodzinnych, partnerskich lub jakichkolwiek innych stosunków interpersonalnych oraz w społeczności, zadana przez inną osobę lub spowodowana bądź tolerowana przez państwo lub jego funkcjonariuszy poprzez działanie lub zaniechanie działania”⁽¹⁶⁾;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z treścią konwencji stambulskiej wszystkie jej postanowienia, zwłaszcza rozwiązania chroniące prawa ofiar, będą zapewnione „bez jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na: płeć, płeć społeczno-kulturową, rasę, kolor skóry, język, religię, poglądy polityczne i inne, pochodzenie narodowe lub społeczne, przynależność do mniejszości narodowej, sytuację majątkową, urodzenie, orientację seksualną, tożsamość płciową, wiek, stan zdrowia, niepełnosprawność, stan cywilny, status uchodźcy, migranta lub inny”;
- G. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet i przemoc ze względu na płeć, zarówno fizyczna, jak i psychologiczna, jest szeroko rozpowszechniona i dotyka kobiety na wszystkich szczeblach społecznych, niezależnie od wieku, wykształcenia, dochodów, pozycji społecznej czy kraju pochodzenia lub zamieszkania;
- H. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet jest zarówno przyczyną, jak i skutkiem nierówności strukturalnych doświadczanych przez kobiety w wielu aspektach życia – w pracy, opiece zdrowotnej, dostępie do zasobów finansowych, władzy i wiedzy, a także przy zarządzaniu prywatnym czasem; mając na uwadze, że zwalczanie przemocy ze względu na płeć wymaga zrozumienia jej przyczyn i czynników sprzyjających;
- I. mając na uwadze, że przy próbach tłumaczenia częstotliwości występowania przemocy wobec kobiet w naszych społeczeństwach ważne jest uwzględnienie przemocy strukturalnej lub instytucjonalnej, którą można zdefiniować jako podporządkowanie kobiet w życiu gospodarczym, społecznym i politycznym;
- J. mając na uwadze, że z powodu różnic w polityce i ustawodawstwie państw członkowskich kobiety w UE nie są w jednakowym stopniu chronione przed przemocą ze względu na płeć;
- K. mając na uwadze, że systemy sądownicze często nie zapewniają kobietom wystarczającego wsparcia; mając na uwadze, że w wielu przypadkach ofiara może być narażona na poniżające uwagi ze strony funkcjonariuszy organów ścigania lub znajduje się w sytuacji zależności, co zwiększa jej strach przed zgłoszeniem doświadczanej przemocy;
- L. mając na uwadze, że w obecnej dekadzie w Europie i na świecie obserwuje się wyraźny i zorganizowany atak na równość płci i prawa kobiet, w tym prawa i zdrowie reprodukcyjne i seksualne;

⁽¹⁶⁾ <https://www.oas.org/es/mesecvi/docs/DeclaracionFemicidio-EN.pdf>

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- M. mając na uwadze, że w badaniu FRA z 2014 r. stwierdzono, że jedna trzecia wszystkich kobiet w Europie doświadczyła przemocy fizycznej lub przemocy seksualnej co najmniej raz od ukończenia 15. roku życia, 55 % kobiet doświadczyło przynajmniej jednej formy molestowania seksualnego, 11 % doświadczyło molestowania w internecie, jedna na 20 kobiet (5 %) została zgwałcona, a więcej niż jedna na 10 padła ofiarą przemocy seksualnej z użyciem siły; mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich ponad połowa ofiar kobietobójstwa ginie z rąk partnera, krewnego lub członka rodziny; mając na uwadze, że jedynie 14 % ofiar zgłosiło policji najpoważniejsze przypadki doświadczonej przemocy domowej, a przypadki przemocy doświadczonej od osób obcych zgłosiło tylko 13 % ofiar, co oznacza niski poziom zgłaszania; mając na uwadze, że ruch #metoo rozwijający się w ostatnich latach zachęcił kobiety i dziewczęta do zgłaszania przypadków wykorzystywania, przemocy i molestowania;
- N. mając na uwadze, że w UE nadal utrzymują się współczesne formy niewolnictwa i handlu ludźmi, którego ofiarami są głównie kobiety; mając na uwadze, że 71 % wszystkich ofiar handlu ludźmi na świecie to kobiety i dziewczęta, a trzy czwarte tych kobiet i dziewcząt jest wykorzystywane seksualnie⁽¹⁷⁾;
- O. mając na uwadze, że przemoc i prześladowanie w internecie często ma konsekwencje fizyczne i wiąże się poważnym ryzykiem wywołania przemocy fizycznej przez zachęcanie użytkowników internetowych do naśladowania aktów przemocy i prześladowania, o których czytali, i do popełniania takich czynów;
- P. mając na uwadze, że niektóre grupy kobiet i dziewcząt, takie jak migrantki, uchodźczynie, azylantki, kobiety i dziewczęta niepełnosprawne, kobiety LGBTI i kobiety romskie, narażone są na złożone i wielorakie formy dyskryminacji, w związku z czym znajdują się w jeszcze trudniejszej sytuacji, jeżeli chodzi o ryzyko przemocy ze względu na płeć, mają utrudniony dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz usług wsparcia i ochrony, a także nie mogą korzystać z przysługujących im praw podstawowych;
- Q. mając na uwadze, że kobiety będące ofiarami przemocy ze względu na płeć oraz ich dzieci często wymagają szczególnego wsparcia i szczególnej ochrony ze względu na występujące w przypadku takiej przemocy wysokie ryzyko ponownej wiktyimizacji, zastraszania i odwetu;
- R. mając na uwadze, że przemoc ze względu na płeć narusza prawa człowieka, stabilność społeczną i bezpieczeństwo społeczne, a także ma szkodliwy wpływ na zdrowie publiczne, wykształcenie i możliwości zatrudnienia kobiet oraz perspektywy dla dobrobytu i rozwoju dzieci i społeczności;
- S. mając na uwadze, że narażenie na przemoc fizyczną, seksualną lub psychiczną i niegodziwe traktowanie ma poważny wpływ na ofiary, co może być przyczyną trwałych szkód fizycznych, seksualnych, emocjonalnych lub psychicznych, a także szkód ekonomicznych i finansowych;
- T. mając na uwadze, że wciąż mamy do czynienia ze zjawiskiem bezkarności sprawców przestępstw przeciwko kobietom, którą należy wyeliminować poprzez zadbanie o to, by sprawcy byli ścigani, a kobiety i dziewczęta będące ofiarami przemocy otrzymywały odpowiednie wsparcie i zrozumienie ze strony wymiaru sprawiedliwości; mając na uwadze, że podstawowe znaczenie ma zapewnienie szkoleń dla osób zajmujących się zwalczaniem przemocy wobec kobiet, takich jak funkcjonariusze organów ścigania, sędziowie lub osoby odpowiedzialne za wyznaczanie kierunków polityki;
- U. mając na uwadze, że UE we współpracy ze swoimi państwami członkowskimi musi podjąć wszelkie niezbędne środki, by promować i chronić prawo wszystkich kobiet i dziewcząt do życia wolnego od przemocy, zarówno w sferze publicznej, jak i prywatnej;
- V. mając na uwadze, że po ośmiu latach od zatwierdzenia konwencja stambulska nie została jeszcze ratyfikowana przez wszystkie państwa członkowskie ani przez UE;
1. potępia wszelkie formy przemocy ze względu na płeć i wyraża ubolewanie, że kobiety i dziewczęta są nadal narażone na przemoc psychiczną, fizyczną, seksualną i ekonomiczną, w tym przemoc domową, molestowanie seksualne, cyberprzemoc, uporczywe nękanie, gwałt, wczesne i przymusowe zamążpójście, okaleczanie żeńskich narządów płciowych, przestępstwa popełniane w imię tzw. „honoru”, przymusową aborcję, przymusową sterylizację, wykorzystywanie seksualne, handel ludźmi i inne formy przemocy, które stanowią poważne naruszenie ich praw człowieka i godności; jest głęboko zaniepokojony zjawiskiem kobietobójstwa w Europie, które stanowi najbardziej skrajną formę przemocy wobec kobiet;

(17) <https://www.un.org/en/events/endviolenceday/>

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

2. wzywa Radę do pilnego zakończenia procesu ratyfikacji konwencji stambulskiej przez UE na podstawie akcesji w szerokim zakresie bez jakichkolwiek ograniczeń oraz do poparcia ratyfikacji konwencji przez wszystkie państwa członkowskie; wzywa Radę i Komisję do zadbania o pełne włączenie tej konwencji do ram prawnych i politycznych UE; przypomina, że przystąpienie UE do konwencji stambulskiej nie zwalnia państw członkowskich z jej ratyfikacji na szczeblu krajowym; wzywa państwa członkowskie do przyspieszenia negocjacji w sprawie ratyfikacji i wdrożenia konwencji stambulskiej, a w szczególności wzywa Bułgarię, Czechy, Węgry, Łotwę, Litwę, Słowację i Zjednoczone Królestwo, które podpisały konwencję, ale jej nie ratyfikowały, aby uczyniły to niezwłocznie;
3. z całą mocą potępia podejmowane w niektórych państwach członkowskich próby wycofania już podjętych środków w zakresie wdrożenia konwencji stambulskiej i zwalczania przemocy wobec kobiet;
4. wzywa państwa członkowskie, by zapewniły właściwe wdrażanie i egzekwowanie konwencji oraz przeznaczyły odpowiednie zasoby finansowe i kadrowe na zapobieganie i przeciwdziałanie przemocy wobec kobiet i przemocy ze względu na płeć, a także na ochronę ofiar; wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia zaleceń Grupy Ekspertów Rady Europy do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej (GREVIO) oraz do poprawy ich ustawodawstwa w celu dostosowania go w większym stopniu do postanowień konwencji stambulskiej;
5. podkreśla, że konwencja stambulska pozostaje standardowym i kluczowym międzynarodowym narzędziem służącym wyplenieniu plagi przemocy ze względu na płeć, gdyż bazuje na całościowym, kompleksowym i skoordynowanym podejściu, którego centralnym punktem są prawa ofiar, dotyka problemów związanych z przemocą wobec kobiet i dziewcząt oraz przemocą ze względu na płeć, w tym przemocą domową, na wielu różnych płaszczyznach, przewiduje takie środki jak zapobieganie przemocy, walka z dyskryminacją, środki prawa karnego w walce z bezkarnością, ochrona i wspieranie ofiar, ochrona dzieci, ochrona azylantek i uchodźczyń, wprowadza procedury oceny ryzyka, przewiduje estymację ryzyka i efektywniejsze gromadzenie danych, a także kampanie i programy informacyjne, w tym we współpracy z krajowymi instytucjami ds. obrony praw człowieka oraz organami działającymi na rzecz równości, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i organizacjami pozarządowymi;
6. potępia ataki na konwencję stambulską i kampanie przeciwko niej oparte na celowej błędnej interpretacji i fałszywym przedstawianiu jej treści opinii publicznej;
7. zdecydowanie potwierdza, że odmowa świadczenia usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz związanych z tym praw stanowi formę przemocy wobec kobiet i dziewcząt, oraz podkreśla, że Europejski Trybunał Praw Człowieka kilkakrotnie orzekał, że restrykcyjne prawo aborcyjne i niewdrażanie przepisów narusza prawa kobiet w kontekście praw człowieka;
8. podkreśla, że kampanie informacyjne mające na celu zwalczanie stereotypów płciowych i przemocy patriarchalnej oraz promowanie zerowej tolerancji wobec molestowania i przemocy ze względu na płeć są podstawowymi narzędziami walki z tą formą łamania praw człowieka; uważa, że szersze strategie edukacyjne o profilu antydyskryminacyjnym stanowią kluczowe narzędzie zapobiegania wszelkim formom przemocy, w szczególności przemocy ze względu na płeć, zwłaszcza wśród młodzieży;
9. podkreśla, że aby środki służące zwalczaniu przemocy ze względu na płeć były bardziej skuteczne, powinny im towarzyszyć działania mające na celu promowanie upodmiotowienia i niezależności ekonomicznej kobiet będących ofiarami przemocy;
10. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie odpowiednich szkoleń, procedur i wytycznych uwrażliwiających na kwestię płci, które umieszczą prawa ofiary w centrum uwagi wszystkich specjalistów pracujących z ofiarami aktów przemocy ze względu na płeć, aby uniknąć dyskryminacji, traumatyzacji lub ponownej wiktyimizacji w trakcie postępowań sądowych, medycznych i policyjnych; wzywa do wprowadzenia takich ulepszeń, aby zachęcić do częstszego zgłaszania takich przestępstw;
11. przypomina, że jest zwolennikiem przeznaczenia środków w wysokości 193,6 mln EUR na działania zapobiegające i przeciwdziałające wszelkim formom przemocy ze względu na płeć oraz na wsparcie pełnego wdrożenia konwencji stambulskiej w ramach programu „Prawa i Wartości”, a także podkreśla znaczenie przyznania wystarczających środków finansowych również na szczeblu państw członkowskich;
12. wzywa Komisję, aby w następstwie oceny skutków dokonała przeglądu obowiązującej decyzji ramowej UE w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawno-karnych, tak by uwzględniała ona podżeganie do nienawiści ze względu na płeć, orientację seksualną, tożsamość płciową i cechy płciowe;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

13. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia pełnego wdrożenia i egzekwowania już obowiązujących odpowiednich przepisów;
 14. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia lepszej dostępności i porównywalności wysokiej jakości zdezagregowanych danych dotyczących przemocy ze względu na płeć dzięki współpracy z Eurostatem, Europejskim Instytutem ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) oraz Agencją Praw Podstawowych zgodnie z zobowiązaniami wynikającymi z konwencji w odniesieniu do gromadzenia danych i badań; ponownie wzywa Komisję do utworzenia europejskiego obserwatorium monitorującego przemoc ze względu na płeć w oparciu o dokładne i porównywalne dane (na wzór utworzonego przez EIGE Państwowego Obserwatorium ds. Przemocy wobec Kobiet);
 15. podkreśla, że ustanowienie formalnych procedur zgłaszania przypadków molestowania seksualnego w miejscu pracy oraz przeprowadzenie specjalnych szkoleń i kampanii informacyjnych pełni istotną rolę jako sposób egzekwowania zasady poszanowania godności w miejscu pracy oraz wdrażania podejścia „zero tolerancji” jako normy; uważa, że instytucje europejskie powinny dawać przykład w tym zakresie;
 16. wzywa przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, Prezydium i administrację Parlamentu do kontynuowania działań mających na celu zadbanie o to, by Parlament Europejski był miejscem pracy wolnym od molestowania i seksizmu, oraz do wdrożenia następujących środków, zgodnie z postulatami przyjętymi w rezolucji z 2017 r. w sprawie przeciwdziałania molestowaniu i wykorzystywaniu seksualnemu w UE: 1) zlecenie audytu zewnętrznego dwóch istniejących komisji ds. przeciwdziałania molestowaniu w Parlamencie Europejskim oraz publiczne udostępnienie wyników tego audytu; 2) reforma składu organów ds. przeciwdziałania molestowaniu polegająca na włączeniu do nich zewnętrznych ekspertów prawnych, medycznych i terapeutycznych z pełnym prawem głosu; oraz 3) wprowadzenie obowiązkowych szkoleń na temat szacunku i poszanowania godności w miejscu pracy dla wszystkich posłów do PE i wszystkich kategorii pracowników;
 17. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie nowo wybranej przewodniczącej Komisji Europejskiej do dołożenia większych starań w walce z przemocą ze względu na płeć, do lepszego wsparcia ofiar, do priorytetowego potraktowania kwestii przystąpienia UE do konwencji stambulskiej oraz do wykorzystania możliwości, jakie daje traktat, w celu dodania przemocy wobec kobiet do katalogu czynów uznawanych przez UE za przestępstwa;
 18. zwraca się do Komisji, aby w kolejnej europejskiej strategii na rzecz równouprawnienia płci za kwestię priorytetową uznała walkę z przemocą na tle płciowym poprzez włączenie do tej strategii odpowiednich środków politycznych, ustawodawczych i nieustawodawczych;
 19. wzywa Komisję do przedstawienia aktu prawnego w sprawie zapobiegania i przeciwdziałania wszelkim formom przemocy ze względu na płeć, w tym przemocy wobec kobiet i dziewcząt; w związku z tym zobowiązuje się do zbadania wszelkich możliwych środków, w tym dotyczących cyberprzemocy, poprzez skorzystanie z prawa do inicjatywy ustawodawczej przewidzianego w art. 225 TFUE;
 20. wzywa Komisję i Radę do uruchomienia „klauzuli pomostowej”, zapisanej w art. 83 ust. 1 TFUE, w celu włączenia przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz innych form przemocy ze względu na płeć do katalogu czynów uznawanych przez UE za przestępstwa;
 21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów państw członkowskich oraz Zgromadzeniu Parlamentarnemu Rady Europy.
-

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0081

Postępowania wszczęte przez Rosję przeciwko litewskim sędziom, prokuratorom i śledczym prowadzącym dochodzenie w sprawie tragicznych wydarzeń, do których doszło w Wilnie 13 stycznia 1991 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wszczętych niedawno przez Federację Rosyjską postępowań przeciwko litewskim sędziom, prokuratorom i śledczym prowadzącym dochodzenie w sprawie tragicznych wydarzeń, do których doszło w Wilnie 13 stycznia 1991 r. (2019/2938(RSP))

(2021/C 232/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Federacji Rosyjskiej,
 - uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (europejska konwencja praw człowieka),
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych,
 - uwzględniając Europejską konwencję o pomocy prawnej w sprawach karnych,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając podstawowe zasady ONZ dotyczące niezawisłości sądownictwa,
 - uwzględniając niedawną wymianę poglądów w Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniu 12 listopada 2019 r. (1),
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że bezpośrednią konsekwencją paktu Ribbentrop–Mołotow była aneksja Republiki Litewskiej i innych krajów przez ZSRR;
- B. mając na uwadze, że Federacja Rosyjska – na mocy Powszechnej deklaracji praw człowieka i europejskiej konwencji praw człowieka oraz jako pełnoprawny członek Rady Europy i Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie – zobowiązała się do przestrzegania zasad demokracji, praworządności i poszanowania podstawowych wolności i praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że w dniach 11–13 stycznia 1991 r. siły zbrojne ZSRR dopuściły się agresji przeciwko niepodległemu państwu litewskiemu i osobom, które próbowały pokojowo bronić wieży telewizyjnej w Wilnie, oraz że w wyniku tych działań 14 osób straciło życie, a blisko 800 zostało rannych; mając na uwadze, że wrogie działania radzieckich sił zbrojnych trwały aż do próby zamachu stanu, która miała miejsce w Moskwie w sierpniu 1991 r.;
- D. mając na uwadze, że z całego świata popłynęły głosy potępiające rozlew krwi, a podczas demonstracji, która odbyła się w Moskwie kilka dni później, do głosów tych dołączył również przewodniczący Rady Najwyższej Rosyjskiej Federacyjnej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej;
- E. mając na uwadze, że na mocy traktatu między Republiką Litewską a Rosyjską Federacyjną Socjalistyczną Republiką Radziecką z 29 lipca 1991 r. w sprawie stosunków dwustronnych Federacja Rosyjska uznała przywrócenie niepodległości Republice Litewskiej 11 marca 1990 r.;

(1) <https://www.europarl.europa.eu/ep-live/en/committees/video?event=20191112-0900-COMMITTEE-LIBE>

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- F. mając na uwadze, że Federacja Rosyjska przejęła prawa i obowiązki byłego Związku Radzieckiego i jest jego następcą;
- G. mając na uwadze, że 27 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w Wilnie wydał wyrok w sprawie dotyczącej wydarzeń z 13 stycznia, w której Dmitrij Jazow, były minister obrony Związku Radzieckiego, Władimir Uschopczyk, były dowódca garnizonu armii radzieckiej w Wilnie, Michaił Gołowatow, były dowódca sił specjalnych KGB, oraz 64 obywatele Rosji, Białorusi i Ukrainy uznani zostali za winnych zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości za udział w radzieckiej agresji przeciwko państwu litewskiemu;
- H. mając na uwadze, że postępowanie wobec wszystkich oskarżonych o ten atak – z wyjątkiem dwóch byłych oficerów armii radzieckiej Jurija Mela i Giennadija Iwanowa – toczyło się in absentia, a oskarżeni zostali skazani na kary do 14 lat pozbawienia wolności; mając na uwadze, że wyroki wydane wiosną 2019 r. dotyczą tragicznych wydarzeń po ogłoszeniu przez Litwę w dniu 11 marca 1990 r. deklaracji niepodległości i radzieckich prób zmuszenia Litwy do unieważnienia tej deklaracji, które podjęto w pierwszej połowie 1990 r., wprowadzając blokadę ekonomiczną, i których kulminacją były brutalne działania w styczniu 1991 r. mające na celu obalenie rządu litewskiego;
- I. mając na uwadze, że w trakcie postępowania przygotowawczego w sprawie wydarzeń z 13 stycznia organy Republiki Litewskiej zwróciły się do właściwych organów Federacji Rosyjskiej o udzielenie pomocy prawnej w tym postępowaniu karnym, ale Federacja Rosyjska odmówiła współpracy;
- J. mając na uwadze opinie, że Federacja Rosyjska aktywnie ukrywa i chroni oficerów dowodzących oraz sprawców aktów agresji zbrojnej wobec niewinnych i nieuzbrojonych cywilów, w tym Michaiła Gołowatowa, dowódcę sił zbrojnych podczas wydarzeń ze stycznia 1991 r, oraz podejmuje wszelkie możliwe działania, aby pomóc im uniknąć odpowiedzialności;
- K. mając na uwadze, że początkowa reakcja Rosji na orzeczenie sądu była negatywna – rosyjska Duma Państwowa uznała proces za „umotywowany politycznie” i za „próbę pisania historii na nowo”, a rosyjskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych zapowiedziało, że „nie pozostawi tego bez odpowiedzi”;
- L. mając na uwadze, że od lipca 2018 r. do kwietnia 2019 r. komisja śledcza Federacji Rosyjskiej wszczęła postępowania karne przeciwko sędziom, prokuratorom i śledczym Republiki Litewskiej uczestniczącym w dochodzeniach lub przesłuchaniach w sprawie wydarzeń z 13 stycznia, na podstawie art. 299 i 305 kodeksu karnego Federacji Rosyjskiej, które przewidują odpowiedzialność karną za „pociągnięcie jawnie niewinnej osoby do odpowiedzialności karnej” oraz za „świadome wydanie przez sędziego (sędziów) niesprawiedliwego wyroku, decyzji lub innego aktu sądowego”;
- M. mając na uwadze, że efektem wszczęcia przez Federację Rosyjską takich politycznie umotywowanych postępowań karnych mogą być próby niewłaściwego wykorzystania systemu Interpolu oraz innych dwu- i wielostronnych umów o współpracy do ograniczenia praw prokuratorów i sędziów śledczych prowadzących sprawę wydarzeń z 13 stycznia w razie przeszukań, przesłuchań i aresztowań; mając na uwadze, że Federacja Rosyjska może usiłować uzyskać międzynarodowe nakazy aresztowania wobec urzędników litewskich zaangażowanych w te postępowania;
- N. mając na uwadze, że kontrolowane przez państwo środki masowego przekazu Federacji Rosyjskiej, a także jej oficjalni przedstawiciele prowadzą kampanię propagandowo-dezinformacyjną służącą szerzeniu teorii spiskowych o wydarzeniach z 13 stycznia i będącą elementem wojny hybrydowej przeciwko UE i państwom demokratycznym;
- O. mając na uwadze, że praworządność, obejmująca niezawisłość sądownictwa, należy do wspólnych wartości tworzących fundament UE; mając na uwadze, że za zagwarantowanie poszanowania praworządności jako jednej z głównych wartości Unii oraz za zapewnienie przestrzegania prawa, wartości i zasad UE odpowiedzialna jest – na mocy traktatów – Komisja wraz z Parlamentem i Radą;
- P. mając na uwadze, że sędziowie państwa członkowskiego są również sędziami całej Unii Europejskiej;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- Q. mając na uwadze, że niezawisłość sądownictwa to podstawa praworządności, mająca zasadnicze znaczenie dla funkcjonowania demokracji i przestrzegania praw człowieka; mając na uwadze, że niezawisłość sądownictwa zapisano w art. 47 Karty praw podstawowych i art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka;
- R. mając na uwadze, że zgodnie z podstawowymi zasadami ONZ dotyczącymi niezawisłości sądownictwa wszystkie instytucje rządowe i pozarządowe mają obowiązek szanować i przestrzegać niezawisłości sądownictwa; mając na uwadze, że w zasadach tych stwierdzono również, iż nie może mieć miejsca żadne niewłaściwe i nieuzasadnione ingerowanie w proces sądowy⁽²⁾;
- S. mając na uwadze, że w Powszechnej deklaracji praw człowieka zapisano w szczególności zasadę równości wobec prawa i domniemania niewinności oraz prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą;
- T. mając na uwadze, że w art. 1 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, ratyfikowanej również przez Federację Rosyjską, „umawiające się strony zobowiązują się wzajemnie do udzielania sobie zgodnie z postanowieniami konwencji możliwie najszerszej pomocy prawnej w sprawach o przestępstwa, których ściganie należy w chwili wystąpienia z wnioskiem do właściwości organów sądowych strony wzywającej”;
- U. mając na uwadze, że Federacja Rosyjska coraz częściej narusza międzynarodowe prawo i zobowiązania oraz podejmuje decyzje sprzeczne z zasadami stosunków dobrosąsiedzkich, czym ogranicza wszelkie perspektywy współpracy w przyszłości;
1. przesyła wyrazy solidarności i współczucia pod adresem rodzin ofiar wydarzeń z 13 stycznia;
 2. zauważa, że działania władz Federacji Rosyjskiej wobec sędziów i prokuratorów litewskich naruszają podstawowe wartości prawne, zwłaszcza zasadę niezawisłości sądownictwa, a także zasadę, zgodnie z którą prawa człowieka i wolności można ograniczać prawem tylko do celów, do których takie ograniczenia narzuca prawo międzynarodowe;
 3. przypomina, że ściganie prokuratorów i sędziów za ich działalność zawodową to forma niedopuszczalnej ingerencji z zewnątrz, niezgodnej z zasadą nadrzędności prawa;
 4. podkreśla, że postępowań przeciwko prokuratorom i sędziom w tego rodzaju sprawach karnych nie można uznać za uprawnione;
 5. zdecydowanie potępia te naruszenia podstawowych zasad i norm prawa międzynarodowego ze strony organów rosyjskich oraz wyraża sprzeciw wobec tych politycznie umotywowanych postępowań karnych;
 6. solidaryzuje się z litewskimi prokuratorami, śledczymi i sędziami postawionymi w stan oskarżenia w tej sprawie przez Federację Rosyjską, a także ze staraniami rządu litewskiego, by ujawnić tę sprawę oraz ograniczyć szkody i zagrożenia, na jakie narażone są osoby bezprawnie oskarżone przez władze rosyjskie;
 7. podkreśla, że powszechnie uznawane gwarancje niezawisłości sędziów i prokuratorów oznaczają zakaz jakiegokolwiek ingerencji w proces wymierzania sprawiedliwości przez sąd i nawet najmniejsze próby wpływania na wyrok, a także ścigania sędziego za wydany wyrok i ingerowania w dochodzenia prowadzone przez prokuraturę;
 8. wzywa organy publiczne Federacji Rosyjskiej do zamknięcia postępowań karnych przeciwko prokuratorom, śledczym i sędziom prowadzącym sprawę wydarzeń z 13 stycznia;
 9. wzywa władze Federacji Rosyjskiej, by zgodnie z traktatem między Republiką Litewską a Rosyjską Federacyjną Socjalistyczną Republiką Radziecką o podstawach stosunków dwustronnych z dnia 29 lipca 1991 r. oceniły rozliczalność osób, które prowadziły akty agresji przeciwko państwu litewskiemu w dniach 11–13 stycznia 1991 r. lub brały w nich udział, oraz by udzieliły organom ścigania Republiki Litewskiej pomocy w dochodzeniu sprawiedliwości w sprawie wydarzeń z 13 stycznia;

⁽²⁾ <https://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/IndependenceJudiciary.aspx>

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

10. wzywa władze Federacji Rosyjskiej i Białorusi, by uczyniły zadość wnioskowi Republiki Litewskiej o wzajemną pomoc prawną w sprawie wydarzeń z 13 stycznia;
 11. apeluje do władz rosyjskich, by zaprzestały nieodpowiedzialnej dezinformacji i propagandy prowadzonej przez urzędników Federacji Rosyjskiej w związku ze sprawą wydarzeń z 13 stycznia;
 12. wzywa państwa członkowskie Unii Europejskiej, by ewentualny wniosek Federacji Rosyjskiej o wzajemną pomoc prawną w postępowaniach karnych prowadzonych w Federacji Rosyjskiej przeciwko prokuratorom i sędziom litewskim pracującym nad sprawą wydarzeń z 13 stycznia potraktowały jako politycznie umotywowany, ściśle współpracowały z władzami litewskimi i odmówiły udzielenia Federacji Rosyjskiej pomocy prawnej w tej sprawie;
 13. wzywa Komisję Kontroli Akt Interpolu, odpowiedzialną za zapobieganie nieprawidłowemu wykorzystywaniu nakazów aresztowania o charakterze politycznym, aby zwracała baczność na wszelkie wnioski o wydanie międzynarodowego nakazu aresztowania oskarżonych funkcjonariuszy z Litwy; wzywa wszystkie państwa członkowskie i innych sygnatariuszy statutu Interpolu do ignorowania wszystkich międzynarodowych nakazów aresztowania wydanych przeciwko oskarżonym funkcjonariuszom litewskim; apeluje do Interpolu o ignorowanie wszystkich wniosków Rosji o wydanie nakazów aresztowania w związku ze sprawą wydarzeń z 13 stycznia;
 14. wzywa wszystkie państwa członkowskie, aby powstrzymały się od przekazywania Rosji wszelkich danych osobowych, które mogłyby zostać wykorzystane w postępowaniach karnych przeciwko litewskim sędziom, prokuratorom i śledczym;
 15. wzywa państwa członkowskie do pełnej współpracy na szczeblu europejskim w zakresie ich polityki wobec Rosji, ponieważ większa konsekwencja i lepsza koordynacja mają zasadnicze znaczenie dla skuteczności polityki UE, a także do nasilenia wysiłków na rzecz budowy odporności i do wypracowania praktycznych rozwiązań wspierających i wzmacniających procesy demokratyczne i niezawisłe sądownictwo;
 16. wzywa przewodniczących Rady i Komisji, wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel i państwa członkowskie, aby w dalszym ciągu z uwagą śledzili takie sprawy, poruszali te kwestie na różnych forach i spotkaniach z przedstawicielami Federacji Rosyjskiej, informowali Parlament o przeprowadzonych rozmowach z władzami rosyjskimi i przekonywali stronę rosyjską o jedności i solidarności Unii Europejskiej zarówno w tej sprawie, jak i w innych podobnych przypadkach; apeluje, aby państwa członkowskie poruszały tę sprawę w kontaktach z władzami rosyjskimi;
 17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, Radzie Europy, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, a także prezydentowi, rządowi i parlamentowi Federacji Rosyjskiej i Białorusi.
-

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0082

Środki zaradcze dotyczące wpływu decyzji WTO w sprawie sporu z Airbusem na europejskie rolnictwo

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie środków zaradczych dotyczących wpływu decyzji WTO w sprawie sporu z Airbusem na europejskie rolnictwo (2019/2895(RSP))

(2021/C 232/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając decyzję podjętą 2 października 2019 r. przez organ arbitrażowy Światowej Organizacji Handlu (WTO) w sprawie sporu dotyczącego dotacji dla koncernu Airbus (DS316), zezwalającą na podjęcie przez USA środków zaradczych w odniesieniu do eksportu z UE o wartości 7,5 mld USD (6,8 mld EUR),
 - uwzględniając formalną decyzję podjętą 14 października 2019 r. przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO, w której zaaprobowano ww. środki,
 - uwzględniając decyzję USA o nałożeniu nowej taryfy celnej w wysokości 25 % ad valorem na niektóre produkty rolno-spożywcze i niektóre produkty nierolne oraz 10 % ad valorem na produkty nierolne, ze skutkiem od 18 października 2019 r.,
 - uwzględniając odpowiednie artykuły rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1144/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych wdrażanych na rynku wewnętrznym i w państwach trzecich oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 3/2008 ⁽¹⁾ (dalej zwane rozporządzeniem w sprawie promocji) oraz decyzję wykonawczą Komisji z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie przyjęcia programu na rok 2020 w zakresie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych wdrażanych na rynku wewnętrznym i w państwach trzecich,
 - uwzględniając odpowiednie artykuły rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych ⁽²⁾ (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku),
 - uwzględniając art. 132 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Stany Zjednoczone są głównym odbiorcą eksportu produktów rolnych z UE-28, którego wartość wyniosła w 2018 r. 22,3 mld EUR (16,2 % łącznego wywozu produktów rolno-spożywczych), w związku z czym stanowią niezastąpiony rynek zarówno pod względem wartości, jak i wielkości;
- B. mając na uwadze, że nowe taryfy celne uderzą w wywóz produktów rolno-spożywczych o wartości 4,3 mld EUR (60 % łącznej wartości środków zaradczych), co odpowiada kwocie 1,1 mld EUR;
- C. mając na uwadze, że decyzja Stanów Zjednoczonych wpłynie przede wszystkim na Zjednoczone Królestwo, Francję, Hiszpanię, Włochy, Niemcy i Irlandię, ale wywrze też negatywny wpływ na sektory rolno-spożywcze innych państw członkowskich UE;
- D. mając na uwadze, że główne produkty rolne objęte sankcjami USA to emblematyczne produkty unijne o bardzo wysokiej wartości dodanej, często chronione w ramach systemów jakości UE (wina i okowita, np. whisky „single malt”, oliwa z oliwek oraz przetwory mleczne, np. masło i ser);

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 4.11.2014, s. 56.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- E. mając na uwadze, że sankcje dotyczą również, choć w mniejszym stopniu, innych produktów rolnych, takich jak oliwki stołowe, wieprzowina, kawa, słodkie herbatniki, przetworzone owoce, owoce cytrusowe, małe, likiery i kaszmir;
- F. mając na uwadze, że po rosyjskim embargu rolnicy i podmioty w łańcuchu rolno-spożywczym ponownie padają ofiarą pozarolniczego konfliktu handlowego, na który nie mają żadnego wpływu, oraz mając na uwadze, że decyzja USA o nałożeniu taryf celnych pozostanie w mocy, dopóki państwa członkowskie nie zastosują się do rezolucji WTO w sprawie sporu z Airbusem;
- G. mając na uwadze, że amerykańskie środki zaradcze zwiększą niepewność gospodarczą i brak pewności prawa dla europejskich producentów w sektorze, który z natury jest zmienny, oraz jeszcze bardziej zdestabilizują rynek wewnętrzny UE, który już odczuwa konsekwencje rosyjskiego embarga oraz musi się przygotować na gospodarcze skutki potencjalnego wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z UE;
- H. mając na uwadze, że zgodnie z przepisami prawa amerykańskiego USA mogą wprowadzić tzw. karuzelę taryf celnych, która wywołałaby efekt domina dla innych produktów, spotęgowałaby gospodarcze skutki środków zaradczych i wywarła niewspółmierny wpływ na sektor rolno-spożywczy;
- I. mając na uwadze, że przed WTO nadal toczy się postępowanie w sprawie sporu dotyczącego dotacji dla koncernu Boeing;
- J. mając na uwadze, że w niektórych sektorach, np. oliwek stołowych (który już od listopada 2017 r. odczuwa skutki stosowania amerykańskich taryf celnych) oraz oliwy z oliwek, decyzja USA będzie dodatkowym zagrożeniem dla już i tak niestabilnej sytuacji na rynku wewnętrznym, a w innych sektorach, takich jak sektor wina, whisky i sektor mleczarski, istnieje ryzyko poważnych zakłóceń na całym rynku; mając na uwadze, że w związku z tym taka decyzja zagrażałaby wzrostowi gospodarczemu, inwestycjom i tworzeniu miejsc pracy oraz pociągnęłaby za sobą znaczną utratę konkurencyjności i udziału w rynku, a taką pozycję na rynku budowaliśmy przez lata i trudno będzie ją odzyskać;
- K. mając na uwadze, że wprowadzenie taryf celnych spowoduje znaczny wzrost cen dla konsumentów, straty gospodarcze i utratę miejsc pracy w przedsiębiorstwach po obu stronach Atlantyku, na czym w ostatecznym rozrachunku skorzystają producenci spoza UE i USA;
- L. mając na uwadze, że zgodnie z obowiązującymi przepisami UE nie można przeprogramować już zatwierdzonych kampanii promocyjnych przygotowanych z myślą o rynku USA i że jeżeli amerykańskie taryfy celne wejdą w życie, niektóre działania, które podjęto już w celu promowania produktów o bardzo wysokiej wartości, mogą się okazać bezowocne;
- M. mając na uwadze, że rolnictwo unijne, które z uwagi na swój charakter jest szczególnie wrażliwym sektorem, jest coraz ściślej powiązane z rynkami międzynarodowymi, przy czym należy podkreślić znaczenie ogólnych konstruktywnych stosunków handlowych oraz utrzymania łańcucha dostaw żywności wysokiej jakości, dostosowanego do potrzeb konsumentów;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu wzajemnych szkód, w obliczu których stoi unijny sektor rolno-spożywczy w całym łańcuchu rolno-spożywczym w wyniku decyzji Stanów Zjednoczonych o zastosowaniu wobec Unii Europejskiej środków zaradczych w związku ze sporem z Airbusem; uważa za niedopuszczalne, że sektor rolny musi ponieść gros kosztów sporu prawnego dotyczącego zupełnie innego sektora; ubolewa z powodu decyzji o nałożeniu ceł na tak wiele produktów rolnych;
 2. wyraża głębokie ubolewanie z powodu braku zaangażowania Stanów Zjednoczonych w podejmowane przez UE próby wypracowania rozwiązania przed zastosowaniem taryf celnych; podkreśla zaniepokojenie faktem, że jak dotąd Stany Zjednoczone odmawiają wypracowania wspólnie z UE rozwiązania dla sektorów lotniczych w UE i USA w kontekście długotrwałego sporu pomiędzy Airbusem i Boeingiem;
 3. wspiera Komisję w podejmowanych staraniach i apeluje do niej o kontynuowanie prób wypracowania rozwiązań w celu osłabienia obecnych napięć w stosunkach handlowych między obiema stronami;
 4. podkreśla potrzebę skoordynowanej i jednolitej reakcji UE, zwłaszcza że taryfy celne pomyślano tak, aby w różnym stopniu dotknęły różne państwa członkowskie, co stanowi próbę skłócenia Unii;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

5. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania rynku rolno-spożywczego w UE w celu szybkiego wykrywania zakłóceń wynikających ze stosowania taryf celnych, ze skumulowanych skutków innych zmian na rynku, w tym spowodowanych obowiązującym embargiem rosyjskim, oraz z efektu domina wywołanego wypadnięciem produktów z łańcucha dostaw żywności;
6. wzywa Komisję, by zbadała wpływ tych środków zaradczych na objęte nimi sektory i na rynek wewnętrzny oraz by w uzasadnionych przypadkach, zgodnie z zasadami WTO i w granicach budżetu, uruchomiła szybkie wsparcie dla sektorów najbardziej dotkniętych tymi taryfami; w tym kontekście wyraża głębokie ubolewanie, że w budżecie na 2020 r. nie przewidziano odpowiednich środków na finansowanie tych celów;
7. wzywa Komisję, by rozważyła wykorzystanie narzędzi dostępnych w ramach jednolitej wspólnej organizacji rynku, takich jak systemy prywatnego przechowywania i wycofanie z obrotu, oraz wszelkich nowych lub innych dostępnych instrumentów i odpowiednich środków umożliwiających radzenie sobie z zakłóceniami na rynku wewnętrznym;
8. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Komisji, że dokona przeglądu obowiązującego prawa wtórnego objętego jednolitą wspólną organizacją rynku, aby umożliwić podmiotom gospodarczym przedłużenie kampanii w USA i zapewnić większą elastyczność w zarządzaniu kampaniami promocyjnymi prowadzonymi w państwach trzecich z myślą o umożliwieniu podmiotom szybkiego działania, o wzmocnieniu ich działań w USA oraz o przeciwdziałaniu skutkom dla konsumentów lub w razie potrzeby o ukierunkowaniu na rynki alternatywne dzięki przeprogramowaniu działań już zatwierdzonych dla rynku amerykańskiego; zwraca się do Komisji o jak najszybsze wprowadzenie tych zmian i przyjęcie dodatkowych środków w celu zapewnienia większej elastyczności w zarządzaniu kampaniami promocyjnymi na mocy rozporządzenia w sprawie promocji;
9. podkreśla, że amerykańskie sankcje mają charakter wyjątkowy i podmioty gospodarcze nie mogły ich przewidzieć ani się na nie przygotować; w związku z tym zwraca się do Komisji, aby dostosowała zasady kontroli i audytu w taki sposób, by podmioty gospodarcze nie zostały poszkodowane w wyniku nieuniknionych dostosowań, których będą musiały dokonać w działaniach promocyjnych, ani nie były karane za nierealizowanie zaplanowanych działań promocyjnych;
10. wzywa Komisję do podjęcia horyzontalnych działań informacyjnych i promocyjnych, które mogą mieć formę misji wysokiego szczebla, udziału w targach handlowych i wystawach o znaczeniu międzynarodowym z myślą o poprawie wizerunku i intensywniejszej promocji odnośnych produktów, zgodnie z art. 2 i 9 rozporządzenia w sprawie promocji;
11. zauważa, że z powodu tego szczególnego problemu rynkowego Komisja powinna rozważyć zastosowanie przepisów art. 15 i 19 rozporządzenia w sprawie promocji, aby wesprzeć podmioty gospodarcze, dla których wejście na rynek amerykański będzie wymagało większych wysiłków, a także aby pomóc w ograniczeniu barier wejścia na rynek;
12. zwraca się do Komisji, by w ramach dostępnych marginesów zatwierdziła dodatkowe zaproszenia do składania wniosków, a jednocześnie zwiększyła środki na promocję na 2019 r., ponieważ roczny budżet został już rozdysponowany, aby zapobiec wszelkim opóźnieniom w szybkim reagowaniu na amerykańskie środki zaradcze;
13. popiera wzmocnienie horyzontalnego rozporządzenia w sprawie promocji, przy jednoczesnym wykorzystaniu know-how krajowych biur promocji handlu, aby wspierać podmioty gospodarcze w rozszerzaniu i utrwalaniu ich pozycji na rynkach państw trzecich oraz w poszukiwaniu nowych rynków zbytu dla produktów UE w kontekście reformy wspólnej polityki rolnej (WPR) i następnego przeglądu rozporządzenia w sprawie promocji;
14. podkreśla, że w tych okolicznościach kluczowe znaczenie ma uniknięcie dalszych cięć w budżecie WPR oraz kontynuowanie reformy rezerwy kryzysowej WPR, ponieważ sektor rolnictwa jest w coraz większym stopniu narażony na niestabilność i umotywowane politycznie kryzysy międzynarodowe, co wymaga silnej i skutecznej reakcji budżetowej;
15. podkreśla potrzebę dywersyfikacji rynków wywozu i zapewnienia dostępu do rynku dla produktów rolno-spożywczych objętych amerykańskimi taryfami celnymi dzięki usunięciu utrzymujących się przeszkód technicznych, które uniemożliwiają podmiotom czerpanie pełnych korzyści z możliwości eksportowych wynikających z innych umów o wolnym handlu;
16. potwierdza swoje poparcie dla wolnego handlu i otwartych rynków, ponieważ zapewniają one wielu małym i średnim przedsiębiorstwom w USA i UE większe możliwości gospodarcze i w zakresie zatrudnienia, oraz podkreśla znaczenie konstruktywnych stosunków handlowych przynoszących wzajemne korzyści UE i USA;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

17. podkreśla swoje poparcie dla utrzymania systemu handlowego opartego na zasadach i dla WTO jako instytucji, a zarazem uznaje potrzebę kompleksowej reformy, w szczególności w odniesieniu do Organu Apelacyjnego WTO;
 18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0083

Kryzys w Organie Apelacyjnym WTO

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie kryzysu w Organie Apelacyjnym WTO (2019/2918(RSP))

(2021/C 232/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając porozumienie z Marrakeszu z dnia 15 kwietnia 1994 r., na podstawie którego utworzono Światową Organizację Handlu (WTO),
- uwzględniając art. 17 Uzgodnienia w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzyganie sporów, na podstawie którego powstał Stały Organ Apelacyjny Organu Rozstrzygania Sporów przy WTO,
- uwzględniając komunikat Unii Europejskiej, Chin, Kanady, Indii, Norwegii, Nowej Zelandii, Szwajcarii, Australii, Republiki Korei, Islandii, Singapuru, Meksyku, Kostaryki i Czarnogóry do Rady Generalnej WTO z dnia 11 grudnia 2018 r. (WT/GC/W/752/Rev. 2) oraz komunikatu Unii Europejskiej, Chin, Indii i Czarnogóry do Rady Generalnej WTO z dnia 11 grudnia 2018 r. (WT/GC/W/753/Rev.1),
- uwzględniając porozumienie przejściowe w sprawie prawa do odwołania w postępowaniach polubownych między UE a Kanadą zawarte na podstawie art. 25 Uzgodnienia w dniu 25 lipca 2019 r., jak również podobne porozumienie z Norwegią zawarte w dniu 21 października 2019 r.,
- uwzględniając nieformalne postępowanie dotyczące kwestii związanych z funkcjonowaniem Organu Apelacyjnego pod auspicjami Rady Generalnej oraz sprawozdania przekazane Radzie Generalnej WTO przez ambasadora Nowej Zelandii Davida Walkera w dniach 28 lutego 2019 r. (JOB/GC/215), 7 maja 2019 r. (JOB/GC/217), 23 lipca 2019 r. (JOB/GC/220) i 15 października 2019 r. (JOB/GC/222), a także projekt decyzji Rady Generalnej o funkcjonowaniu Organu Apelacyjnego przedstawiony przez ambasadora Walkera na posiedzeniu Rady Generalnej w dniu 15 października 2019 r., załączone do jego sprawozdania z tego dnia,
- uwzględniając oświadczenie Komisji z dnia 26 listopada 2019 r.,
- uwzględniając art. 132 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając projekt rezolucji Komisji Handlu Międzynarodowego,
- A. mając na uwadze, że WTO powstała z myślą o wzmocnieniu multilateralizmu, propagowaniu inkluzywnego globalnego ładu gospodarczego oraz wspieraniu otwartego, opartego na zasadach i niedyskryminacyjnego wielostronnego systemu handlowego;
- B. mając na uwadze, że system rozstrzygania sporów w ramach WTO, dzięki wiążącemu charakterowi, dwóm poziomom orzekania oraz niezależności i bezstronności arbitrów, z powodzeniem przyczynił się do zapewnienia przestrzegania zasad WTO oraz do bezpieczeństwa i przewidywalności wielostronnego systemu handlowego, dzięki czemu można było uniknąć uciekania się do jednostronnych środków;
- C. mając na uwadze, że Organ Apelacyjny WTO odgrywa podstawową rolę w systemie rozstrzygania sporów WTO;
- D. mając na uwadze, że od 2017 r. Stany Zjednoczone blokują wymianę członków w siedmioosobowym Organie Apelacyjnym i odrzuciły wiele wniosków o rozpoczęcie procesu selekcji kandydatów w celu obsadzenia wakatów;
- E. mając na uwadze, że w dniu 10 grudnia 2019 r. wygasną mandaty dwóch z trzech pozostałych członków Organu Apelacyjnego i nie będzie on już mógł rozpatrywać nowych odwołań, ponieważ do tego potrzebnych jest trzech członków;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

1. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że jeżeli nie zostanie znalezione rozwiązanie, Organ Apelacyjny przestanie działać po 10 grudnia 2019 r., co może mieć bardzo poważne konsekwencje dla opartego na zasadach wielostronnego systemu handlowego;
 2. ubolewa nad faktem, że trwające rozmowy między członkami WTO nie przyniosły jeszcze pozytywnych rezultatów;
 3. w pełni popiera nieformalny proces moderowany przez ambasadora Walkera i uważa jego propozycje za bardzo dobrą podstawę do znalezienia zadowalającego rozwiązania, które rozwiałoby wspólne obawy dotyczące funkcjonowania Organu Apelacyjnego i konieczności jego reformy; zwraca się do wszystkich członków WTO o konstruktywny udział w tych dyskusjach, tak aby można było jak najszybciej obsadzić wakaty, a jednocześnie zadbać o to, by WTO dysponowała zasobami finansowymi i kadrowymi zgodnie z jej potrzebami;
 4. wzywa Komisję do kontynuowania współpracy ze wszystkimi członkami WTO, w tym ze Stanami Zjednoczonymi, aby w pierwszej kolejności odblokować procedurę mianowania nowych członków, również po 10 grudnia 2019 r., jeżeli okazałoby się to konieczne;
 5. popiera ostatnie inicjatywy UE mające na celu zawarcie z naszymi głównymi partnerami handlowymi tymczasowych ustaleń dotyczących doraźnych rozwiązań, które chroniłyby prawo Unii Europejskiej do rozstrzygnięcia sporów handlowych w ramach WTO poprzez wiążące dwustopniowe, niezależne i bezstronne orzeczenie, a jednocześnie przypomina, że Stały Organ Apelacyjny pozostaje głównym celem strategii UE;
 6. przypomina o znaczeniu dialogu międzyparlamentarnego jako sposobu wniesienia wkładu w toczące się dyskusje i osiągnięcia pozytywnego wyniku;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich WTO oraz dyrektorowi generalnemu WTO.
-

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0084

Trwające negocjacje w sprawie nowej umowy o partnerstwie UE-AKP

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie toczących się negocjacji na temat nowej umowy o partnerstwie między Unią Europejską a grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (2019/2832(RSP))

(2021/C 232/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. („umowę z Kotonu”) ⁽¹⁾, a także jej przeglądy z roku 2005 oraz 2010 ⁽²⁾,
 - uwzględniając zalecenie Komisji z 12 grudnia 2017 r. dotyczące decyzji Rady upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji w sprawie umowy o partnerstwie między Unią Europejską a członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje z 4 października 2016 r. w sprawie przyszłości stosunków AKP–UE po roku 2020 ⁽⁴⁾ oraz z 14 czerwca 2018 r. w sprawie zbliżających się negocjacji na temat nowej umowy o partnerstwie między Unią Europejską a grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając pytanie do Rady i Komisji w sprawie toczących się negocjacji na temat nowej umowy o partnerstwie między Unią Europejską a grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (O-000035/2019 – B9-0057/2019 oraz O-000036/2019 – B9-0058/2019),
 - uwzględniając art. 136 ust. 5 i art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Rozwoju,
- A. mając na uwadze, że negocjacje na temat nowej umowy o partnerstwie między Unią Europejską a grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku są nadal w toku i najprawdopodobniej potrwać dłużej, niż początkowo przewidywano;
- B. mając na uwadze, że siła umowy z Kotonu i jej dorobek opierają się na szeregu wyjątkowych cech, które należy utrzymać i wzmocnić;
- C. mając na uwadze doniosłe znaczenie stosunków AKP–UE, zwłaszcza w chwili, gdy wywierana jest presja na układy wielostronne i kwestionuje się ich zasadność; mając na uwadze, że umowa z Kotonu jest istotnym instrumentem multilateralizmu ze względu na liczbę państw, które zrzesza, a także na jej treść i strukturę partnerstwa, oraz mając na uwadze, że należy zwiększyć obecność i widoczność partnerstwa w Organizacji Narodów Zjednoczonych i na innych forach światowych; mając na uwadze, że w 2015 r. społeczność międzynarodowa podjęła znaczące zobowiązania globalne na mocy Agendy 2030 i celów zrównoważonego rozwoju, porozumienia paryskiego i Programu działań z Addis Abeby, oraz mając na uwadze, że współpraca między państwami AKP a UE będzie niezbędna do osiągnięcia tych światowych celów;
- D. mając na uwadze, że kluczowym elementem nowego partnerstwa między UE a grupą AKP powinno być wzmocnienie współpracy parlamentarnej między UE a grupą państw AKP poprzez poprawę jej skuteczności i reprezentatywności;

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.

⁽³⁾ COM(2017)0763.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 215 z 19.6.2018, s. 2.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0267.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- E. mając na uwadze, że na przestrzeni lat częstotliwość i różnorodność posiedzeń Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE umożliwiła prowadzenie spójnego dialogu, co skutecznie przyczyniło się do wzmocnienia dyplomacji parlamentarnej; mając na uwadze, że obecny klimat międzynarodowy powinien stanowić dla państw AKP i UE zachętę do kontynuacji tego dialogu parlamentarnego i poprawy jego skuteczności;
1. z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe postępy w negocjacjach dotyczących priorytetów strategicznych części głównej oraz w pracach nad protokołami regionalnymi;
 2. zauważa, że wynegocjowanie pozostałych części porozumienia będzie wymagało więcej czasu oraz że negocjacje te nie zakończyły się do końca października 2019 r., jak pierwotnie przewidywano;
 3. jako że umowa z Kotonu wygaśnie w lutym 2020 r., z zadowoleniem przyjmuje podjętą przez Radę Ministrów AKP–UE decyzję o przekazaniu Komitetowi Ambasadorów AKP–UE uprawnienia do przyjmowania środków przejściowych do czasu wejścia w życie nowego partnerstwa AKP–UE;
 4. zdecydowanie potwierdza stanowisko wyrażone w dwóch rezolucjach w sprawie ram po wygaśnięciu umowy z Kotonu, przyjętych w październiku 2016 r. i czerwcu 2018 r., oraz uważa, że należy wyraźnie powtórzyć niektóre zasadnicze elementy umowy z Kotonu, tak aby można je było w pełni uwzględnić w trakcie dalszych negocjacji;
 5. przypomina o znaczeniu wzmocnienia parlamentarnego wymiaru przyszłej umowy, co wymaga zapewnienia demokratycznej odpowiedzialności na wszystkich szczeblach; podkreśla, że ramy instytucjonalne powinny obejmować Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE; uważa, że żądanie to nie podlega dyskusji w świetle zgody Parlamentu Europejskiego na przyszłe porozumienie;
 6. przypomina, że Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE ma do odegrania ważną rolę w zapewnieniu demokratycznej kontroli nad przyszłą umową i ponownie wzywa do wzmocnienia jego roli doradczej i kontrolnej; jest przekonany, że zapewnienie silnego partnerstwa wymaga regularnych spotkań na szczeblu AKP–UE;
 7. uważa, że Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE odgrywa kluczową rolę w osiąganiu celów zrównoważonego rozwoju i w ocenie spójności polityki na rzecz rozwoju; jest przekonany, że Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne propaguje wymianę poglądów na temat globalnych wyzwań, takich jak prawa człowieka, demokracja, dobre rządy, równouprawnienie płci oraz pokój i bezpieczeństwo, a także klimat, środowisko i różnorodność biologiczna;
 8. przypomina o swoim zaangażowaniu w multilateralizm i wzywa do koordynacji, zwłaszcza w ramach Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego, z myślą o przyjęciu wspólnego stanowiska AKP–UE na forach międzynarodowych; podkreśla potrzebę dalszej współpracy z innymi partnerami międzynarodowymi, a także ze społeczeństwem obywatelskim w okresie poprzedzającym negocjacje wielostronne;
 9. uważa, że Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne powinno składać się z równej liczby przedstawicieli UE i AKP, a jego posiedzenia plenarne powinny odbywać się dwa razy w roku, na przemian w jednym z państw Unii Europejskiej i AKP;
 10. podkreśla, że komisje parlamentarne partnerstwa regionalnego muszą spotykać się raz w roku w każdym z regionów, niezależnie od posiedzeń rady ministrów partnerstwa regionalnego; podkreśla ponadto, że regionalizacji partnerstwa UE–AKP na mocy nowej umowy (zakłada się, że regionalizacja ta będzie bodźcem do głębszej integracji regionalnej państw AKP) nie powinno wdrażać się ze szkodą dla nadrzędnych wspólnych celów umowy;
 11. przypomina, że należy utrzymać i wzmocnić niektóre szczególne aspekty umowy z Kotonu, zwłaszcza poszanowanie praw człowieka, demokracji, podstawowych wolności, dobrych rządów i praworządności;
 12. podkreśla, że nowa umowa powinna jeszcze bardziej wzmacniać ducha partnerstwa na zasadzie równości, a jednocześnie uwzględniać specyfikę każdego kraju i współpracę państw AKP i UE jako zjednoczonych i wzajemnie wspierających się partnerów w wielostronnym systemie; wskazuje, że nowa umowa musi zatem pozwolić na wyjście poza prostą relację darczyńca–beneficjent;
 13. ponownie podkreśla, że dialog polityczny odgrywa ważną rolę w obronie wspólnych wartości, a zarazem stanowi integralną część partnerstwa, oraz wzywa do systematycznego wykorzystywania dialogu politycznego – w bardziej skutecznym i proaktywnym sposobie – do zapobiegania kryzysom politycznym;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

14. ubolewa nad kurczeniem się przestrzeni dla społeczeństwa obywatelskiego w niektórych krajach i przypomina, że przyszła umowa powinna przewidywać większą rolę społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji pozarządowych, grup działających na rzecz praw człowieka i grup społecznościowych, diaspor, kościołów, stowarzyszeń i społeczności religijnych, a także przedstawicieli młodzieży i w szczególności kobiet, w celu zabezpieczenia interesów osób z niepełnosprawnością, ruchów społecznych i związków zawodowych, ludów tubylczych i fundacji oraz reprezentacji dyskryminowanych osób z grup najsłabszych i marginalizowanych, a także przypomina, że należy to osiągnąć w drodze dialogu politycznego i na wszystkich szczeblach;

15. postuluje, aby nadrzędnym celem współpracy między państwami AKP a UE było wyeliminowanie ubóstwa i promowanie zrównoważonego rozwoju zgodnie z zasadą niepozostawiania nikogo samemu sobie; ponownie podkreśla, że walka z wykluczeniem, dyskryminacją i nierównościami musi być kluczowym elementem tej umowy;

16. przypomina, że składnik przyszłej umowy odnoszący się do praw człowieka powinien zawierać wyraźne sformułowanie dotyczące walki z dyskryminacją na każdym tle, w tym ze względu na orientację seksualną czy tożsamość płciową, a także walki z dyskryminacją dzieci, osób przemieszczających się, osób starszych i osób z niepełnosprawnością;

17. podkreśla znaczenie równości płci i upodmiotowienia kobiet jako siły napędowej rozwoju oraz wzywa UE i państwa AKP do uwzględnienia w umowie równości płci jako kwestii przekrojowej; podkreśla, jak ważne jest, aby strony partnerstwa zaangażowały się w działania na rzecz zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego i związanych z nim praw oraz zobowiązały się do pełnego wdrożenia programu działania Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju;

18. oczekuje, że przydzielając pomoc finansową, UE zwróci należytą uwagę na politykę krajów partnerskich i stojące przed nimi wyzwania, w szczególności weźmie pod uwagę to, że większość przepływów migracyjnych odbywa się między samymi państwami AKP; ponownie podkreśla, że w przyszłej umowie należy zaoferować pomoc społecznościom przyjmującym, które borykają się z napływem dużych grup wysiedleńców, i należy kompleksowo, w sposób oparty na prawach zająć się pierwotnymi przyczynami przymusowego wysiedlania;

19. wyraża zadowolenie, że za jedno z kluczowych założeń przyszłej umowy uznaje się osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju, i ponawia żądanie utworzenia silnych mechanizmów monitorowania, aby zagwarantować, że realizacja umowy będzie skutecznie przyczyniać się do osiągnięcia i propagowania celów zrównoważonego rozwoju; podkreśla konieczność włączania w główny nurt i uwzględniania we wszystkich strategiach politycznych, planach i działaniach realizowanych w ramach przyszłej umowy kwestii o charakterze przekrojowym, takich jak zrównoważenie środowiskowe, cele w dziedzinie zmiany klimatu, zagadnienia dotyczące płci i sprawiedliwość społeczną;

20. przypomina o kluczowym celu umów o partnerstwie gospodarczym, jakim jest wspieranie długoterminowego rozwoju i integracji regionalnej; podkreśla, że umowy handlowe powinny promować zrównoważony rozwój i prawa człowieka oraz nalega, by stanowiły one integralną część przyszłej umowy;

21. apeluje o systematyczne włączanie do wszystkich obecnie negocjowanych i przyszłych umów o partnerstwie gospodarczym możliwych do wyegzekwowania przepisów dotyczących trwałego rozwoju i praw człowieka oraz wzywa do przeprowadzenia szczegółowej analizy wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na gospodarki lokalne i handel wewnątrzregionalny, aby uwzględnić obawy dotyczące ich wdrażania, jeśli chodzi o integrację regionalną i uprzemysłowienie;

22. wyraża przekonanie, że realizacja Agendy 2030 i celów zrównoważonego rozwoju wymaga silnego zaangażowania władz lokalnych i podmiotów niepaństwowych w celu zwiększenia poczucia demokratycznej odpowiedzialności; uważa, że korzystny dla osiągnięcia tego celu byłby mechanizm wzajemnego monitorowania, rozliczalności i przeglądu między państwami AKP a UE, z udziałem przedstawicieli władz krajowych, regionalnych i lokalnych, społeczeństwa obywatelskiego i środowisk naukowych, odpowiedzialnych za opracowywanie rocznych wniosków i zaleceń dotyczących działań następczych;

23. przypomina, że sektor prywatny jest kluczowym partnerem dla osiągnięcia trwałego rozwoju, wspierania wzrostu gospodarczego i zmniejszenia ubóstwa; apeluje o umieszczenie w przyszłej umowie jasno określonych postanowień dotyczących roli i zadań przedsiębiorstw zaangażowanych w partnerstwa dla rozwoju i promujących zasady społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, inicjatywy ONZ Global Compact, wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka, podstawowe normy pracy Międzynarodowej Organizacji Pracy, normy środowiskowe i konwencje ONZ przeciwko korupcji;

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

24. przypomina stronom negocjacji o włączeniu do nowej umowy ambitnych postanowień dotyczących zwalczania nielegalnych przepływów finansowych i uchylania się od opodatkowania oraz postanowień o pomocy finansowej i technicznej dla krajów rozwijających się, tak aby mogły one dostosować się do najnowszych światowych norm w zakresie walki z uchylaniem się od opodatkowania, obejmujących automatyczną wymianę informacji, informowanie o beneficjentach rzeczywistych firm i publiczną sprawozdawczość korporacji wielonarodowych w podziale na kraje w celu powstrzymania erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, w oparciu o modele G-20 i OECD;
 25. ponownie podkreśla, że warunkowanie przydziału pomocy współpracą z UE w kwestiach migracyjnych jest nie do pogodzenia z uzgodnionymi zasadami skuteczności rozwoju;
 26. przypomina, że zgodnie z art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Parlament Europejski musi być natychmiast i w pełni informowany na wszystkich etapach procedury negocjacyjnej, a także przypomina o potrzebie przyjęcia lepszych ustaleń praktycznych współpracy i wymiany informacji na wszystkich etapach umów międzynarodowych;
 27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie Ministrów AKP, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu i Prezydium Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE.
-

Środa, 27 listopada 2019 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P9_TA(2019)0067

Wybór Komisji

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wyboru Komisji (2019/2109(INS))
(2021/C 232/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 17 ust. 7 akapit drugi i trzeci Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 106a traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając decyzję Rady Europejskiej (UE) 2019/1136 z dnia 2 lipca 2019 r. ⁽¹⁾, wysuwającą kandydaturę Ursuli von der Leyen na stanowisko przewodniczącej Komisji,
- uwzględniając oświadczenie i przedstawienie założeń politycznych Ursuli von der Leyen's na posiedzeniu plenarnym w dniu 16 lipca 2019 r.,
- uwzględniając swoją decyzję z dnia 16 lipca 2019 r. ⁽²⁾ w sprawie wyboru Ursuli von der Leyen na przewodniczącą Komisji,
- uwzględniając decyzję Rady Europejskiej (UE) 2019/1330 ⁽³⁾, przyjętą za zgodą nowo wybranej przewodniczącej Komisji, z dnia 5 sierpnia 2019 r. w sprawie mianowania wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2019/1949, podjętą za wspólnym porozumieniem z wybraną Przewodniczącą Komisji, z dnia 25 listopada 2019 r. w sprawie przyjęcia listy pozostałych osób, które Rada proponuje mianować na stanowiska członków Komisji, oraz uchylecia i zastąpienia decyzji (UE) 2019/1393 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wysłuchania kandydatów na komisarzy, które odbyły się w dniach od 30 września do 14 listopada 2019 r. przed komisjami parlamentarnymi a także uwzględniając oceny kandydatów na komisarzy dokonane po tych wysłuchaniach,
- uwzględniając sprawdzenie dokonane na posiedzeniu Konferencji Przewodniczących Komisji w dniu 20 listopada 2019 r. oraz na posiedzeniu Konferencji Przewodniczących w dniu 21 listopada 2019 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 I z 3.7.2019, s. 2.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0002.

⁽³⁾ Dz.U. L 207 z 7.8.2019, s. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 304 z 26.11.2019, s. 16.

Środa, 27 listopada 2019 r.

- uwzględniając oświadczenie przewodniczącej elekt Komisji ogłoszone na posiedzeniu plenarnym w dniu 27 listopada 2019 r.,
 - uwzględniając art. 125 i załącznik VII do Regulaminu,
 1. zatwierdza nominację na przewodniczącą, wiceprzewodniczącego ds. stosunków zewnętrznych (wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa) oraz pozostałych członków Komisji, jako organu, na kadencję, która będzie trwała do dnia 31 października 2024 r.;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie Europejskiej, Radzie Ministrów i przewodniczącej elekt Komisji.
-

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P9_TA(2019)0059

Umowa UE-Ukraina zmieniająca preferencje handlowe w odniesieniu do mięsa drobiowego i przetworów z mięsa drobiowego przewidziane w Układzie o stowarzyszeniu między UE a Ukrainą ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy, w imieniu Unii, w formie wymiany listów między Unią Europejską a Ukrainą zmieniającej preferencje handlowe w odniesieniu do mięsa drobiowego i przetworów z mięsa drobiowego przewidziane w Układzie o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony (10720/2019 – C9-0105/2019 – 2019/0132(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 232/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (10720/2019),
 - uwzględniając projekt umowy w formie wymiany listów między Unią Europejską a Ukrainą, zmieniającej preferencje handlowe w odniesieniu do mięsa drobiowego i przetworów z mięsa drobiowego przewidziane w Układzie o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony⁽¹⁾,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0105/2019),
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając opinię przedstawioną przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A9-0024/2019),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Ukrainy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 6.8.2019, s. 3.

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0060

Zmiana zasad dotyczących podatku od wartości dodanej i podatku akcyzowego w odniesieniu do działań obronnych w ramach Unii *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i dyrektywę 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego w odniesieniu do działań obronnych w ramach Unii (COM(2019)0192 – C9-0003/2019 – 2019/0096(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2021/C 232/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2019)0192),
 - uwzględniając art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0003/2019),
 - uwzględniając art. 82 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A9-0034/2019),
1. zatwierdza po poprawkach wnioski Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 4

Tekst proponowany przez Komisję

- (4) Działania obronne przeprowadzane w celu realizacji działania Unii w ramach WPBiO obejmują misje **i operacje** wojskowe, działalność grup bojowych, wzajemną pomoc, projekty dotyczące stałej współpracy strukturalnej (PESCO) oraz działania Europejskiej Agencji Obrony (EDA). Nie powinny one jednak obejmować działań w ramach klauzuli solidarności ustanowionej w art. 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ani żadnych innych dwustronnych lub wielostronnych działań między państwami członkowskimi, które to działania nie odnoszą się do działań obronnych przeprowadzanych w celu realizacji działania Unii w ramach WPBiO.

Poprawka

- (4) Działania obronne przeprowadzane w celu realizacji działania Unii w ramach WPBiO obejmują misje wojskowe, działalność grup bojowych **oraz innych wielonarodowych formacji lub struktur utworzonych przez państwa członkowskie w ramach WPBiO**, wzajemną pomoc, projekty dotyczące stałej współpracy strukturalnej (PESCO) oraz działania Europejskiej Agencji Obrony (EDA) **oraz działania mające na celu stopniowe kształtowanie wspólnej unijnej polityki obrony**. Nie powinny one jednak obejmować działań w ramach klauzuli solidarności ustanowionej w art. 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ani żadnych innych dwustronnych lub wielostronnych działań między państwami członkowskimi, które to działania nie odnoszą się do działań obronnych przeprowadzanych w celu realizacji działania Unii w ramach WPBiO. **Komisja powinna prowadzić rejestr wszelkich działań obronnych prowadzonych w celu realizacji działań Unii w ramach WPBiO, w odniesieniu do których stosuje się odstępstwa.**

Poprawka 2

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 8

Tekst proponowany przez Komisję

- (8) Podobnie jak w przypadku zwolnienia w odniesieniu do działań obronnych w ramach NATO, **zwolnienie** dotyczące **działaniach** obronnych przeprowadzanych w celu realizacji działania Unii w ramach WPBiO **powinno** mieć ograniczony zakres. Jedynie **koszty poniesione w związku z realizacją zadań związanych** bezpośrednio z działaniami obronnymi powinny **kwalifikować się do zwolnienia**. Zadania wykonywane wyłącznie przez personel cywilny lub wykonywane wyłącznie przy użyciu zdolności cywilnych nie powinny być **objęte zwolnieniem**. **Przedmiotowe zwolnienie nie powinno obejmować również takich pozycji, jak części zamienne do sprzętu wojskowego lub usługi transportowe**, które siły zbrojne państwa członkowskiego nabywają do użytku w tym państwie członkowskim, a zakres zwolnienia nie należy rozszerzać o budowę infrastruktury transportowej lub systemów teleinformatycznych.

Poprawka

- (8) Podobnie jak w przypadku zwolnienia z VAT **i podatku akcyzowego** w odniesieniu do działań obronnych w ramach NATO, **zwolnienia** dotyczące **działań** obronnych przeprowadzanych w celu realizacji działania Unii w ramach WPBiO **powinny** mieć ograniczony zakres. **Zwolnienia powinny mieć zastosowanie jedynie do sytuacji, w których siły zbrojne realizują zadania bezpośrednio związane z działaniami obronnymi w ramach WPBiO. Zwolnienia te nie powinny obejmować misji cywilnych w ramach WPBiO. Towary dostarczane lub usługi świadczone na użytek personelu cywilnego mogłyby zatem zostać objęte zwolnieniami jedynie w przypadkach, gdy personel cywilny towarzyszy siłom zbrojnym realizującym działania obronne w ramach WPBiO poza ich państwem członkowskim.** Zadania wykonywane wyłącznie przez personel cywilny lub wykonywane wyłącznie przy użyciu zdolności cywilnych nie powinny być **uznawane za działania obronne**. **Zwolnienia nie powinny też w żadnym wypadku obejmować towarów lub usług, które siły zbrojne nabywają do własnego użytku lub do użytku towarzyszącego im personelu cywilnego w ich własnym państwie członkowskim.**

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0061

Powołanie Joëlle Elvinger na członka Europejskiego Trybunału Obrachunkowego**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie powołania Joëlle Elvinger na członka Trybunału Obrachunkowego (C9-0122/2019 – 2019/0815(NLE))****(Konsultacja)**

(2021/C 232/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0122/2019),
 - uwzględniając art. 129 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A9-0030/2019),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej dokonała oceny kwalifikacji kandydatki, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 12 listopada 2019 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do wysłuchania kandydatki zgłoszonej przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje pozytywną opinię w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Joëlle Elvinger na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również pozostałym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli państw członkowskich.

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0062

Powołanie François Rogera-Cazali na członka Trybunału Obrachunkowego

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie powołania François-Rogera Cazali na członka Trybunału Obrachunkowego (C9-0121/2019 – 2019/0814(NLE))

(Konsultacja)

(2021/C 232/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0121/2019),
 - uwzględniając art. 129 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A9-0031/2019),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 12 listopada 2019 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do wysłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje pozytywną opinię w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania François-Rogera Cazali na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również pozostałym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0063

Powołanie Alexa Brenninkmeijera na członka Trybunału Obrachunkowego**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie powołania Alexa Brenninkmeijera na członka Trybunału Obrachunkowego (C9-0126/2019 – 2019/0813(NLE))****(Konsultacja)**

(2021/C 232/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0126/2019),
 - uwzględniając art. 129 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A9-0028/2019),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 12 listopada 2019 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do wysłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje pozytywną opinię w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Alexa Brenninkmeijera na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również pozostałym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli państw członkowskich.

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0064

Powołanie Nikolaosa Milionisa na członka Trybunału Obrachunkowego

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie powołania Nikolaosa Milionisa na członka Trybunału Obrachunkowego (C9-0125/2019 – 2019/0812(NLE))

(Konsultacja)

(2021/C 232/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0125/2019),
 - uwzględniając art. 129 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A9-0027/2019),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu 12 listopada 2019 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do wysłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje pozytywną opinię w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Nikolaosa Milionisa na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również pozostałym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli państw członkowskich.
-

Wtorek, 26 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0065

Powołanie Klausu-Heinera Lehnego na członka Trybunału Obrachunkowego**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie powołania Klausu-Heinera Lehnego na członka Trybunału Obrachunkowego (C9-0124/2019 – 2019/0811(NLE))****(Konsultacja)**

(2021/C 232/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C9-0124/2019),
 - uwzględniając art. 129 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A9-0029/2019),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 12 listopada 2019 r. Komisja Kontroli Budżetowej wysłuchała kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje pozytywną opinię w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Klausu-Heinera Lehnego na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również pozostałym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Środa, 27 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0068

Uruchomienie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Grecji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Grecji (COM(2019)0496 – C9-0144/2019 – 2019/2137(BUD))

(2021/C 232/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2019)0496 – C9-0144/2019),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 10,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾, w szczególności jego pkt 11,
 - uwzględniając pismo przesłane przez Komisję Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A9-0040/2019),
1. z zadowoleniem przyjmuje przedmiotową decyzję jako znak solidarności Unii z obywatelami i regionami Unii dotkniętymi klęskami żywiołowymi;
 2. przypomina, że celem Funduszu Solidarności Unii Europejskiej („funduszu”) jest szybkie i skuteczne reagowanie na sytuacje nadzwyczajne jako wyraz solidarności; podkreśla w związku z tym, że wewnętrzne procedury dotyczące ostatecznego uwolnienia pomocy finansowej z funduszu nie powinny powodować żadnych opóźnień, ponieważ klęski żywiołowe zazwyczaj powodują znaczne szkody, które poważnie zakłócają codzienne życie ludzi i lokalną gospodarkę;
 3. zauważa, że według uzasadnienia Komisji w 2018 r. nie wykorzystano kwoty przydziału na Fundusz w wysokości 265 252 381 EUR, którą przeniesiono na kolejny rok, oraz że w 2019 r. dostępna jest kwota w wysokości 557 530 278 EUR;
 4. podkreśla pilną potrzebę udostępnienia pomocy finansowej za pośrednictwem funduszu wszystkim regionom Unii dotkniętym klęskami żywiołowymi w 2019 r.;
 5. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 6. podkreśla, że należy jak najszybciej i w rozsądnym terminie uwolnić pozostałą kwotę, ponieważ trzeba natychmiast zakończyć działania związane z odbudową ze względu na trudne warunki pogodowe, które coraz częściej występują na Krecie i w innych regionach Grecji;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Środa, 27 listopada 2019 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu udzielenia pomocy Grecji

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2020/28.)

Środa, 27 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0069

Uruchomienie instrumentu elastyczności na sfinansowanie natychmiastowych środków budżetowych służących do rozwiązywania bieżących problemów wynikających z migracji, napływu uchodźców i zagrożeń bezpieczeństwa

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności na sfinansowanie natychmiastowych środków budżetowych służących do rozwiązywania bieżących problemów wynikających z migracji, napływu uchodźców i zagrożeń bezpieczeństwa (COM(2019)0251 – C9-0007/2019 – 2019/2026(BUD))

(2021/C 232/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2019)0251 – C9-0007/2019),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽¹⁾ („rozporządzenie w sprawie WRF”), w szczególności jego art. 11,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾, w szczególności jego pkt 12,
 - uwzględniając projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020, przyjęty przez Komisję dnia 5 lipca 2019 r. (COM(2019)0400), z uwzględnieniem zmian zawartych w liście w sprawie poprawek nr 1/2020 (COM(2019)0487),
 - uwzględniając stanowisko w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020, przyjęte przez Radę w dniu 3 września 2019 r. i przekazane Parlamentowi w dniu 13 września 2019 r. (11734/2019 – C9-0119/2019),
 - uwzględniając swoją rezolucję z 23 października 2019 r. na temat stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020 ⁽³⁾,
 - uwzględniając wspólny tekst zatwierdzony przez komitet pojednawczy w dniu 18 listopada 2019 r. (A9-0035/2019),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A9-0039/2019),
- A. mając na uwadze, że instrument elastyczności ma umożliwić finansowanie w danym roku budżetowym jasno określonych wydatków, których nie można pokryć w ramach pułapów dostępnych dla co najmniej jednego działu;
- B. mając na uwadze, że Komisja zaproponowała uruchomienie instrumentu elastyczności w celu uzupełnienia środków finansowych w budżecie ogólnym Unii na rok budżetowy 2020 powyżej pułapu dla działu 3 o kwotę 778 074 489 EUR na finansowanie środków w zakresie migracji, napływu uchodźców i zagrożeń bezpieczeństwa;
- C. mając na uwadze, że komitet pojednawczy zwołany w odniesieniu do budżetu Unii na rok 2020 zgodził się na uruchomienie środków zaproponowanych przez Komisję;
1. zgadza się na uruchomienie instrumentu elastyczności w kwocie 778 074 489 mln EUR w środkach na zobowiązania;
 2. przypomina, że uruchomienie tego instrumentu, zgodnie z art. 11 rozporządzenia w sprawie WRF, kolejny raz świadczy o istotnej potrzebie zwiększenia elastyczności budżetu Unii;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽²⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0038.

Środa, 27 listopada 2019 r.

3. powtarza wyrażaną od dłuższego czasu opinię, że płatności wynikające z zobowiązań uruchomionych wcześniej za pomocą instrumentu elastyczności mogą być uwzględniane jedynie poza pułapami wieloletnich ram finansowych;
 4. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.
-

Środa, 27 listopada 2019 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności na sfinansowanie natychmiastowych działań budżetowych służących do rozwiązywania bieżących problemów związanych z migracją, napływem uchodźców i zagrożeniami bezpieczeństwa

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2020/265.)

Środa, 27 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0070

Uruchomienie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu zapewnienia środków na wypłatę zaliczek w budżecie ogólnym Unii na 2020 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu zapewnienia środków na wypłatę zaliczek w budżecie ogólnym Unii na 2020 r. (COM(2019)0252 – C9-0008/2019 – 2019/2027(BUD))**

(2021/C 232/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2019)0252 – C9-0008/2019),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 10,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾, w szczególności jego pkt 11,
 - uwzględniając wspólny tekst zatwierdzony przez komitet pojednawczy w dniu 18 listopada 2019 r. (A9-0035/2019),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A9-0036/2019),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 4a ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2012/2002 kwota 50 000 000 EUR jest udostępniona na wypłaty zaliczek za pośrednictwem środków w budżecie ogólnym Unii;
1. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Środa, 27 listopada 2019 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej w celu zapewnienia środków na wypłatę zaliczek w budżecie ogólnym Unii na 2020 r.

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2020/264.)

Środa, 27 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0071

Procedura budżetowa 2020: wspólny projekt**Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wspólnego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020, zatwierdzonego przez komitet pojednawczy w ramach procedury budżetowej (14283/2019 – C9-0186/2019 – 2019/2028(BUD))**

(2021/C 232/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólny projekt zatwierdzony przez komitet pojednawczy oraz odnoszące się do niego oświadczenia Parlamentu, Rady i Komisji (14283/2019 – C9-0186/2019),
- uwzględniając projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020, przyjęty przez Komisję dnia 5 lipca 2019 r. (COM(2019)0400),
- uwzględniając stanowisko w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020, przyjęte przez Radę w dniu 3 września 2019 r. i przekazane Parlamentowi w dniu 13 września 2019 r. (11734/2019 – C9-0119/2019),
- uwzględniając list w sprawie poprawek nr 1/2020 do projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020, przedstawiony przez Komisję w dniu 15 października 2019 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2019 r. dotyczącą stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020 ⁽¹⁾ i zawarte w niej poprawki budżetowe,
- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając decyzję Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁵⁾,
- uwzględniając art. 95 i art. 96 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie swojej delegacji do komitetu pojednawczego (A9-0035/2019),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P9_TA(2019)0038.

⁽²⁾ Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105.

⁽³⁾ Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Środa, 27 listopada 2019 r.

1. zatwierdza wspólny projekt;
 2. potwierdza wspólne oświadczenia Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do stwierdzenia, że budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020 został ostatecznie przyjęty, i do zarządzenia jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji ustawodawczej Radzie, Komisji, innym zainteresowanym instytucjom i organom oraz parlamentom narodowym.
-

Środa, 27 listopada 2019 r.

ZAŁĄCZNIK

WERSJA OSTATECZNA

Budżet na rok 2020 – Treść wspólnych wniosków

Wspólne wnioski dotyczą następujących punktów:

1. Budżet na rok 2020
2. Oświadczenia

Ogólny zarys

Zgodnie z treścią wspólnych wniosków:

- Ogólny poziom środków na zobowiązania w budżecie na 2020 r. ustalono na poziomie 168 688,1 mln EUR, co pozostawia margines poniżej pułapów WRF na 2020 r. w wysokości 1 492,3 mln EUR.

Odpowiada to ogólnemu zwiększeniu środków o 400,0 mln EUR w porównaniu z projektem budżetu zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020.

- Ogólny poziom środków na płatności w budżecie na 2020 r. ustalono na poziomie 153 566,2 mln EUR.

Odpowiada to ogólnemu zmniejszeniu środków o 49,1 mln EUR w porównaniu z projektem budżetu zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020.

	Zobowiązania	Płatności
Ostateczny poziom środków (w mln EUR)	168 688,1	153 566,2
<i>Jako % DNB w UE-28</i>	<i>0,99 %</i>	<i>0,90 %</i>

Uruchamia się instrument elastyczności na rok budżetowy 2020 w wysokości 778,1 mln EUR w środkach na zobowiązania w dziale 3 *Bezpieczeństwo i obywatelstwo*.

- Stosuje się łączny margines na zobowiązania w wysokości 269,6 mln EUR w dziale 1a *Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia* i w dziale 1b *Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna*.
- Margines na nieprzewidziane wydatki uruchomiony w 2017 r. zostaje skompensowany kwotą 252,0 mln EUR z nieprzydzielonych marginesów w dziale 5 *Administracja*.
- Środki na płatności w 2020 r. związane z uruchomieniem instrumentu elastyczności w latach 2017, 2018, 2019 i 2020 wyniosą – według szacunków Komisji – 849,8 mln EUR.
- Pozostałe dostępne środki na 2020 r. zestawiono w poniższej tabeli:

	<i>w mln EUR (wg cen z 2019 r.)</i>
Margines na zobowiązania poniżej pułapów WRF na 2020 r.	1 492,3
Obecnie dostępne instrumenty szczególne	1 216,9
<i>Instrument elastyczności</i>	141,3
<i>Łączny margines na zobowiązania (od 2018 r.)</i>	1 075,6

Środa, 27 listopada 2019 r.

w mln EUR (wg cen z 2019 r.)	
Dodatkowe instrumenty szczególne dostępne w 2020 r.	1 463,5
<i>Instrument elastyczności</i>	
z wygasających kwot (2019 r.) Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji	173,5
z wygasających kwot (2018 r.) Funduszu Solidarności Unii Europejskiej	—
Łączny margines na zobowiązania (od 2019 r.)	1 290,0
Ogółem	4 172,7

1. Budżet na rok 2020

1.1. Zamknięte pozycje budżetowe

O ile w poniższych wnioskach nie stwierdzono inaczej, wszystkie linie budżetowe niezmienione ani przez Radę, ani przez Parlament oraz linie, w których Parlament zaakceptował poprawki Rady w trakcie odnośnego czytania, uznaje się za zatwierdzone.

W przypadku pozostałych linii budżetowych komitet pojednawczy doszedł do wniosków ujętych w częściach 1.2–1.7 poniżej.

1.2. Kwestie horyzontalne

Agencje zdecentralizowane

Wkład UE (w środkach na zobowiązania i w środkach na płatności oraz w liczbie stanowisk) dla wszystkich agencji zdecentralizowanych ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020, z wyjątkiem:

— w dziale 1a:

- Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA, artykuł budżetu 02 03 03), której poziom środków na zobowiązania i środków na płatności zmniejszono o 1 000 000 EUR.
- Agencji Europejskiego GNSS (GSA, artykuł budżetu 02 05 11), której przydzielono 5 dodatkowych stanowisk i zwiększono poziom środków na zobowiązania i środków na płatności o 370 000 EUR.
- Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop, artykuł budżetu 04 03 13), któremu poziom środków na zobowiązania i środków na płatności zmniejszono o 300 000 EUR.

— w dziale 2:

- Europejskiej Agencji Środowiska (EEA, artykuł budżetu 07 02 06), której przydzielono 5 dodatkowych stanowisk i zwiększono poziom środków na zobowiązania i środków na płatności o 1 300 000 EUR.

— w dziale 3:

- Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol, artykuł budżetu 18 02 04), której przydzielono 10 dodatkowych stanowisk i zwiększono poziom środków na zobowiązania i środków na płatności o 13 000 000 EUR.
- Europejskiej Agencji Leków (EMA, artykuł budżetu 17 03 12 01), której przydzielono 5 dodatkowych stanowisk i zwiększono poziom środków na zobowiązania i środków na płatności o 2 000 000 EUR.
- Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azyłu (EASO, artykuł budżetu 18 03 02), któremu poziom środków na zobowiązania i środków na płatności zmniejszono o 24 685 306 EUR.

Środa, 27 listopada 2019 r.

- Europejskiej Jednostki Współpracy Sądowej (Eurojust, artykuł budżetu 33 03 04), której poziom środków na zobowiązania i środków na płatności zwiększono o 1 700 000 EUR.
- Europejskiej Agencji Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex, artykuł budżetu 18 02 03), której poziom środków na zobowiązania i środków na płatności zmniejszono o 8 734 813 EUR.
- Prokuratury Europejskiej (EPPO, artykuł budżetu 33 03 05), której przydzielono 5 dodatkowych stanowisk.

Agencje wykonawcze

Wkład UE (w środkach na zobowiązania i w środkach na płatności) oraz liczbę stanowisk dla wszystkich agencji wykonawczych ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020.

Projekty pilotażowe / działania przygotowawcze

Uzgodniono kompleksowy pakiet 78 projektów pilotażowych / działań przygotowawczych na łączną kwotę 140,0 mln EUR w środkach na zobowiązania.

Jeżeli projekt pilotażowy lub działanie przygotowawcze ma już podstawę prawną, Komisja może wnioskować o przesunięcie środków do odpowiedniej podstawy prawnej, aby ułatwić realizację działania.

Pakiet ten w pełni przestrzega pułapów na projekty pilotażowe i działania przygotowawcze, przewidzianych w rozporządzeniu finansowym.

1.3. Działy wydatków w ramach finansowych – środki na zobowiązania

Wziąwszy pod uwagę powyższe konkluzje dotyczące zamkniętych linii budżetowych, agencji oraz projektów pilotażowych i działań przygotowawczych, komitet pojednawczy uzgodnił, co następuje.

Dział 1a — Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020, jednak z uwzględnieniem korekt uzgodnionych przez komitet pojednawczy, które przedstawiono szczegółowo w poniższej tabeli:

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
1.1.31	Horyzont 2020			302 000 000
02 04 03 01	Przekształcenie gospodarki w gospodarkę efektywną pod względem zasobów i odporną na zmiany klimatu oraz osiągnięcie zrównoważonych dostaw surowców	93 815 989	131 326 358	37 510 369
05 09 03 01	Zabezpieczenie wystarczających dostaw bezpiecznej i wysokiej jakości żywności oraz innych bioproduktów	322 162 041	358 411 695	36 249 654
06 03 03 01	Przekształcenie europejskiego systemu transportowego w zasobooszczędny, przyjazny dla środowiska, bezpieczny i bezawaryjny system	82 293 876	102 593 682	20 299 806
08 02 02 02	Ułatwienie dostępu do finansowania ryzyka związanego z inwestowaniem w badania naukowe i innowacje	463 764 801	390 264 801	-73 500 000

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
08 02 03 01	Poprawa zdrowia i dobrostanu w całym okresie życia	648 685 745	675 046 838	26 361 093
08 02 03 03	Przekształcenie systemu energetycznego w system niezawodny, zrównoważony i konkurencyjny	378 723 375	437 834 269	59 110 894
08 02 03 04	Zapewnienie europejskiego systemu transportowego, który jest zasobooszczędny, przyjazny dla środowiska, bezpieczny i bezawaryjny	266 184 054	291 118 104	24 934 050
08 02 03 05	Przekształcenie gospodarki w gospodarkę efektywną pod względem zasobów i odporną na zmiany klimatu oraz osiągnięcie zrównoważonych dostaw surowców	335 790 132	357 285 003	21 494 871
08 02 04	Upowszechnianie doskonałości i zapewnianie szerszego uczestnictwa	133 166 041	138 566 660	5 400 619
08 02 07 32	Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Drugiej Wspólnej Inicjatywy Technologicznej w zakresie Leków Innowacyjnych (IMI2)	249 947 970	243 447 970	- 6 500 000
08 02 08	Instrument MŚP	587 742 199	659 742 199	72 000 000
09 04 01 01	Wzmacnianie badań w zakresie przyszłych i powstających technologii	446 952 871	453 036 200	6 083 329
09 04 02 01	Przewodnia rola w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych	877 375 691	893 597 902	16 222 211
09 04 03 01	Poprawa zdrowia i dobrostanu w całym okresie życia	179 751 775	187 862 880	8 111 105
09 04 03 02	Promowanie integracyjnych, innowacyjnych i bezpiecznych społeczeństw europejskich	53 632 314	54 632 314	1 000 000
09 04 03 03	Promowanie bezpiecznych społeczeństw europejskich	78 153 053	68 153 053	- 10 000 000
15 03 01 01	Działania „Maria Skłodowska-Curie” — Tworzenie, rozwijanie i przekazywanie nowych umiejętności, wiedzy i innowacyjności	1 024 532 312	1 032 643 417	8 111 105
18 05 03 01	Promowanie bezpiecznych społeczeństw europejskich	195 504 220	185 504 220	- 10 000 000
32 04 03 01	Przekształcenie systemu energetycznego w system niezawodny, zrównoważony i konkurencyjny	397 880 594	456 991 488	59 110 894

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
1.1.32	Program badawczo-szkoleniowy Euratom			- 2 200 000
08 03 01 02	Euratom — Rozszczepienie jądrowe i ochrona przed promieniowaniem	74 754 023	73 354 023	- 1 400 000
10 03 01	Badania bezpośrednie w ramach działań programu Euratom	13 701 830	12 901 830	- 800 000
1.1.4	Konkurencyjność przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME)			5 000 000
02 02 02	Poprawa dostępu do finansowania dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w formie instrumentów kapitałowych i dłużnych	264 160 000	269 160 000	5 000 000
1.1.5	Kształcenie, szkolenie i sport (Erasmus+)			50 000 000
15 02 01 01	Promowanie doskonałości i współpracy w europejskim obszarze kształcenia i szkolenia oraz ich znaczenia dla rynku pracy	2 497 651 602	2 538 161 453	40 509 851
15 02 01 02	Promowanie doskonałości i współpracy w europejskim obszarze dotyczącym młodzieży oraz udziału młodzieży w europejskim życiu demokratycznym	187 211 158	194 795 054	7 583 896
15 02 02	Wspieranie udoskonalania nauczania i badań dotyczących integracji europejskiej poprzez realizację na całym świecie działań „Jean Monnet”	47 056 540	48 962 793	1 906 253
1.1.6	Zatrudnienie i innowacje społeczne („EaSI”)			- 2 000 000
04 03 02 01	Progress — Wspieranie działań w zakresie opracowywania, wdrażania, monitorowania i oceny unijnej polityki zatrudnienia, polityki społecznej oraz unijnych przepisów dotyczących warunków pracy	78 400 000	77 900 000	- 500 000
04 03 02 03	Mikrofinansowanie i przedsiębiorczość społeczna — Zwiększanie dostępu do finansowania i jego dostępności dla osób prawnych i fizycznych, szczególnie najbardziej oddalonych od rynku pracy, i przedsiębiorstwom społecznym	15 735 000	14 235 000	- 1 500 000

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
1.1.81	Energia			95 800 000
32 02 01 01	Dalsza integracja rynku wewnętrznego energii oraz interoperacyjność transgranicznych sieci energii elektrycznej i gazu	394 706 000	450 506 000	55 800 000
32 02 01 02	Zapewnienie Unii większego bezpieczeństwa dostaw energii	394 528 000	414 528 000	20 000 000
32 02 01 03	Przyczynianie się do zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska	394 498 586	414 498 586	20 000 000
1.1.82	Transport			37 000 000
06 02 01 01	Usunięcie wąskich gardeł, zwiększenie interoperacyjności kolei, uzupełnienie brakujących połączeń oraz modernizacja odcinków transgranicznych	1 732 979 805	1 764 429 805	31 450 000
06 02 01 02	Zapewnienie zrównoważonych i efektywnych systemów transportu	333 547 370	339 097 370	5 550 000
1.1.DAG	Agencje zdecentralizowane			- 930 000
02 03 03	Europejska Agencja Chemikaliów — Przepisy dotyczące chemikaliów	59 827 657	58 827 657	- 1 000 000
02 05 11	Agencja Europejskiego GNSS	34 232 619	34 602 619	370 000
04 03 13	Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop)	18 115 490	17 815 490	- 300 000
1.1.OTH	Inne działania i programy			- 200 000
26 02 01	Procedury przyznawania i ogłaszania zamówień publicznych, kontraktów na roboty i usługi	7 200 000	7 000 000	- 200 000
1.1.PPPA	Projekty pilotażowe i działania przygotowawcze			85 365 000
1.1.SPEC	Działania finansowane w ramach prerogatyw Komisji i określonych uprawnień przyznanych Komisji			- 1 500 000
02 03 01	Funkcjonowanie i rozwój rynku wewnętrznego towarów i usług	32 027 000	31 027 000	- 1 000 000
09 02 01	Ustalanie i wdrażanie polityki unijnej w dziedzinie łączności elektronicznej	3 815 000	3 315 000	- 500 000
	Ogółem			568 335 000

Środa, 27 listopada 2019 r.

W efekcie uzgodniony poziom środków na zobowiązania ustala się na 25 284,8 mln EUR, bez marginesu w ramach pułapu wydatków działu 1a i z wykorzystaniem łącznego marginesu na zobowiązania na kwotę 93,8 mln EUR.

Komitet pojednawczy postanawia również nie udostępniać ponownie środków na zobowiązania zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia finansowego.

Dział 1b — Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020, jednak z uwzględnieniem korekt uzgodnionych przez komitet pojednawczy, które przedstawiono szczegółowo w poniższej tabeli:

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
1.2.5	<i>Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych (szczególny przydział na zapewnienie kwoty równoważnej)</i>			28 333 333
04 02 64	Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych	116 666 667	145 000 000	28 333 333
1.2.PPPA	<i>Projekty pilotażowe i działania przygotowawcze</i>			5 600 000
	Ogółem			33 933 333

W efekcie uzgodniony poziom środków na zobowiązania ustala się na 58 645,8 mln EUR, bez marginesu w ramach pułapu wydatków działu 1b i z wykorzystaniem łącznego marginesu na zobowiązania na kwotę 175,8 mln EUR.

Dział 2 — Trwały wzrost gospodarczy: Zasoby naturalne

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020, jednak z uwzględnieniem korekt uzgodnionych przez komitet pojednawczy, które przedstawiono szczegółowo w poniższej tabeli:

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
2.0.10	<i>Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) — wydatki związane z rynkiem i płatności bezpośrednie</i>			- 72 000 000
05 03 01 10	System płatności podstawowej	16 189 000 000	16 117 000 000	- 72 000 000
2.0.4	<i>Działania na rzecz środowiska i klimatu (LIFE)</i>			10 000 000
34 02 01	Zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych w Unii	80 328 388	85 883 944	5 555 556
34 02 02	Wzrost odporności Unii na zmianę klimatu	44 350 000	47 524 603	3 174 603

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
34 02 03	Lepsze zarządzanie w zakresie klimatu na wszystkich poziomach	16 298 500	17 568 341	1 269 841
2.0.DAG	Agencje zdecentralizowane			1 300 000
07 02 06	Europejska Agencja Środowiska	40 418 782	41 718 782	1 300 000
2.0.PPPA	Projekty pilotażowe i działania przygotowawcze			22 514 881
	Ogółem			- 38 185 119

W konsekwencji uzgodniony poziom środków na zobowiązania ustalono na 59 907,0 mln EUR, co daje margines w wysokości 514,0 mln EUR w ramach pułapu wydatków w dziale 2.

Dział 3 — Bezpieczeństwo i obywatelstwo

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020, jednak z uwzględnieniem korekt uzgodnionych przez komitet pojednawczy, które przedstawiono szczegółowo w poniższej tabeli:

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
3.0.11	Kreatywna Europa			7 500 000
09 05 01	Podprogram MEDIA — Transnarodowe i międzynarodowe rozpowszechnianie oraz promowanie transnarodowego obiegu i mobilności	115 923 000	120 923 000	5 000 000
15 04 01	Zwiększanie finansowych zdolności MŚP i małych oraz bardzo małych organizacji w europejskim sektorze kultury i sektorze kreatywnym oraz działanie na rzecz rozwoju polityki w tej dziedzinie i nowych modeli biznesowych	38 241 000	39 241 000	1 000 000
15 04 02	Podprogram Kultura — Wspieranie działań transgranicznych oraz promowanie transnarodowego obiegu i mobilności	75 246 000	76 746 000	1 500 000
3.0.5	Prawa, równość i obywatelstwo			1 200 000
33 02 01	Zapewnienie ochrony praw i wzmocnienie pozycji obywateli	28 605 000	29 805 000	1 200 000

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
3.0.6	Unijny mechanizm ochrony ludności			- 15 000 000
23 03 01 01	Zapobieganie klęskom żywiołowym i gotowość na wypadek takich klęsk w Unii	137 788 000	122 788 000	- 15 000 000
3.0.7	Europa dla obywateli			1 000 000
18 04 01 01	Program „Europa dla Obywateli” — Wzmocnienie pamięci o przeszłości oraz zwiększenie aktywności obywatelskiej na szczeblu Unii	25 959 000	26 959 000	1 000 000
3.0.8	Żywność i pasze			- 1 500 000
17 04 01	Zapewnienie poprawy statusu zdrowia zwierząt oraz wysokiego poziomu ochrony zwierząt w Unii	171 000 000	169 500 000	- 1 500 000
3.0.DAG	Agencje zdecentralizowane			- 16 720 119
17 03 12 01	Wkład Unii w Europejską Agencję Leków	32 285 000	34 285 000	2 000 000
18 02 03	Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex)	420 555 842	411 821 029	- 8 734 813
18 02 04	Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy w Dziedzinie Egzekwowania Prawa (Europol)	139 964 760	152 964 760	13 000 000
18 03 02	Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO)	133 012 725	108 327 419	- 24 685 306
33 03 04	Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust)	39 640 496	41 340 496	1 700 000
3.0.PPPA	Projekty pilotażowe i działania przygotowawcze			22 520 119
3.0.SPEC	Działania finansowane w ramach prerogatyw Komisji i określonych uprawnień przyznanych Komisji			1 000 000
09 05 05	Działania multimedialne	20 732 000	21 732 000	1 000 000
	Ogółem			0

Środa, 27 listopada 2019 r.

W efekcie uzgodniony poziom środków na zobowiązania ustala się na 3 729,1 mln EUR, bez marginesu w ramach pułapu wydatków działu 3 i z uruchomieniem instrumentu elastyczności na kwotę 778,1 mln EUR.

Dział 4 — Globalny wymiar Europy

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020, jednak z uwzględnieniem korekt uzgodnionych przez komitet pojednawczy, które przedstawiono szczegółowo w poniższej tabeli:

w EUR				
Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
4.0.1	Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II)			- 85 000 000
05 05 04 02	Turcja — Wsparcie rozwoju gospodarczego, społecznego i terytorialnego oraz stopniowego dostosowania do unijnego dorobku prawnego	28 178 364	18 178 364	- 10 000 000
22 02 03 01	Turcja — Wsparcie reform politycznych oraz stopniowego dostosowania do unijnego dorobku prawnego	160 000 000	150 000 000	- 10 000 000
22 02 03 02	Turcja — Wsparcie rozwoju gospodarczego, społecznego i terytorialnego oraz stopniowego dostosowania do unijnego dorobku prawnego	65 000 000	0	- 65 000 000
4.0.10	Pomoc makrofinansowa			- 7 000 000
01 03 02	Pomoc makrofinansowa	27 000 000	20 000 000	- 7 000 000
4.0.2	Europejski Instrument Sąsiedztwa (ENI)			25 000 000
22 04 01 03	Kraje śródziemnomorskie — Budowanie zaufania, zapewnianie bezpieczeństwa oraz zapobieganie konfliktom i rozwiązywanie ich	401 220 115	421 220 115	20 000 000
22 04 02 01	Partnerstwo Wschodnie — Prawa człowieka, dobre rządy i mobilność	251 379 012	252 879 012	1 500 000
22 04 02 02	Partnerstwo Wschodnie — Ograniczanie ubóstwa i zrównoważony rozwój	385 828 623	389 328 623	3 500 000
4.0.3	Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (DCI)			20 000 000
21 02 07 01	Środowisko i zmiana klimatu	216 473 403	222 473 403	6 000 000
21 02 07 02	Zrównoważona energia	96 210 401	110 210 401	14 000 000

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na zobowiązania		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
4.0.5	Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR)			- 5 000 000
19 04 01	Poprawa wiarygodności procesów wyborczych, w szczególności poprzez misje obserwacji wyborów	48 442 462	43 442 462	- 5 000 000
4.0.OTH	Inne działania i programy			2 000 000
13 07 01	Wsparcie finansowe w celu pobudzenia rozwoju gospodarczego społeczności Turków cypryjskich	33 762 000	35 762 000	2 000 000
4.0.PPPA	Projekty pilotażowe i działania przygotowawcze			4 000 000
	Ogółem			- 46 000 000

W konsekwencji uzgodniony poziom środków na zobowiązania ustalono na 10 261,6 mln EUR, co daje margines w wysokości 248,4 mln EUR w ramach pułapu wydatków w dziale 4.

Dział 5 — Administracja

Komitet pojednawczy uzgodnił liczbę stanowisk w planach zatrudnienia instytucji oraz środki zaproponowane przez Komisję w projekcie budżetu zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020, jednak z następującymi wyjątkami:

— Sekcja Parlamentu, dla której zatwierdza się następujące zwiększenie środków na zobowiązania i środków na płatności wynikające ze statutu posła oraz odroczenia wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej, przyjętych przez Radę Europejską w dniu 28 października 2019 r.: 410 000 EUR na linię budżetową 1 0 0 0 Wynagrodzenia, 408 000 EUR na linię budżetową 1 0 0 4 Zwykłe koszty podróży, 12 000 EUR na linię budżetową 1 0 0 5 Inne koszty podróży, 900 000 EUR na linię budżetową 1 0 0 6 Zwrot kosztów ogólnych, 6 050 000 EUR na linię budżetową 1 0 2 Odprawy przejściowe, 12 000 EUR na linię budżetową 3 2 2 Wydatki na dokumentację, 68 000 EUR na linię budżetową 3 2 4 4 Organizacja pobytu i przyjmowanie grup odwiedzających, program Euroscola i zapraszanie przedstawicieli środowisk opiniotwórczych z państw trzecich oraz 1 463 000 EUR na linię budżetową 4 2 2 Wydatki związane z asystentami posłów;

— Sekcja Rady, dla której zatwierdzono czytanie.

Ponadto w budżecie na 2020 r. uwzględniono skutki automatycznego dostosowania wynagrodzeń z mocą od dnia 1 lipca 2019 r. (2,0 % zamiast 3,1 %) we wszystkich sekcjach instytucji w następujący sposób:

w EUR

Parlament	- 10 922 000
Rada	- 3 627 000
Komisja (łącznie z emeryturami)	- 52 453 000
Trybunał Sprawiedliwości	- 3 393 000
Trybunał Obrachunkowy	- 1 380 000
Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny	- 819 672

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR	
Komitet Regionów	- 610 000
Rzecznik Praw Obywatelskich	- 111 000
Europejski Inspektor Ochrony Danych	- 64 000
Europejska Służba Działań Zewnętrznych	- 3 529 000
Ogółem	- 76 908 672

W efekcie uzgodniony poziom środków na zobowiązania ustalono na 10 272,1 mln EUR, co pozostawia margines w wysokości 729,9 mln EUR w ramach pułapu wydatków w dziale 5, przy czym w ramach marginesu wykorzystano kwotę 252,0 mln EUR w celu skompensowania uruchomienia marginesu na nieprzewidziane wydatki w 2017 r.

Instrumenty szczególne: Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG), rezerwa na pomoc nadzwyczajną (EAR) oraz Fundusz Solidarności Unii Europejskiej (FSUE)

Środki na zobowiązania dla EFG, EAR i FSUE ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu.

1.4. Środki na płatności

Ogólny poziom środków na płatności w budżecie na 2020 r. ustala się na poziomie środków przewidzianych w projekcie budżetu zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020, z uwzględnieniem następujących korekt uzgodnionych przez komitet pojednawczy:

- Po pierwsze, uwzględnia się uzgodniony poziom środków na zobowiązania na wydatki niezróżnicowane, w ramach których poziom środków na płatności jest równy poziomowi środków na zobowiązania. Obejmuje to dodatkowe ograniczenie wydatków na rolnictwo o 72,0 mln EUR. Podejście to stosuje się analogicznie do wkładu UE w agencje zdecentralizowane. Łączny wynik oznacza obniżenie środków o 156,4 mln EUR.
- Środki na płatności z myślą o wszystkich *nowych* projektach pilotażowych i działaniach przygotowawczych zaproponowanych przez Parlament ustala się na poziomie 25 % odpowiednich środków na zobowiązania lub na poziomie zaproponowanym przez Parlament, jeżeli poziom ten jest niższy. W przypadku przedłużenia *istniejących* projektów pilotażowych i działań przygotowawczych poziom środków na płatności ustala się na poziomie określonym w projekcie budżetu plus 25 % odpowiednich nowych środków na zobowiązania lub na poziomie zaproponowanym przez Parlament, jeżeli poziom ten jest niższy. Łączny wynik oznacza podwyższenie środków o 35,0 mln EUR;
- Korekty w następujących liniach budżetowych uzgadnia się w wyniku zmian w kwocie środków na zobowiązania na wydatki zróżnicowane:

w EUR				
Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na płatności		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
1.1.31	Horyzont 2020			87 754 856
02 04 03 01	Przekształcenie gospodarki w gospodarkę efektywną pod względem zasobów i odporną na zmiany klimatu oraz osiągnięcie zrównoważonych dostaw surowców	68 500 000	79 753 000	11 253 000
05 09 03 01	Zabezpieczenie wystarczających dostaw bezpiecznej i wysokiej jakości żywności oraz innych bioproduktów	246 618 066	257 493 066	10 875 000

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na płatności		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
06 03 03 01	Przekształcenie europejskiego systemu transportowego w zasobooszczędny, przyjazny dla środowiska, bezpieczny i bezawaryjny system	72 392 254	78 482 254	6 090 000
08 02 02 02	Ułatwienie dostępu do finansowania ryzyka związanego z inwestowaniem w badania naukowe i innowacje	120 856 938	98 806 938	- 22 050 000
08 02 03 01	Poprawa zdrowia i dobrostanu w całym okresie życia	597 667 007	605 575 007	7 908 000
08 02 03 03	Przekształcenie systemu energetycznego w system niezawodny, zrównoważony i konkurencyjny	371 904 517	389 637 517	17 733 000
08 02 03 04	Zapewnienie europejskiego systemu transportowego, który jest zasobooszczędny, przyjazny dla środowiska, bezpieczny i bezawaryjny	281 336 863	288 816 863	7 480 000
08 02 03 05	Przekształcenie gospodarki w gospodarkę efektywną pod względem zasobów i odporną na zmiany klimatu oraz osiągnięcie zrównoważonych dostaw surowców	270 375 566	276 823 566	6 448 000
08 02 04	Upowszechnianie doskonałości i zapewnianie szerszego uczestnictwa	134 355 325	135 975 325	1 620 000
08 02 07 32	Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Drugiej Wspólnej Inicjatywy Technologicznej w zakresie Leków Innowacyjnych (IMI2)	184 313 342	179 520 198	- 4 793 144
08 02 08	Instrument MŚP	532 049 827	553 649 827	21 600 000
09 04 01 01	Wzmacnianie badań w zakresie przyszłych i powstających technologii	466 500 000	468 325 000	1 825 000
09 04 02 01	Przewodnia rola w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych	711 700 000	716 567 000	4 867 000
09 04 03 01	Poprawa zdrowia i dobrostanu w całym okresie życia	147 200 000	149 633 000	2 433 000
09 04 03 02	Promowanie integracyjnych, innowacyjnych i bezpiecznych społeczeństw europejskich	47 700 000	48 000 000	300 000
09 04 03 03	Promowanie bezpiecznych społeczeństw europejskich	55 400 000	52 400 000	- 3 000 000
15 03 01 01	Działania „Maria Skłodowska-Curie” — Tworzenie, rozwijanie i przekazywanie nowych umiejętności, wiedzy i innowacyjności	862 725 632	865 158 632	2 433 000

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na płatności		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
18 05 03 01	Promowanie bezpiecznych społeczności europejskich	168 549 256	165 549 256	- 3 000 000
32 04 03 01	Przekształcenie systemu energetycznego w system niezawodny, zrównoważony i konkurencyjny	398 861 189	416 594 189	17 733 000
1.1.32	Program badawczo-szkoleniowy Euratom			- 1 100 000
08 03 01 02	Euratom — Rozszczepienie jądrowe i ochrona przed promieniowaniem	92 297 374	91 597 374	- 700 000
10 03 01	Badania bezpośrednie w ramach działań programu Euratom	12 000 000	11 600 000	- 400 000
1.1.4	Konkurencyjność przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME)			5 000 000
02 02 02	Poprawa dostępu do finansowania dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w formie instrumentów kapitałowych i dłużnych	210 000 000	215 000 000	5 000 000
1.1.5	Kształcenie, szkolenie i sport (Erasmus+)			50 000 000
15 02 01 01	Promowanie doskonałości i współpracy w europejskim obszarze kształcenia i szkolenia oraz ich znaczenia dla rynku pracy	2 375 000 000	2 415 509 851	40 509 851
15 02 01 02	Promowanie doskonałości i współpracy w europejskim obszarze dotyczącym młodzieży oraz udziału młodzieży w europejskim życiu demokratycznym	180 000 000	187 583 896	7 583 896
15 02 02	Wspieranie udoskonalania nauczania i badań dotyczących integracji europejskiej poprzez realizację na całym świecie działań „Jean Monnet”	46 000 000	47 906 253	1 906 253
1.1.6	Zatrudnienie i innowacje społeczne („EaSI”)			- 2 000 000
04 03 02 01	Progress — Wspieranie działań w zakresie opracowywania, wdrażania, monitorowania i oceny unijnej polityki zatrudnienia, polityki społecznej oraz unijnych przepisów dotyczących warunków pracy	59 400 000	58 900 000	- 500 000
04 03 02 03	Mikrofinansowanie i przedsiębiorczość społeczna — Zwiększanie dostępu do finansowania i jego dostępności dla osób prawnych i fizycznych, szczególnie najbardziej oddalonych od rynku pracy, i przedsiębiorstwom społecznym	23 000 000	21 500 000	- 1 500 000

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na płatności		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
1.1.81	Energia			28 740 000
32 02 01 01	Dalsza integracja rynku wewnętrznego energii oraz interoperacyjność transgranicznych sieci energii elektrycznej i gazu	131 500 000	148 240 000	16 740 000
32 02 01 02	Zapewnienie Unii większego bezpieczeństwa dostaw energii	128 200 000	134 200 000	6 000 000
32 02 01 03	Przyczynianie się do zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska	128 300 000	134 300 000	6 000 000
1.1.82	Transport			11 100 000
06 02 01 01	Usunięcie wąskich gardeł, zwiększenie interoperacyjności kolei, uzupełnienie brakujących połączeń oraz modernizacja odcinków transgranicznych	980 000 000	989 435 000	9 435 000
06 02 01 02	Zapewnienie zrównoważonych i efektywnych systemów transportu	95 000 000	96 665 000	1 665 000
1.1.OTH	Inne działania i programy			- 200 000
26 02 01	Procedury przyznawania i ogłaszania zamówień publicznych, kontraktów na roboty i usługi	7 200 000	7 000 000	- 200 000
1.1.SPEC	Działania finansowane w ramach prerogatyw Komisji i określonych uprawnień przyznanych Komisji			- 1 200 000
02 03 01	Funkcjonowanie i rozwój rynku wewnętrznego towarów i usług	26 610 000	25 810 000	- 800 000
09 02 01	Ustalanie i wdrażanie polityki unijnej w dziedzinie łączności elektronicznej	3 000 000	2 600 000	- 400 000
1.2.5	Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych (szczególny przydział na zapewnienie kwoty równoważnej)			3 000 000
04 02 64	Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych	600 000 000	603 000 000	3 000 000
2.0.4	Działania na rzecz środowiska i klimatu (LIFE)			5 000 001
34 02 01	Zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych w Unii	42 000 000	44 777 778	2 777 778
34 02 02	Wzrost odporności Unii na zmianę klimatu	22 500 000	24 087 302	1 587 302

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na płatności		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
34 02 03	Lepsze zarządzanie w zakresie klimatu na wszystkich poziomach	15 000 000	15 634 921	634 921
3.0.11	Kreatywna Europa			6 000 000
09 05 01	Podprogram MEDIA — Transnarodowe i międzynarodowe rozpowszechnianie oraz promowanie transnarodowego obiegu i mobilności	99 200 000	103 200 000	4 000 000
15 04 01	Zwiększanie finansowych zdolności MŚP i małych oraz bardzo małych organizacji w europejskim sektorze kultury i sektorze kreatywnym oraz działanie na rzecz rozwoju polityki w tej dziedzinie i nowych modeli biznesowych	29 200 000	30 000 000	800 000
15 04 02	Podprogram Kultura — Wspieranie działań transgranicznych oraz promowanie transnarodowego obiegu i mobilności	66 000 000	67 200 000	1 200 000
3.0.5	Prawa, równość i obywatelstwo			1 200 000
33 02 01	Zapewnienie ochrony praw i wzmocnienie pozycji obywateli	28 800 000	30 000 000	1 200 000
3.0.6	Unijny mechanizm ochrony ludności			- 15 000 000
23 03 01 01	Zapobieganie klęskom żywiołowym i gotowość na wypadek takich klęsk w Unii	63 000 000	48 000 000	- 15 000 000
3.0.7	Europa dla obywateli			1 000 000
18 04 01 01	Program „Europa dla Obywateli” — Wzmocnienie pamięci o przeszłości oraz zwiększenie aktywności obywatelskiej na szczeblu Unii	25 000 000	26 000 000	1 000 000
3.0.SPEC	Działania finansowane w ramach prerogatyw Komisji i określonych uprawnień przyznanych Komisji			1 000 000
09 05 05	Działania multimedialne	22 000 000	23 000 000	1 000 000
4.0.1	Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II)			- 75 000 000
22 02 03 01	Turcja — Wsparcie reform politycznych oraz stopniowego dostosowania do unijnego dorobku prawnego	58 772 300	48 772 300	- 10 000 000
22 02 03 02	Turcja — Wsparcie rozwoju gospodarczego, społecznego i terytorialnego oraz stopniowego dostosowania do unijnego dorobku prawnego	463 786 099	398 786 099	- 65 000 000

Środa, 27 listopada 2019 r.

w EUR

Linia budżetowa / program	Nazwa	Zmiana w środkach na płatności		
		Projekt budżetu na 2020 r. (w tym list w sprawie poprawek nr 1)	Budżet na rok 2020	Różnica
4.0.3	Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (DCI)			20 000 000
21 02 07 01	Środowisko i zmiana klimatu	157 900 000	163 900 000	6 000 000
21 02 07 02	Zrównoważona energia	50 250 000	64 250 000	14 000 000
4.0.5	Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR)			- 5 000 000
19 04 01	Poprawa wiarygodności procesów wyborczych, w szczególności poprzez misje obserwacji wyborów	42 000 000	37 000 000	- 5 000 000
4.0.OTH	Inne działania i programy			2 000 000
13 07 01	Wsparcie finansowe w celu pobudzenia rozwoju gospodarczego społeczności Turków cypryjskich	35 000 000	37 000 000	2 000 000
9.0.3	Fundusz Solidarności Unii Europejskiej (FSUE)			- 50 000 000
13 06 01	Wspieranie państw członkowskich w przypadku poważnych klęsk żywiołowych istotnie wpływających na warunki życia, środowisko naturalne lub gospodarkę	100 000 000	50 000 000	- 50 000 000
	Ogółem			72 294 857

1.5. Rezerwy

Rezerwy w budżecie na 2020 r. ustala się zgodnie z projektem budżetu zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020 z wyjątkiem artykułu budżetu 13 06 01 (Fundusz Solidarności Unii Europejskiej) i 18 03 02 (Europejski Urząd Wspierania w dziedzinie Azylu – EASO), dla których odpowiednie rezerwy są anulowane.

1.6. Uwagi do budżetu

Z zastrzeżeniem wyraźnych, odmiennych uregulowań w ustępach poprzedzających, poprawki wprowadzone przez Parlament Europejski lub Radę do brzmienia uwag do budżetu zostały uzgodnione, z wyjątkiem poprawek do linii budżetowych wymienionych w poniższych tabelach:

— Linie budżetowe, dla których zatwierdza się zmiany wprowadzone przez Parlament Europejski wraz z modyfikacją zaproponowaną w piśmie Komisji w sprawie wykonalności.

Linia budżetowa	Nazwa
15 02 01 01	Promowanie doskonałości i współpracy w europejskim obszarze kształcenia i szkolenia oraz ich znaczenia dla rynku pracy
19 05 01	Współpraca z państwami trzecimi w celu promowania interesów Unii oraz wzajemnych interesów

Środa, 27 listopada 2019 r.

Linia budżetowa	Nazwa
21 02 07 03	Rozwój społeczny
21 02 08 01	Spółczeństwo obywatelskie — Rozwój
21 07 01	Współpraca z Grenlandią

- Linie budżetowe, dla których zatwierdza się odpowiednią uwagę do budżetu zaproponowaną w projekcie budżetu zmienionym listem w sprawie poprawek nr 1/2020.

Linia budżetowa	Nazwa
02 04 03 01	Przekształcenie gospodarki w gospodarkę efektywną pod względem zasobów i odporną na zmiany klimatu oraz osiągnięcie zrównoważonych dostaw surowców
06 01 04 01	Wydatki pomocnicze na instrument „Łącząc Europę” (CEF) — Transport
07 02 06	Europejska Agencja Środowiska
08 02 03 03	Przekształcenie systemu energetycznego w system niezawodny, zrównoważony i konkurencyjny
08 02 03 05	Przekształcenie gospodarki w gospodarkę efektywną pod względem zasobów i odporną na zmiany klimatu oraz osiągnięcie zrównoważonych dostaw surowców
08 02 07 33	Wspólne przedsięwzięcie na rzecz Bioprzemysłu (BBI) — Wydatki pomocnicze
09 02 01	Ustalanie i wdrażanie polityki unijnej w dziedzinie łączności elektronicznej
13 04 61 01	Fundusz Spójności — Operacyjna pomoc techniczna
21 01 04 05	Wydatki pomocnicze na Instrument Współpracy w dziedzinie Bezpieczeństwa Jądrowego (INSC)
32 04 03 01	Przekształcenie systemu energetycznego w system niezawodny, zrównoważony i konkurencyjny

- Linie budżetowe, dla których zatwierdza się odpowiednią uwagę do budżetu zaproponowaną w projekcie budżetu zmienionym listem w sprawie poprawek wraz z następującymi zmianami.

Linia budżetowa	Nazwa
04 03 02 01	Progress — Wspieranie działań w zakresie opracowywania, wdrażania, monitorowania i oceny unijnej polityki zatrudnienia, polityki społecznej oraz unijnych przepisów dotyczących warunków pracy
	<i>Zmienić tekst w następujący sposób: – zachęcanie do tworzenia miejsc pracy, promowanie zatrudnienia młodych i zwalczanie ubóstwa dzięki promowaniu rosnącej konwergencji społecznej za pomocą znaku społecznego godnych miejsc pracy pod względem stabilnego zatrudnienia i praw socjalnych, promowanie akceptowalnego zatrudnienia dla młodych ludzi oraz zwalczanie ubóstwa poprzez promowanie konwergencji społecznej.</i>

Środa, 27 listopada 2019 r.

Linia budżetowa	Nazwa
08 02 03 01	<p>Poprawa zdrowia i dobrostanu w całym okresie życia</p> <p><i>Zmienić tekst w następujący sposób:</i> Cel tych działań stanowią: zdrowie i dobrostan przez całe życie i dla wszystkich obywateli, gospodarczo zrównoważone systemy opieki zdrowotnej wysokiej jakości, przy czym opieka zdrowotna staje się bardziej spersonalizowana dla większej skuteczności, oraz możliwości tworzenia nowych miejsc pracy i wzrostu gospodarczego w sektorze zdrowia i powiązanych sektorach. Z tego względu działania te będą dotyczyć głównie efektywnego propagowania zdrowia i zapobiegania chorobom (np. zrozumienia czynników warunkujących stan zdrowia, opracowania skuteczniejszych szczepionek). Szczególna uwaga zostanie poświęcona specyficznym aspektom zdrowotnym związanym z płcią i wiekiem podeszłym. Nacisk zostanie ponadto położony na leczenie i skuteczną terapię chorób (zwłaszcza dzięki większemu spersonalizowaniu medycyny), w tym walkę z rakiem, niepełnosprawności i ograniczeń w funkcjonowaniu oraz radzenie sobie z nimi (np. poprzez transfer wiedzy w celu wykorzystania w praktyce klinicznej i skalowalne działania w zakresie innowacji, lepsze wykorzystanie danych medycznych, życie niezależne i wspomagane). Ponadto podjęte zostaną wysiłki na rzecz poprawy procesu podejmowania decyzji dotyczących zapobiegania chorobom i leczenia, określania i pomocy w upowszechnianiu najlepszych praktyk w sektorze ochrony zdrowia oraz wspierania opieki zintegrowanej i wdrażania innowacji technologicznych, organizacyjnych i społecznych, które zwłaszcza osobom starszym, a także niepełnosprawnym, umożliwią zachowanie aktywności i niezależności. Wreszcie, działania będą realizowane z zastosowaniem podejścia uwzględniającego aspekt płci, w ramach którego uznaje się między innymi pozycję kobiet zarówno w nieformalnym, jak i formalnym sektorze opieki.</p>
08 02 03 03	<p>Przekształcenie systemu energetycznego w system niezawodny, zrównoważony i konkurencyjny</p> <p><i>Dodać następujący tekst: Należy zwrócić uwagę na pomoc w zlikwidowaniu przepaści w dziedzinie badań naukowych i innowacji w Europie, bez podważania kryteriów doskonałości.</i></p>
08 02 08	<p>Instrument MŚP</p> <p><i>Zmienić tekst w następujący sposób: Zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia finansowego kwota 72 000 000 EUR w środkach na zobowiązania jest dostępna dla niniejszego artykułu w związku z umorzeniami dokonanymi w 2018 r. w wyniku niezrealizowania całości lub części projektów badawczych.</i></p>
09 04 02 01	<p>Przewodnia rola w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych</p> <p><i>Dodać następujący tekst: Mogłoby to objąć dalsze prace badawcze w dziedzinie rozwoju europejskich wyszukiwarek internetowych.</i></p>
09 04 03 02	<p>Promowanie integracyjnych, innowacyjnych i bezpiecznych społeczeństw europejskich</p> <p><i>Zmienić tekst w następujący sposób: Celem drugiego działania jest „przyczynienie się do zrozumienia podstaw intelektualnych i dziedzictwa kulturowego Europy: jej historii i wielu wpływów, europejskich i nieeuropejskich, jako inspiracji dla naszego dzisiejszego życia”, jak również ułatwienie dostępu do tego dziedzictwa kulturowego i czerpanie z niego, w tym z myślą o przyszłej chmurze europejskiego dziedzictwa kulturowego.</i></p>
32 04 03 01	<p>Przekształcenie systemu energetycznego w system niezawodny, zrównoważony i konkurencyjny</p> <p><i>Dodać następujący tekst: Należy zwrócić uwagę na pomoc w zlikwidowaniu przepaści w dziedzinie badań naukowych i innowacji w Europie, bez podważania kryteriów doskonałości.</i></p>

Środa, 27 listopada 2019 r.

Linia budżetowa	Nazwa
32 02 77 12	<p data-bbox="413 367 1412 427">Działanie przygotowawcze — Zapewnienie kompleksowego wsparcia dla regionów wysokoemisyjnych, gdzie wykorzystanie węgla jest wysokie, znajdujących się w okresie przejściowym</p> <p data-bbox="413 557 644 586"><u>Dodać następujący tekst:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> <li data-bbox="413 604 1412 770">— powołanie zespołu międzydyrekcyjnego w celu a) wskazania obszarów, w których możliwa jest synergia polityk lub programów Unii w kontekście zapewnienia jak najskuteczniejszego wsparcia finansowego i politycznego po 2020 r.; (b) wspierania regionów (organów centralnych i lokalnych) w opracowywaniu zrównoważonych strategii transformacji poprzez zapewnienie bardziej ukierunkowanych narzędzi wewnątrzregionalnej wymiany najlepszych praktyk, w tym w zakresie kompleksowych planów działania na rzecz niskoemisyjnej reindustrializacji; <li data-bbox="413 788 1412 871">— przeorientowanie istniejących forów zainteresowanych stron, w tym dotyczących dialogu społecznego i dialogu z ogółem społeczeństwa obywatelskiego, na ustanowienie sprawiedliwej transformacji i strategii gospodarczych; <li data-bbox="413 889 1412 1084">— udzielenie dodatkowego wsparcia finansowego, oprócz istniejących systemów finansowania, bez przeniesienia środków z innych programów, na ustanowienie regionalnych/lokalnych planów działania na rzecz sprawiedliwej transformacji w dążeniu do zapewnienia neutralności emisyjnej UE do 2050 r. w najbardziej narażonych regionach i społecznościach; dodatkowe finansowanie powinno być również przeznaczone na wspieranie istniejących lub przyszłych projektów terytorialnych/wspólnotowych opartych na zaangażowaniu pracowników i społeczności, których dotyczą te projekty, poprzez konsultacje i wzmocnienie pozycji; <li data-bbox="413 1102 1412 1267">— wzmocnienie platformy dla regionów górniczych w okresie transformacji i jej sekretariatu (ustanowionych w ramach działania przygotowawczego podjętego w 2018 r. i kontynuowanego w 2019 r.), tak aby osiągnąć cele klimatyczne UE i wywiązać się z unijnych zobowiązań podjętych na mocy porozumienia paryskiego, przy jednoczesnym zapewnieniu sprawiedliwej transformacji energetyki, podczas której regiony górnicze nie pozostaną w tyle, poprzez zwiększenie budżetu w 2020 r. i rozszerzenie zakresu działania na: <li data-bbox="413 1285 1412 1397">— dalszą pomoc techniczną i budowanie zdolności w regionach wysokoemisyjnych w Unii, gdzie wykorzystanie węgla jest wysokie, w takich obszarach jak opracowanie strategii, rozwój i finansowanie projektu oraz wspieranie inwestycji prywatnych (w marcu 2019 r. w inicjatywie UE uczestniczyło 20 regionów pilotażowych w porównaniu z czterema regionami w 2017 r.); <li data-bbox="413 1415 1412 1498">— współpracę z członkami i obserwatorami Wspólnoty Energetycznej w obszarze transformacji regionów górniczych w postaci organizacji regionalnej, wraz z międzynarodowymi instytucjami finansowymi i partnerami międzynarodowymi; <li data-bbox="413 1516 1412 1599">— rozwój wymiaru społecznego platformy dla regionów górniczych w okresie transformacji przy użyciu najlepszych innowacyjnych praktyk społecznych; przekwalifikowanie i doszkolenie pracowników oraz programy dla młodych i emerytowanych górników.
34 02 01	<p data-bbox="413 1733 919 1762">Zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych w Unii</p> <p data-bbox="413 1892 644 1921"><u>Dodać następujący tekst:</u></p> <p data-bbox="413 1939 1412 2051">W odniesieniu do projektów zintegrowanych podczas wyboru projektów uwzględnia się element dystrybucyjny w celu ułatwienia równowagi geograficznej. Ma to charakter orientacyjny i nie powinno sugerować zabezpieczenia środków finansowych lub przydziałów dla poszczególnych państw członkowskich.</p>

Środa, 27 listopada 2019 r.

Linia budżetowa	Nazwa
34 02 02	Wzrost odporności Unii na zmianę klimatu <i>Dodać następujący tekst: W odniesieniu do projektów zintegrowanych podczas wyboru projektów uwzględnia się element dystrybucyjny w celu ułatwienia równowagi geograficznej. Ma to charakter orientacyjny i nie powinno sugerować zabezpieczenia środków finansowych lub przydziałów dla poszczególnych państw członkowskich.</i>
34 02 03	Lepsze zarządzanie w zakresie klimatu na wszystkich poziomach <i>Dodać następujący tekst: W odniesieniu do projektów zintegrowanych podczas wyboru projektów uwzględnia się element dystrybucyjny w celu ułatwienia równowagi geograficznej. Ma to charakter orientacyjny i nie powinno sugerować zabezpieczenia środków finansowych lub przydziałów dla poszczególnych państw członkowskich.</i>

Rozumie się, że poprawki wprowadzone przez Parlament Europejski lub Radę nie mogą zmieniać ani rozszerzać zakresu istniejącej podstawy prawnej, ani naruszać administracyjnej autonomii instytucji oraz że działania można pokryć z dostępnych zasobów.

1.7. Nomenklatura budżetowa

Uzgadnia się nomenklaturę budżetową zaproponowaną przez Komisję w projekcie budżetu, zmienioną listem w sprawie poprawek nr 1/2020, wraz z włączeniem nowych projektów pilotażowych i działań przygotowawczych z uwzględnieniem następujących zmian.

Linia budżetowa zgodnie z czytaniem w PE	Dział	Nazwa / nowa nazwa	Nowa linia budżetowa	Nowy dział
02 04 77 08	1a	Projekt pilotażowy — Odporność lotnictwa na zakłócenia GNSS i spoofing cyberzagrożenia	02 04 77 08	1a
06 02 77 25	1a	Projekt pilotażowy — Oznakowanie ekologiczne w lotnictwie / Projekt demonstracyjny dotyczący wprowadzenia dobrowolnego oznakowania ekologicznego w lotnictwie w oparciu o portal ekologiczny EASA	06 02 77 25	1a
06 02 77 26	2	Projekt pilotażowy — Integracja mobilności miejskiej z infrastrukturą transportu lotniczego	06 02 77 26	1a
06 02 77 27	2	Projekt pilotażowy — Rewitalizacja transgranicznych pociągów nocnych	06 02 77 27	1a
06 02 77 28	2	Projekt pilotażowy — Możliwości ekologizacji europejskich portów morskich	06 02 77 28	1a
09 02 77 15	2	Projekt pilotażowy — Inteligentna mobilność miejska dzięki autonomicznym pojazdom	09 02 77 15	1a
13 03 77 30	1b	Projekt pilotażowy — BEST Kultura: Program wsparcia różnorodności kulturowej europejskich obszarów zamorskich	13 03 77 30	1b
14 03 77 05	1a	Projekt pilotażowy — Studium wykonalności europejskiego rejestru aktywów w kontekście walki z praniem pieniędzy i uchylaniem się od opodatkowania	12 02 77 11	1a

Środa, 27 listopada 2019 r.

Linia budżetowa zgodnie z czytaniem w PE	Dział	Nazwa / nowa nazwa	Nowa linia budżetowa	Nowy dział
15 04 77 22	1a	Działanie przygotowawcze — Finansowanie, nauka, innowacje i patenty z myślą o sektorze kultury i sektorze kreatywnym	15 04 77 22	3
15 04 77 23	1a	Działanie przygotowawcze — Ochrona cmentarzy żydowskich w Europie: pełny proces identyfikacji wraz z badaniami i monitorowaniem oraz indywidualne wnioski o ochronę z uwzględnieniem związanych z nimi kosztów	15 04 77 23	3
32 02 77 16	1a	Działanie przygotowawcze — Zapewnienie kompleksowego wsparcia dla regionów wysokoemisyjnych, gdzie wykorzystanie węgla jest wysokie, znajdujących się w okresie przejściowym	32 02 77 12	1a
32 02 77 17	1a	Działanie przygotowawcze — Nauczyć wyspy, jak ogłaszać przetargi na projekty w dziedzinie energii odnawialnej	32 02 77 16	1a
32 02 77 18	1a	Działanie przygotowawcze — Zacieśnienie współpracy w zakresie działań w dziedzinie klimatu między wsiami na terytorium UE i poza nią poprzez stworzenie tożsamości wiejskiej w ramach Porozumienia Burmistrzów	32 02 77 17	1a
32 02 77 19	1b	Projekt pilotażowy — Repozytorium wspólnot energetycznych – monitorowanie i wspieranie wspólnot energetycznych w UE	32 02 77 18	1a
32 02 77 20	2	Projekt pilotażowy — Angażowanie przedsiębiorstw w transformację energetyczną	32 02 77 19	1a
33 04 77 07	3	Projekt pilotażowy — Włączająca dostępność internetu dla osób z niepełnosprawnością poznawczą (sprzyjanie włączeniu internetowemu – dostępność dla wszystkich)	09 04 77 29	3
33 04 77 08	2	Działanie przygotowawcze — Ocena rzekomych różnic w jakości produktów sprzedawanych na jednolitym rynku	33 04 77 07	1a

2. Oświadczenia

2.1 Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie finansowania EASO

Parlament Europejski i Rada przyjmują do wiadomości wyrażony przez Komisję zamiar dokonania przeglądu wymogów dotyczących finansowania Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu (EASO) na rok budżetowy 2020 po przyjęciu wniosku ustawodawczego z dnia 12 września 2018 r. mającego na celu wzmocnienie zdolności agencji w zakresie wsparcia operacyjnego.

Parlament Europejski i Rada zobowiązują się do rozpatrzenia ewentualnego wniosku o zwiększenie wkładu UE na rzecz EASO w 2020 r., co może wymagać dokonania przez władzę budżetową przesunięcia lub przyjęcia projektu budżetu korygującego, z należytym uwzględnieniem pilnego charakteru tej sprawy.

2.2. Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie środków na płatności

Parlament Europejski i Rada przypominają o potrzebie zapewnienia – w świetle wykonywania budżetu – regularnego realizowania płatności w odniesieniu do środków na zobowiązania, tak aby nie dopuścić do ewentualnego anormalnego poziomu niezapłaconych faktur na koniec roku budżetowego.

Parlament Europejski i Rada apelują do Komisji, by nadal uważnie i aktywnie monitorowała wdrażanie programów na lata 2014–2020 (zwłaszcza w ramach poddziału 1b i w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich). W tym celu zwracają się do Komisji, by terminowo przedstawiła zaktualizowane dane liczbowe dotyczące stanu wdrożenia i szacunków odnoszących się do środków na płatności na 2020 r.

Środa, 27 listopada 2019 r.

Jeżeli dane wskażą, że środki zapisane w budżecie na 2020 r. są niewystarczające, aby pokryć zapotrzebowanie, Parlament Europejski i Rada zwrócą się do Komisji o jak najszybsze przedstawienie właściwego rozwiązania, między innymi budżetu korygującego, aby umożliwić władzy budżetowej podjęcie w odpowiednim czasie wszelkich niezbędnych decyzji dotyczących uzasadnionych potrzeb. W stosownych przypadkach Parlament Europejski i Rada wezmą pod uwagę pilny charakter danej sprawy. W przypadku Rady może to oznaczać skrócenie ośmiotygodniowego okresu na podjęcie decyzji, jeżeli zostanie to uznane za konieczne.

2.3 Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych

Parlament Europejski, Rada i Komisja przypominają, że obniżenie poziomu bezrobocia wśród młodzieży pozostaje jednym z ważnych i wspólnych priorytetów politycznych, w związku z czym potwierdzają swoją zdecydowaną wolę optymalnego wykorzystywania zasobów budżetowych dostępnych w celu rozwiązania tego problemu, w szczególności w ramach inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych.

Parlament Europejski i Rada zwracają się do Komisji o uważne obserwowanie tendencji w zakresie wdrażania tej inicjatywy oraz o przedłożenie sprawozdania przed dniem 30 czerwca 2020 r.

Jeżeli ocena Komisji potwierdzi potrzebę zwiększenia środków na inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, Komisja przedstawi równoległe projekt budżetu korygującego przewidującego zwiększenie szczególnej alokacji na tę inicjatywę o 50 mln EUR.

Rada i Parlament Europejski zobowiązują się do szybkiego rozpatrzenia takiego ewentualnego projektu budżetu korygującego na 2020 r. przedłożonego przez Komisję.

2.4. Jednostronne oświadczenie Komisji w sprawie inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych

Zwiększenie szczególnej alokacji na inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych wymaga wprowadzenia zmiany technicznej w rozporządzeniu w sprawie wspólnych przepisów.

Podobnie jak w poprzednich latach zmiana ta będzie bezwzględnie ograniczać się do modyfikacji niezbędnych w celu uwzględnienia dodatkowej puli środków przeznaczonych na inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych i nie będzie miała ona wpływu na realizację polityki spójności.

2.5. Jednostronne oświadczenie Komisji w sprawie dążenia do osiągnięcia docelowego 20-procentowego poziomu wydatków na działania związane ze zmianą klimatu w latach 2014–2020

Komisja będzie ściśle monitorować wykonanie budżetu w 2020 r. W przypadku niepełnego wykorzystania środków w odnośnych działach Komisja, w miarę możliwości, przedstawi odpowiednie wnioski budżetowe mające na celu zwiększenie wydatków na działania związane ze zmianą klimatu.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0075

Umowa UE-USA dotycząca przyznania udziału w kontyngencie taryfowym na przywóz wołowiny wysokiej jakości ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską w sprawie przydzielenia Stanom Zjednoczonym udziału w kontyngencie taryfowym na wołowinę wysokiej jakości, o którym mowa w zmienionym protokole ustaleń dotyczącym przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ceł nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej (2014) (10681/2019 – C9-0107/2019 – 2019/0142(NLE))

(Zgoda)

(2021/C 232/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (10681/2019),
 - uwzględniając projekt umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską w sprawie przydzielenia Stanom Zjednoczonym udziału w kontyngencie taryfowym na wołowinę wysokiej jakości, o którym mowa w zmienionym protokole ustaleń dotyczącym przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ceł nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej (2014) (10678/2019),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0107/2019),
 - uwzględniając swoją rezolucję nieustawodawczą z dnia 28 listopada 2019 r. ⁽¹⁾ w sprawie projektu decyzji,
 - uwzględniając art. 105 ust. 1 i 4 oraz art. 114 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając opinię przedstawioną przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego (A9-0038/2019),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0076.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

P9_TA(2019)0076

Umowa UE-USA dotycząca przyznania udziału w kontyngencie taryfowym na przywóz wołowiny wysokiej jakości (rezolucja)

Rezolucja nieustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską w sprawie przydzielenia Stanom Zjednoczonym udziału w kontyngencie taryfowym na wołowinę wysokiej jakości, o którym mowa w zmienionym protokole ustaleń dotyczącym przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ceł nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej (2014) (10681/2019 – C9-0107/2019 – 2019/0142M(NLE))

(2021/C 232/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (10681/2019),
 - uwzględniając projekt umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską w sprawie przydzielenia Stanom Zjednoczonym udziału w kontyngencie taryfowym na wołowinę wysokiej jakości, o którym mowa w zmienionym protokole ustaleń dotyczącym przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ceł nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej (2014) (10678/2019),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C9-0107/2019),
 - uwzględniając swoją rezolucję z 12 września 2018 r. w sprawie stosunków między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi ⁽¹⁾, z 3 lipca 2018 r. w sprawie dyplomacji klimatycznej ⁽²⁾ i z 14 marca 2019 r. w sprawie zmiany klimatu – europejska, długofalowa i zgodna z porozumieniem paryskim wizja strategiczna na rzecz dobrze prosperującej, nowoczesnej, konkurencyjnej i neutralnej dla klimatu gospodarki ⁽³⁾,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie USA i UE z 25 lipca 2018 r. po wizycie przewodniczącego Jean-Claude'a Junckera w Białym Domu (wspólne oświadczenie) ⁽⁴⁾,
 - mając na uwadze sprawozdanie z postępów poświęcone kwestii wdrażania wspólnego oświadczenia UE–USA z 25 lipca 2018 r. ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 28 listopada 2019 r. ⁽⁶⁾ w sprawie projektu decyzji,
 - uwzględniając art. 105 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A9-0037/2019),
- A. mając na uwadze, że UE i USA utrzymują najrozleglejsze dwustronne stosunki handlowe i inwestycyjne, ich gospodarki są najbardziej zintegrowanymi ze sobą gospodarkami na świecie, a poza tym obydwie podmioty współdzielią ważne wartości i mają wspólne interesy polityczne i gospodarcze mimo obecnych napięć handlowych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0342.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0280.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2019)0217.

⁽⁴⁾ https://europa.eu/rapid/press-release_STATEMENT-18-4687_pl.htm

⁽⁵⁾ https://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2019/july/tradoc_158272.pdf

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2019)0075.

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

- B. mając na uwadze, że w 2009 r. UE i USA zawarły protokół ustaleń (zmieniony w 2014 r. ⁽⁷⁾) przewidujący tymczasowe rozwiązanie długotrwałego sporu w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO), który dotyczył środków nałożonych przez UE w 1989 r. na mięso wołowe eksportowane przez USA i zawierające sztuczne hormony wzrostu ⁽⁸⁾; mając na uwadze, że protokół ustaleń przewidywał kontyngent taryfowy o wielkości 45 tys. ton wołowiny niezawierającej hormonów, otwarty dla wszystkich kwalifikujących się dostawców w państwach członkowskich WTO;
- C. mając na uwadze, że w 2019 r. Komisja wynegocjowała z USA nowy przydział kontyngentu taryfowego (35 z 45 tys. ton dla USA), a pozostali dostawcy (Australia, Urugwaj i Argentyna) zgodzili się na udział w pozostałej części kontyngentu;
- D. mając na uwadze, że umowę tę należy postrzegać w kontekście deeskalacji napięć handlowych między UE a USA zgodnie z treścią wspólnego oświadczenia UE–USA z 25 lipca 2018 r.;
- E. mając na uwadze, że w marcu 2018 r., powołując się na względy bezpieczeństwa narodowego, Stany Zjednoczone nałożyły dodatkowe cła na import stali i aluminium oraz grożą zastosowaniem podobnych ceł wobec importu pojazdów silnikowych i części samochodowych z UE (na mocy art. 232 amerykańskiej ustawy o rozwoju handlu z 1962 r. – *Trade Expansion Act*);
- F. mając na uwadze, że UE kwestionuje na forum WTO nałożenie przez Stany Zjednoczone ceł antydumpingowych i wyrównawczych na hiszpańskie oliwki ⁽⁹⁾;
- G. mając na uwadze, że na podstawie orzeczenia arbitrażowego WTO opublikowanego 2 października 2019 r. ⁽¹⁰⁾ Stany Zjednoczone, działając w odwecie za nielegalne dotacje UE przyznane producentowi statków powietrznych Airbus, w dniu 18 października 2019 r. nałożyły cła na importowane z UE towary o wartości 7,5 mld USD, co z uwagi na stawkę celną w wysokości 25 % zagraża większości sektorów rolnictwa w UE, a nie sektorowi przemysłu czy sektorowi lotnictwu, w przypadku którego obowiązuje stawka w wysokości 10 %;
- H. mając na uwadze, że Parlament Europejski wielokrotnie zachęcał UE do rozważenia sposobów dalszego podnoszenia poziomu ambicji porozumienia paryskiego i włączenia ambicji w zakresie klimatu do wszystkich dziedzin polityki unijnej, w tym polityki handlowej; mając na uwadze, że Komisja powinna zapewnić pełną zgodność wszystkich umów handlowych zawieranych przez UE z porozumieniem paryskim;
1. wyraża zadowolenie z niniejszej umowy ze Stanami Zjednoczonymi w sprawie przydzielenia udziału w kontyngencie taryfowym na wołowinę wysokiej jakości jako rozwiązania długotrwałego sporu handlowego, ponieważ umowa ta jest pozytywnym przykładem rozwiązania wynegocjowanego między UE a USA;
 2. wyraża zadowolenie i zauważa, że pozostali członkowie WTO eksportujący do UE wołowinę niezawierającą hormonów zgodzili się poprzeć tę umowę i zaakceptowali przydział ogromnej większości kontyngentu Stanom Zjednoczonym; zauważa, że według informacji podawanych przez Komisję członkom WTO popierającym tę umowę nie przyznano żadnych środków kompensacyjnych;
 3. zwraca uwagę, że umowa nie ma wpływu na obecny poziom dostępu wołowiny do rynku UE oraz że nie wolno zwiększać ogólnego kontyngentu wołowiny niezawierającej hormonów w ramach dostępu do rynku UE; zauważa, że umowa nie powinna mieć wpływu na techniczne aspekty kontyngentu określone w załączniku 2 do rozporządzenia (UE) nr 481/2012 ⁽¹¹⁾, w tym na jakość i identyfikowalność produktów, aby zagwarantować jak najwyższy poziom ochrony konsumentów w UE; zwraca uwagę, że umowa nie ma wpływu na unijny zakaz importu wołowiny pochodzącej od zwierząt, którym podawano niektóre hormony wzrostu;

⁽⁷⁾ Zmieniony protokół ustaleń ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczący przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ceł nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej (Dz.U. L 27 z 30.1.2014, s. 2).

⁽⁸⁾ Wspólne oświadczenie Unii Europejskiej i Stanów Zjednoczonych z 17 kwietnia 2014 r. (WT/DS26/29) w sprawie środków dotyczących mięsa i produktów mięsnych (hormony).

⁽⁹⁾ Cła antydumpingowe i wyrównawcze na dojrzałe oliwki z Hiszpanii – wniosek Unii Europejskiej z 17 maja 2019 r. o ustanowienie zespołu orzekającego (WT/DS577/3).

⁽¹⁰⁾ Wspólnoty Europejskie i niektóre państwa członkowskie – środki mające wpływ na handel dużymi cywilnymi statkami powietrznymi: odwołanie się przez Stany Zjednoczone w dniu 4 października 2019 r. do art. 7.9 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych oraz do art. 22.7 Uzgodnienia w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzyganie sporów (WT/DS316/42).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 481/2012 z dnia 7 czerwca 2012 r. ustanawiające zasady zarządzania kontyngentem taryfowym na wołowinę wysokiej jakości (Dz.U. L 148 z 8.6.2012, s. 9).

Czwartek, 28 listopada 2019 r.

4. wspiera Komisję w jej staraniach mających na celu znalezienie uczciwego i wyważonego rozwiązania, aby rozładować obecne napięcia handlowe, w tym również dzięki przedmiotowej umowie; podkreśla znaczenie wypracowywania rozwiązań w procesie negocjacji; zwraca uwagę, że UE zrobiła wszystko, co w jej mocy, by złagodzić obecne napięcia handlowe; apeluje do USA o podjęcie współpracy z UE w tym względzie; ubolewa, że 4 listopada 2019 r. Stany Zjednoczone oficjalnie ogłosiły, że wycofują się z porozumienia paryskiego; przypomina, że wspólna polityka handlowa UE musi przyczyniać się do promowania i wdrażania porozumienia paryskiego;
 5. podkreśla, że należy odróżnić tę umowę od pozostałych trwających negocjacji handlowych między Stanami Zjednoczonymi a Unią Europejską, w których nie należy uwzględniać sektora rolnego;
 6. zwraca uwagę na brak postępów we wdrażaniu postanowień wspólnego oświadczenia, choć UE realizuje ustalone w nim cele dotyczące złagodzenia napięć handlowych;
 7. ubolewa, że jak dotychczas Stany Zjednoczone odmawiają współpracy z UE w celu wypracowania sprawiedliwego i wyważonego rozwiązania z myślą o przemyśle lotniczym w USA i UE w kontekście długotrwałego sporu między przedsiębiorstwami Airbus i Boeing oraz wzywa Stany Zjednoczone do podjęcia negocjacji w celu rozstrzygnięcia tego sporu; wyraża zaniepokojenie środkami podjętymi przez Stany Zjednoczone, które uderzyły w europejski sektor lotniczy i wiele produktów rolno-spożywczych; wzywa Komisję do wprowadzenia środków wsparcia dla producentów europejskich;
 8. apeluje do USA o uchylenie jednostronnych dodatkowych ceł na stal, aluminium i oliwki oraz o wycofanie groźby nałożenia dodatkowych ceł na samochody i części do nich;
 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich, jak również rządowi Stanów Zjednoczonych Ameryki.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL